

கண்ணீரினாடே

தெரியும்

வீதி...

தேவமுகந்தன்
முழுபுற்றிவழியே

...இநுபு

தூயகிபு

ஏற்குமிழுமிழுமிழு

கண்ணீரினாலே தெரியும் வீதி . . .

கண்ணீரினாடே தெரியும் வீதி . . .

தேவமுகுந்தன் (பி. 1972)

தேவமுகுந்தன், நிர்மலன் ஆகிய புனைபெயர்களில் எழுதி வரும் தேவராசா முகுந்தன் யாழ்ப்பானைத்தின் கொழும்புத் துறைக் கிராமத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். கொழும்புத் துறை துரையப்பா வித்தியாலயத்திலும் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியிலும் கற்றவர். இலங்கைத் திறந்த பல்கலைக்கழகத் திலும் மலேசிய புத்ரா பல்கலைக்கழகத்திலும் தனது இளமாணி, பட்டப்பிள் டிப்ளோமா, முதுமாணி என்பவற்றைப் பூர்த்திசெய்துள்ளார். இலங்கைத் தேசியக் கல்வி நிறுவகத்தில் செயற்றிட்ட அதிகாரியாகப் பணியாற்றிய இவர் தற்போது இலங்கைத் திறந்த பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிகின்றார்.

முகவரி : 11 ஏ, நிகால் சில்வா மாவத்தை
கிருலப்பனை
கொழும்பு 06
இலங்கை

மின்னஞ்சல் : mukunthan72@gmail.com

தேவமுகுந்தன்

கண்ணீரினாடே தெரியும்
வீதி . . .

காலச்சுவடு பதிப்பகம்

கண்ணினுடே தெரியும் வீதி... • சிறுகதைகள் • ஆசிரியர் : தேவமுகுந்தன் • © தேவராசா முகுந்தன் • முதல் பதிப்பு : ஆகஸ்ட் 2012 • வெளியீடு : காலச்சுவடு பப்ளிகேஷன்ஸ் (பி) லிட்., 669 கே.பி. சாலை, நாகர்கோவில் 629 001.

காலச்சுவடு பதிப்பக வெளியீடு: 466

kanneerinoodetheriyum veethi... • Short Stories • Author : teevamukantan • © Thevarasa Mukunthan • Language : Tamil • First Edition : August 2012 • Size : Demy 1 x 8 • Paper : 18.6 kg maplitho • Pages : 104 • Copies : 550 + 50.

Published by Kalachuvadu Publications Pvt. Ltd., 669 K.P. Road, Nagercoil 629 001, India • Phone : 91 - 4652 - 278525 • e-mail : publications@kalachuvadu.com • Wrapper Printed at Print Specialities, Chennai 600 014 • Printed at Mani Offset, Chennai 600 005.

ISBN : 978-93-81969-21-2

08/2012/S.No. 466, kcp 826, 18.6 (1) 600

1997இல்
தனது இருபதாவது வயதில்
மரணித்த
அண்புச் சகோதரன்
நிர்மலனின்
நினைவுகளிற்கு . . .

பொருளடக்கம்

<u>என்னுமை</u>	11
கண்ணீரினுாடே தெரியும் வீதி . . .	13
வழிகாட்டிகள் . . .	19
இடைவெளி	29
சிவா	37
இரட்டைக் கோபுரம்	47
‘சின்ன’ மாமா	53
ஒரு சுதந்திர நாள்	62
இவன்	68
சுட்டத்தில் ஒருவன்	79
மரநாய்கள்	86
<u>பின்னுமை</u>	93

என்னுடைய

சிறுகதைகளின் மூலம் நான் புதிதாக எதனையும் கூற முற்படவில்லை. என்னைப் பாதித்த அனுபவங்களையும் உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்தச் சிறுகதைகளை எழுதினேன். அக்கதைகள் தொகுக்கப்பட்டுத் தொகுதியாக வெளியாவதில் மகிழ்வடைகிறேன்.

உயர்தரப் பரீட்சை எழுதிவிட்டு இருந்த செப்ரெம்பர் 1992 காலப்பகுதியில் ‘மரநாய்கள்’ என்ற சிறுகதையை எழுதினேன். அதன் பின்னர் 2008வரையான 16 ஆண்டுகளில் நான் சிறுகதைகள் எதனையும் எழுதவில்லை. ஏப்ரல் 2008க்கும் ஏப்ரல் 2011க்கும் இடையேயான மூன்று வருட காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்ட ஒன்பது சிறுகதைகளையும் 1992இல் எழுதப்பட்ட ஒரு சிறுகதையையும் தொகுத்து ‘கண்ணீரினாடே தெரியும் வீதி . . .’ என்னும் இந்தத் தொகுதி வெளியாகின்றது.

‘மரநாய்கள்’ தவிர்ந்த ஏனைய ஒன்பது சிறுகதைகளையும் முதல் வாசகனாயிருந்து வாசித்துத் தனது கருத்துகளைத் தெரிவித்தவர் மதிப்புக்குரிய எழுத்தாளர் அ. யேகராசா அவர்கள். பரந்துபட்ட வாசிப்பு அனுபவத்தைக் கொண்ட அவரின் கருத்துகள் சிறுகதைகளைச் செம்மைப்படுத்த உதவின. வழமையாகத் தவறுகளை நேரடியாகச் சுட்டிக்காட்டும் இயல்புடைய அ. யேகராசா அவர்கள் நீண்டகால இடைவெளியின் பின்னர் நான் எழுதிய ‘சிவா’வைப் பாராட்டினார். இந்த உற்சாகமே ஏனைய கதைகளை எழுத என்னைத் தூண்டியது என நம்புகிறேன். அவருக்கு என் நன்றிகள் என்றும் உரியன்.

பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் அவர்கள் தனது மிகுந்த வேலைப்பனுவின் மத்தியிலும் கதைகளை முழுமையாக வாசித்து விரிவான பின்னுரையை எழுதியுள்ளார். அவருடன் எந்தவிதப் பழக்கமுமற்ற நான் தொலைபேசியில் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க நேரத்தை ஒதுக்கி எழுதித் தந்தார். அவருக்கு நன்றிகள்.

இக்கதைகள் கலைமுகம், காலம் (கண்டா), யுகமாயினி (இந்தியா), ஞானம், ஜீவநிதி ஆகிய சஞ்சிகைகளிலும் சம்நாதம், தினக்குரல் ஆகிய பத்திரிகைகளிலும் வெளியானவை. இவற்றின் ஆசிரியர்களுக்கு எனது நன்றிகள்.

தமிழில் உள்ள முக்கிய பதிப்பகங்களில் ஒன்றான ‘காலச்சுவடு பதிப்பகத்தினர்’ இந்தத் தொகுப்பை வெளியிட முன்வந்துள்ளனர். அவர்களுக்கு நன்றிகள்.

அவசியம் கருதிச் சில சிறுகதைகளில் தொகுப்புக்காகச் சிறு மாற்றங்களை மேற்கொண்டுள்ளேன். இத்தொகுப்பிலுள்ள அநேகமான சிறுகதைகள் எனது புனைபெயரான நிர்மலன் என்ற பெயரிலேயே வெளியாகின.

இறுதியாக இந்தக் கதைகளை எழுத ஊக்கமளித்த எனது குடும்பத்தவர்கள் அனைவருக்கும் நன்றிகள். மேலும் இந்நாலைச் செவ்வை பார்ப்பதற்கு உதவிய நண்பர்கள் முருகேசு ரவீந்திரன், வி.என்.எஸ். உதயசந்திரன், அ. யேசுராசா ஆகியோருக்கும் நன்றிகள்.

இலங்கை,
28.11.2011.

தேவமுகுந்தன்

கண்ணீரினுாடே தெரியும் வீதி . . .

நான்கைந்து மாதங்களாய் இதே மாதிரித்தான் இரவில் ஒழுங்காய்த் தூங்க முடிவதில்லை. காலி வீதியைக் கிழித்து விரையும் அம்புவன்ஸ் வண்டிகளின் அவை ஒலிகள் என்னைத் திடுக்கிட்டு விழிக்கச் செய்கின்றன. பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கும் விமான் நிலையத்திற்குமிடையே அவைக் குரலெழுப்பியபடி அம்புவன்ஸ் வண்டிகள் ஒடி விரைகின்றன. கல்கிசைச் சந்தியிலிருக்கும் மலர்ச் சாலைக்குச் சடலங்களை ஏற்றியபடி வரும் இராணுவ டிரக் வண்டிகள் அவற்றை அங்கு இறக்கி விட்டுச் செல்கின்றன. அவ் வண்டிகளின் மூன் இருக்கைகளில் இராணுவ வீரர்கள் துயர்படிந்த முகத்தினராய் அமர்ந் திருப்பர். நகரெங்கும் வெண்கொடிகள் காற்றில் பட படக்கின்றன. நான் தங்குகின்ற அறையிருக்கும் கல்கிசை மார்க்கட்டுக்கு முன்னாலுள்ள வீதியிற்கூட இரு வீடுகளில் வெள்ளைக் கொடிகளைப் பறக்க விட்டுள்ளார்கள். அவ்வீட்டு முகப்புகளில் இராணுவச் சீருடை தரித்த இளைஞர்களின் பெரிய வர்ணப் புகைப்படங்களை வைத்துள்ளார்கள். அவற்றைப் பார்க்க அவர்களுக்கு என்னிலும் பார்க்க இரண்டு மூன்று வயது குறைவாய் இருக்கும் போலிருந்தது. இன்று மாலை அவ்வீடுகளுக்குப் போய்க் கைத்தது விட்டும், குடித்துவிட்டும் வந்த எனது அறையின் சொந்தக்காரர் குழுது அங்கின், சடலங்கள் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் மூலம் மல்லாவியிலிருந்து வவுனியா வந்துவிட்டனவென்றும் இன்று இரவு வீடு களுக்கு வந்து நாளையின்டைக்கு இறுதிக் கிரியைகள் நடைபெறுமென்றும் சொல்லியிருந்தார். சொல்லும்போது அவர் குரல் தழுதழுத்தது. அவருக்குத் தெரியப் பிறந்து வளர்ந்து இறந்த பிள்ளைகள் . . . அவர் தூக்கி வளர்த்த பிள்ளைகள் அவர்கள்.

நிக்ஸன்கூட இப்ப அறைக்கு வருவதில்லை. வருடத்தின் இறுதி மாதங்களில் அவனுக்கு ஒய்வில்லாத வேலை. அவன் அறைக்கு வந்தாலாவது கதைத்துக்கொண்டிருக்கலாம். இப்படி நித்திரை வராமல் நடுச்சாமத்தில் யோசித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. நிக்ஸன் இனி மை படிந்த உடலோடும் உடையோடும் நத்தாருக்கு முதல் நாள் பின்னேரம் வருவான். புதுச் சேட், ரவசர், புதிய கலன்டர்கள், டயறிகள் நிறைந்த அவனது ‘பாக்கில் நான் கணக்குச் செய்து பார்க்கவென ஒருபறும் அச்சடித்துக் கழிக்கப்பட்ட பேப்பர்களுமிருக்கும். நாலைந்து ‘ஷம்போ’ப் பைக்கற்றுகளை விரயஞ்செய்து முழுகி, முகமதியாவில் சாப்பிட்டு, புத்தாடை அணிந்து நள்ளிரவு ஆராதனைக்கு என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு வெள்ளவத்தை சென்லோறங்கள்க்குப் போவான். நத்தார்த் திருப்பலி முடிந்து வர அநேகமாய் ஓட்டோ, பஸ் இராது. பனி பொழியும் மார்கழியில் அடையாள அட்டையையும் பொலிஸ் பதிவுத் துண்டையும் பொக்கற்றில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு பட்டாச்சு சத்தங்களைக் கேட்டபடி வாணங்களின் வர்ண வெளிச்சங்களைப் பார்த்தபடி வெள்ளவத்தையிலிருந்து கல்கிசைக்கு காலி வீதியால் நடந்துவர வேண்டியிருக்கும். நிக்ஸன் நத்தாருக்கு அடுத்தநாள் காலையில் போனானென்றால் புதுவருடத்திற்கு முதல் நாள் பின்னேரம் வருவான்.

பேச்சுத் துணைக்கு ஆட்களில்லாமல் தனிமையில் அறையின் சுவர்களைப் பார்த்தபடி இருப்பது மகா கொடுமை. கல்விசாரா ஊழியர்களின் வேலை நிறுத்தப் போராட்டமென்று மூன்று மாதங்களுக்கு முன்பு மூடப்பட்ட பல்கலைக்கழகம் மீண்டும் திறக்கப்படுவதற்கான அறிகுறியையே காணோம். ‘கம்பஸ் கன்ரீஸை’யே நம்பி வாழ்ந்த நாய்களும், பூனைகளும், இப்ப சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்யுங்கள்? உணவு தேடி எங்கெங்கு அலையுங்களோ? இடம்பெயர்ந்திருக்குங்களோ, பல்கலைக்கழகம் பூட்டப்பட ரஞ்சனும் சிவாவும் திருகோணமலை போய்க் கப்பலேறி யாழ்ப்பாணம் போயினர். ஜெபனும் புவியும் இரத்மலானை போய் விமானமேறி யாழ்ப்பாணம் போயினர். ஜீவாவும் நடேசும் பஸ் ஏறி மட்டக்களப்பு போயினர். கோணேசும் வசந்தனும் ரயிலேறி திருகோணமலை போயினர். றமணனும் குகாவும் ரயிலேறி வவுனியா போயினர். ஈஸ்வரனும் ரங்கனும் நுவரெலியா போயினர். எல்லோரும் தங்கள் வீடுகளுக்குப் போயினர். நானெங்கு போவது... ‘ஒப்பரேசன் ஜெயசிக்குறு’ தொடங்கிய பிறகு போய்வரக்கூடிய நிலையிலாகினீராச்சி உள்ளது?

எனக்கு கிளிநோச்சியிலிருந்து அம்மாவின் கடிதங்கள் வந்ததாலேயே, நானும் என்னுடன் கூட அறையிலிருக்கும் பாவத்திற்காய் நிக்�ஸனும் இரண்டு அறைகளைக் காலி பண்ண வேண்டியதாயிற்று. அங்கிருந்து வரும் கடித உறைகள் கசங்கிய கொப்பிப் பேப்பர்களில் எழுதப்பட்ட கடிதங்களையும், சில வேளைகளில் காளி கோவில் ஜயர் மந்திரித்துக் கொடுக்கும் திருநீற்றையும் நூலையும் அன்றி, வெடிகுண்டுகளைக் காவி வருவதாகவே இங்கிருப்பவர்கள் நம்புகிறார்கள். அனுப்புவரின் முகவரியில் அம்மாவின் பெயர் எழுதப்பட்டு 455, மல்லாவி, கிளிநோச்சி என்றிருந்ததால் ஸ்ரேசன் ரோட் வீட்டைவிட்டு எழும்ப வேண்டியதாயிற்று. சுமண்ராம ரோட்டுக்கு வந்த கடிதத்தில் அனுப்புவரின் முகவரியை அம்மா எழுதவில்லை. ஆனால், கிளிநோச்சி தபால் கந்தோரின் சில் தெளிவாகக் குத்தப்பட்டு வந்தது. அந்த வீட்டுக்காரரும் தனது வீட்டில் கிளிநோச்சித் தொடர்பிருப்பவர்கள் தங்குவதை விரும்பவில்லை.

என் அப்பா கனடாவில் வேலைசெய்து உண்டியலில் அனுப்பும் பணத்தை அம்மாவுக்கு, கல்கிசை மக்கள் வங்கியில் இருந்து கிளிநோச்சி மக்கள் வங்கிக்கு அனுப்ப நான் படும் சிரமங்கள்... வங்கிப் படிவத்தை நிரப்பி பணத்துடன் ‘கவுண்டரில்’ கொடுக்கும்போது கிளிநோச்சிக் கிளை என்பதை வாசித்துவிட்டு ‘கவுண்ட’ரில் இருக்கும் கிளாக்கின் அதட்டல் கள் என்னைச் சிறுமைப்படுத்தும். பின் உள்ளே அறையிலிருக்கும் முகாமையாளரின் விசாரணைகள்.

“ஆருக்கு காசு?”

“கடைசியாய் எப்ப அனுப்பியது?”

“எவ்வளவு அனுப்பியது?”

“ஏங்காலை இவ்வளவு காசு?”

“இஞ்சை என்ன செய்யிறீர்?”

இந்த வினாக்களுக்குப் பதில்களை ஆதாரங்களுடன் சொல்ல தேசிய அடையாள அட்டை, பொவில் பதிவுத் துண்டு. பல்கலைக்கழகப் பதிவுப் புத்தகம் எல்லாவற்றையும் அவரிடம் மாதாந்தம் காட்ட வேண்டிவரும். காசையும் படிவத்தையும் கொடுத்த என்னிடம் நடக்கும் விசாரணைகள் மாதிரி, வங்கியில் கள்ளக் காசோலை கொடுத்துப் பிடிப்பட்டவனிடங்கூட நடந்திராது என்று தோன்றும்.

1995 ஜூப்பசி வரையும் எனது குடும்பத்தின் முகவரி யாழ்ப்பாணமாய்த்தான் இருந்திற்று. 1996வரை சாவகச்சேரி

யாயிற்று. பின் அது உருத்திரபூரம், மல்லாவி என்று கிளி நொச்சிக்குள் நகர்கின்றது.

சிறிது ஓய்ந்திருந்த அம்புலன்ஸ்களின் அலறல் ஒலி திரும்ப வும் கேட்கத் தொடங்குகிறது. காயப்பட்டவர்களை விமான நிலையத்திலிருந்து ஏற்றிப் போகும்போது மட்டும் அலறல் ஒலியெழுப்புகிறார்களா? இல்லை, வெறுமையாக ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து விமான நிலையத்திற்குப் போகும்போதும் அலறிக் கொண்டு போகிறார்களா? இந்த ‘ஓப்பரேசன் ஜெயசிக்குறு’ முடிவதெப்போ, அம்புலன்ஸ்களின் அலறல்கள் ஓய்வதெப்போ?

நகுலன் இப்ப எங்கிருப்பான்? மூன்று கிழமைக்கு முன் வந்த அம்மாவின் கடிதம் வழக்கமான மலேரியாக் காய்ச்சல், அக்கராயன் ஆஸ்பத்திரி என்றிராமல் நகுலன் வீட்டுக்கு வந்து போன செய்தியைத் தாங்கி வந்தது. மழை பொழியும் ஜிப்பசி யின் ஒரு வெள்ளி மாலை வீட்டுக்குச் சீருடையின்றி வந்தவன் செவ்வாய் மதியம் திரும்பிப் போயிருந்தான். அம்மாவும் அகிலனும் அம்மம்மாவும் கண்கலங்கி அழுதுகொண்டிருக்கக் குடிசையின் வாசலில் வந்து நின்ற வாகனத்தில் ஏறித் திரும்பிப் பாராமற் போயிருப்பான். சித்தியின் குழந்தைகள் கை காட்டி வழியனுப்பிவிட்டு வேப்ப மரத்தில் நகுலன் கட்டிவிட்ட ஊஞ்சலில் ஆடி விளையாடியிருப்பார்கள். அடுத்தமுறை வரும் போது இரண்மடுக் குளத்தைக் காட்டுவதாய் நகுலன் அவர் களுக்குச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றிருக்கலாம். இடம்பெயர்வதற்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் பள்ளிக்கூடம் போன நகுலன் திரும்பி வரவில்லை. அவனது சைக்கிள் மட்டும் வீடு திரும்பி வந்தது.

இரண்டாம் அரையாண்டுத் தேர்வு எழுதிவிட்டு விடுமுறைக்கு ஊர் போய் வந்த சிவா, ரஞ்சன், ஜெகன், புவி... ஆட்கள் நகுலனைப் பாடசாலைச் சீருடையுடன் ஸ்ரான்ஸி வீதியில், வேட்டி சால்வையுடன் நல்லூர் பின் வீதியில், கறுப்பு பிளாஸ்ரிக் பைலுடன் பரமேஸ்வராச் சந்தி யில் உள்ள காவலரனுக்கு முன்பாக, கிரிக்கெட் துடுப்பொன் றுடன் சென்றல் கொலிச்செடியில், பட்மின்றன் ரக்கற் ஒன்றுடன் பழைய பூங்காவுக்குக் கிட்டவாக, பிரம்புக் கூடையொன்றுடன் பாஸையூர் மீன் சந்தையில், சாரத்துடன் நாலைந்து மாடுகளை விரட்டியபடி அரியாலை காவலரனுக்குக் கிட்டவாக, கண்டதாய் பரபரப்புடனும் பயத்துடனும் சொன்னார்கள்.

காலி வீதி வெறிச்சோடிப் போயிருக்கும் ஞாயிறு மதியங்களில் வெள்ளவத்தைக்குப் போய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டு, கொமினிக்

கேசனில் அப்பாவுக்கு ரெவிபோன் எடுத்தால் நகுலனைப் பற்றிக் கேட்டு அவரின் குரல் தழுதழுத்தழும்.

‘பொக... பொக...’ கதவு தட்டப்படும் ஓலி. எனது அறையின் கதவுகளை யாரோ தட்டுகிறார்கள். பொலிஸ் வந்துவிட்டதா? நேரத்தைப் பார்க்கிறேன். ஐந்து மணிக்கு இன்னும் ஐந்து நிமிடங்கள். இந்த அதிகாலையில் தட்டுவ தானால் பொலிஸாய்த்தான் இருக்கும். சற்றிவளைப்பாக இருக்கலாம். இனி அவர்கள் கேட்பார்கள் ...

“கம்பஸ்கள் எல்லாம் பூட்டியிருக்க கொழும்பில் இருந்து என்ன செய்யிறாய்?” சிலவேளை, அவர்கள் என்னைக் கூட்டிக் கொண்டும் போகலாம். சேட்டைக் கொள்ளுக்கொண்டு மேசையில் இருக்கும் அடையாள அட்டையையும் பொலிஸ் பதிவுத் துண்டையும் பார்த்துவிட்டுக் கதவைத் திறக்கிறேன். ‘மை படிந்த’ ரீ சேட்டோடு, குழம்பிய தலைமுடியோடு நிக்ஸன் நிற்கிறான். கையில் ‘பாக’ இல்லை. அடுத்த முதலாளியோடும் பிரச்சினைப்பட்டுக்கொண்டு வேலையை விட்டுவிட்டு வந்து நிற்கிறான் போல. நிக்ஸனைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கிறது.

“டேய் நிக்ஸன்” உற்சாகமாய்க் கத்துகிறேன்.

அவன் ஒன்றும் சொல்லாமல் வந்து கட்டிலில் இருந்து என்னைப் பார்க்கிறான்.

“மச்சான் ஒருக்கா வெள்ளவத்தைக்குப் போகனும் வெளிக்கிடு” நிக்ஸன் சொல்லுறான்.

“இந்த வெள்ளனை ஏன்?”

“வெளிக்கிடு சொல்லுறன்.”

இவன் இப்படித்தான். ஒன்றும் முதலிலை சொல்ல மாட்டான்.

அதிகாலையில் கல்கிசைச் சந்தியில் பலர் பஸ்கக்காய் நிற்கிறார்கள். இருள் முற்றாக விலகியிருக்கவில்லை. நிக்ஸன் உற்சாகமில்லாமல் சோம்பலாய் கொட்டாவி விட்டபடி நிற்கிறான். சீருடையுடன் பாடசாலைப் பிள்ளைகள் நின்ற படியே புத்தகங்களை எடுத்துப் படிக்கிறார்கள். வகுப்பேற்றப் பரிட்சை போலும். உடல் பருத்த வயோதிபத் தம்பதியொன்று உடற்பயிற்சிக்காய் ஸ்ரேசன் ரோட்டால் திரும்பி காலி வீதியில் விரைவாக நடக்கிறார்கள். மஹிந்த மலர்ச்சாலையில் இருந்து

‘ட்ரக்கொன்று புறப்பட்டு இரத்மலானைப் பக்கமாய்ப் போகிறது. அவல் ஒவி எழுப்பியபடி இரு அம்புலன்ஸ்கள் தெஹிவளைப் பக்கமாய் விரைகின்றன. பாண்ந்துறை புறக்கோட்டை பஸ் ஒன்று வருகிறது.

வெள்ளவத்தை நோயல் பேக்கறியில் பாணுக்காய் பலர் வரிசையில் நிற்கிறார்கள். வீரகேசரி, தினக்குரலை வாங்கிக் கொண்டு சிலர் நடக்கிறார்கள். திறந்திருந்த சைவக்கடையின் முதலாளி பக்திப் பாடல்களை ஒவிக்கவிட்டு சுவாமிப் படத்திற்கு மாலை ஞாட்டுகிறார். ‘பிளேன் ரீ’ குடிக்கையில் நிக்ஸன் சொன்னான்.

“மச்சான் உங்கடை அப்பா உன்னை அவசரமா ஒருக்கா ரெலிபோன் எடுக்கச் சொல்லிச் சொன்னார்.”

“இப்ப அங்கை சாமமாய் இருக்கும். ஏனாம்?”

“தெரியாது.” ஏதோ மறைக்கிறான் போல.

கொமினிக்கேசனில் வழமையான பெண்ணைக் காண வில்லை. இளைஞர் ஒருவன் தூங்கி வழிகிறான்.

“ராத்திரி இவங்கடை ரெலிபோன் நியுசிலை கேட்டன்... கோப்பாயிலை நகுலன் செத்திட்டானாம்... ஓ...” அப்பா அழுகிறார்.

“ஓ...”

“பொடி பெரியாஸ்பத்திரியில் இருக்காம்.”

எனக்குத் தலை சுற்றுமாய்ப் போல இருக்கு. நிக்ஸன் என்னைப் பிடித்தபடி கொமினிக்கேசனின் கண்ணாடிக் கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு வெளியே வருகிறான். நகுலனின் உடல் அநாதையாய் ஆஸ்பத்திரிச் சவச்சாலையில் இப்ப கிடக்கும். உடலில்லாமல் கிளிநொச்சியில் செத்த வீடு நடக்கும்.

நாளைக்கு வீட்டுக்கார குழுது அங்கிலோடை வீட்டுக்குப் பக்கத்திலை நடக்கப் போகின்ற செத்த வீடுகளுக்குப் போக வேண்டும்.

கண்ணீரினுாடே வீதி தெரிகின்றது.

வெண் புறாக்களாய் சீருடை அனிந்த பாடசாலைப் பிள்ளைகளை ஏற்றிய வாகனங்கள் காலி வீதியில் ஊர்கின் றன். அந்த வகனங்களை விலத்தியபடி அவலக் குரலெழுப்பி அம்புலன்ஸ் வண்டிகள் தெற்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கி விரைகின்றன. வானம் வேறு அழுது தொலைக்கின்றது.

தினக்குரல்
07 செப்ரெம்பர் 2008

வழிகாட்டிகள் . . .

இந்திரனுக்குக் கண் நோகுமாப்போலிருந்தது. தலை வலித்தது. கணினியில் தட்டச்சச் செய்யப்பட்டிருந்த ஆறாம் தர ஆசிரியர் அறிவுரைப்பு வழிகாட்டி யின் தாள்கள் மேசை முழுதும் பரவியிருந்தன. அவன் அவற்றிலிருந்த பிழைகளை சிவப்புப் பேனாவால் திருத்திக் கொண்டிருந்தான். ஒரு வாரமாய் அதுதான் அவனுக்கு வேலை. ஐந்தாவது தரமாய்ப் புறாவ் பார்த்தாயிற்று. மேலும் பல எழுத்துப் பிழைகள் கண்ணில் தட்டுப்பட்டன. வாணியிடம் கொடுத்திருந்தால் இப்படிப் பிழைகள் வந்திராது. முதலாவது தடவை புறாவ் பார்த்தவுடனேயே அச்சக்கூடத்திற்கு அனுப்பியிருக்கலாம். வாணி சரியாக அடிப்பதனாற் போலும் எல்லோரும் அவவிடமே வேலை களைக் கொடுக்கிறார்கள். தர்மினியின் தட்டெழுத்து படுமோசமாய் இருக்கிறது. முதற்தரம் பிழை என்று குறித்துக் கொடுத்தவை அடுத்த முறை ‘பிரின்ட்’ எடுத்து வரும்போது சரியாகத் திருத்தப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் இரண்டாம் தரம் பிழையாக உள்ளவை குறித்துக் கொடுக்கும்போது வரும் ‘பிரின்ட் அவுட்’டில் முதற் தரம் குறித்துக் கொடுத்த பிழைகள் மீண்டும் தோன்றுகின்றன. சிங்களத்திலிருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டிருந்த அந்த ஆசிரியர் அறிவுரைப்பு வழி காட்டியின் வசனங்கள் செம்மையானவையாக அவனுக்குப் படவில்லை. இடையிடையே சில வாக்கியங்களின் கருத்துக்கள் அவனுக்குப் புரியவில்லை. சிங்களத்தில் பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் சேர்ந்து செய்யும் அதே வேலையை தனியொருவனாகத் தமிழில் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. சிங்கள, தமிழ் ஆசிரியர்களை நிறுவகத்திற்கு அழைத்து அவர்களைக் கொண்டு எழுதுவித்து அதைத்

திருத்தி சிங்களத்தில் எழுதிப் புத்தகமாய் அச்சிடுவார்கள். சிங்களத்தில் உள்ள வழிகாட்டியை மொழிபெயர்ப்புச் செய் வதற்காய் ஒருவரைத் தேடிப்பிடிக்க வேண்டும். என்ஜீ.ஒ.க்கள் மொழிபெயர்ப்புச் செய்வதற்குப் பக்கத்திற்கு ஆயிரக்கணக்கில் செலுத்தும்போது அரசாங்கச் சுற்றுநிருபத்தில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ள கட்டணப்படி மொழிபெயர்ப்புச் செய்வதற்கு எவர் தான் விரும்புவர்? அரசாங்கச் சுற்றுநிருபக் கட்டணத்தின்படி மொழிபெயர்க்க வருபவர்களில் அநேகமானோருக்கு நகர, ணகர, னகர பேதங்களோ லகர, முகர, னகர பேதங்களோ ரகர, றகர பேதங்களோ சரியாய்த் தெரிந்திராது. மொழிபெயர்ப்புச் செய்பவர் தரத்தர எடுத்து மொழியைச் செம்மையாக்கி தட்டச்சுச் செய்ய தர்மினியிடம் அனுப்பிப் பல தடவை புறாவ் பார்த்து எல்லாம் சரி என்றால் பொருத்தமான இடங்களில் படங்களை ஒட்டிப் பிரின்டுக்கு அனுப்பி... சில வேள்களிற் சிங்களத் தில் கடைசி நேரத்தில் ஏதாவது திருத்தங்கள் செய்வார்கள். அதைத் தமிழிலும் செய்ய வேண்டும் என்பதை மறந்து விடுவார்கள். அத்திருத்தங்கள் இல்லாமலேயே தமிழ்ப் புத்தகங்கள் வெளியாவதுமுண்டு.

பாடசாலைகள் தொடங்கி இரண்டு மாதங்கள் உருண்டு விட்டன. இன்னும் புத்தக வேலை முடிந்தபாடாய் இல்லை. சிங்களப் புத்தகம் டிசெம்பரிலேயே பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போய்விட்டது. தமிழ்ப் புத்தகம்...? இன்னும் ஆறேழு தரம் புறாவ் பார்த்து அச்சக்கூடத்திற்கு அனுப்பினாலும், அது அங்கு கிடந்து தூங்கிப் பின்பு நிறுவகத்தின் களஞ்சியத்தில் கிடந்து லொறிகளில் போய் மாகாணக் கல்வி அலுவலகங்கள், வலயக் கல்வி அலுவலகங்கள், கோட்டக் கல்வி அலுவலகங்கள் என்று அலைந்து பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போய்ச் சேர இரண்டாந் தவணைத் தேர்வுகள் ஆரம்பமாகியிருக்கும்.

புறாவ் பார்த்து முடிந்த தாள்களை பைலில் இட்டு, தர்மினி யிடம் அனுப்புவதற்காய் சில்வாவைத் தேடினான். அவனைக் காணவில்லை. அவன் இப்போது கண்ணில், வீரவங்ஸ் செய்தது சரி என்றும் சோமவங்ஸில் பிழை என்றும் யாரிடமாவது வாதிட்டுக் கொண்டிருக்கலாம்... அல்லது பணிப்பாளரின் வேலையாய் மகரகம் சந்திக்குச் சென்றிருக்கலாம்.

பைலைத் தூக்கிக்கொண்டு ‘ரைப்பிங் பூலு’க்குப் போனான். தர்மினி சோர்ட் லீவில் போய்விட்டதாக கணினியைப் பார்த்து ரைப் பண்ணியபடியே வாணி சொன்னாள்.

“ஹாய் என்ன புதினம்?” கன்னீனில் இருந்து கதைத்துவிட்டு ‘ரைப்பிங் பூலு’க்கு வந்த கமலநாதன் கேட்டார். அவருக்கு இதுதான் வேலை. சந்திக்கும் எல்லோரிடமும் புதினம் கேட்பார். இவனுக்கு எரிச்சலாய் வந்தது.

“ஸேர் இண்டைக்கு ஆறு பேருக்கு ‘புறமோஷன் லெட்டர்’ வருகுதாம்.” பொய் ஒன்றை உதிர்த்துவிட்டு அவர் அடுத்த கேள்விக்குத் தாவுவதற்கிடையில், விரைவாய் படிக்கட்டுக்களால் ஏறி மறைந்தான். இனிக் கமலநாதன் கானுகின்ற ஆட்களுக்கு இதைச் சொல்லித் திரிவார். திரியட்டும். மனதில் சிரிப்பு வந்தது.

சுதந்திர சதுக்க ஒழுங்கையால் இலங்கை மன்றக் கல்லூரியை நோக்கி நடக்கையில் இந்திரனுக்கு, மூன்று தரம் தேசிய அடையாள அட்டையையும் பொலிஸ் பதிவுத்துண்டையும் காட்ட வேண்டியிருந்தது. காலை வெய்யிலில் உடல் வியர்த் தொழுகிற்று.

வரவேற்புக் ‘கவுண்டாரி’ல் இருந்த ‘லிப்ஸ்ரிக்’ பூசிய இளம் பெண் நீட்டிய படிவத்தில் பெயர், பதவி, அலுவலக முகவரி என்பவற்றை எழுதி ஒப்பமிட்டுக் கொடுத்தபோது அவள் புன்னகைத்துக்கொண்டு நீல வர்ண தோற் பையொன்றைக் கொடுத்தாள். பையின் மேற்புறத்தில் அரச இலச்சினையைப் பொறித்து அருகில் ‘கல்விச் செயற்றிட்டம், தேசிய மாநாடு - 2008’ என்று மும்மொழிகளிலும் வெள்ளை நிறத்தில் அழகாக அச்சிட்டிருந்தார்கள். கல்வி என்பதை தவறுதலாய் தல்வி என அச்சிட்டிருந்தார்கள். இதில்கூட எழுத்துப் பிழை. வெறுப்பாய் இருந்தது. பரவாயில்லை மொழிகளுக்குச் சமவாய்ப்பாவது உள்ளதே என்று மனதில் சிரித்துக்கொண்டான். கடையில் வாங்குவதென்றால் இந்தப் பை இரண்டாயிரம் ரூபாவுக்குக் குறையாது. அலுவலகத்திற்குக் கொண்டு திரியலாம். தொலைபேசி விபரக் கொத்தொன்றின் பருமனிலிருந்த - மாநாட்டில் வாசிக்கப்படப்போகும் அறிக்கைகள், மும்மொழிகளிலும் பையி னுள் கிடந்து கணத்தன. இனிக் காலம் பூராக அலுவலகத்தின் அலுமாரியினுள் கிடந்து, தூசு படியப்போகும் அறிக்கை. ‘சரஸ்வதி கபேயில் கொடுத்தால் கைதுடைக்க இரண்டு கிழமை சமாளிப்பார்கள்.

‘இறஸ்ட்றாமி’ல் போய், முகத்தில் வழிந்த வியர்வையைத் துடைத்து, தலைவாரி ரையைக் கட்டிக்கொண்டு நடந்தான்.

காலைச் சாப்பாட்டுக்கான வரிசையில் மாகாணங்களின் கல்வி அதிகாரிகள், பல்கலைக்கழகம் - கல்வியியற் கல்லூரி விரிவுரையாளர்கள், கல்வி அமைச்சின் அதிகாரிகள்... நின்றார்கள். நாட்டின் பெரும்பாலான பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த அவர்களிற் பலரை அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. முன்னெய மாநாடுகள், கருத்தரங்குகள், செயலமர்வுகளில் சந்தித்துக் கொண்ட வழக்கமான முகங்கள். பண்டார, சனில், றணசிங்க, பெர்னாண்டோ, ரத்நாயக்க, முனிசிங்க, அபேசிங்க, குருப்பு, திருமதி ஜயசிங்க, திருமதி விஜேசிங்க, சொய்லா, வாமதேவன், குருஸ், திருமதி விமலராஜா, திருமதி மரியதாஸ், ரங்கசாமி, அன்வர், நவ்சாத், திருமதி அஸ்வர், ராஜேந்திரம்...

வாமதேவன் ‘கோட்’ அனிந்திருந்தார். இவர் கப்பலில் வந்திருப்பாரோ இல்லை ‘பிளைட்’ டில் வந்திருப்பாரோ? செயற்றிட்டந்தானே பயணத்திற்குக் காசு செலவளிக்கின்றது!

“ஹாய் இன்றன் ஹவ் ஆயு?” வாமதேவன் கேட்டார்.

இவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்தைத் தாண்டிவிட்டால் தமிழ் மறந்து விடுகிறதா? இந்திரன் என்ற பெயரையே ‘இன்றன்’ என்று வெள்ளைக்காரர் கதைக்கிறது மாதிரி உச்சரிக்கிறார்!

“இருக்கிறன்.”

சாப்பிடும்போது அருகில் வந்தமர்ந்த வாமதேவன், கடைசி யாய் வெளியான புலமைப்பரிசில் பெறுபேறுகளைப் பற்றிக் கதைத்தார்.

“பொஸ்கோ 92%, ஹின்டுப் பிறைமறி 90%...”

பெருமை பொங்கக் கதைத்தார். சதவீதங்கள் அவரின் விரல் நுனியில் இருந்தன. ‘சோக்கும் கரும்பலகையும் கொடுத் தால், வரைபுகள் அட்டவணைகள் எல்லாம் வரைந்து விளக்குவார் போலிருந்தது.

‘ஸேர், அரியாலை ஸ்ரீ பார்வதி வித்தியாலயம், கொழும்புத் துறை துறையப்பா, குருநகர் ரோக்ஸ், நாவாந்துறை ரோ.க., நாவலர் வித்தியாலயம் போன்ற பள்ளிக் கூடங்களில் றிசல்ட்ஸ் எப்படி’ என்று மனதில் வந்த வினாவைக் கேட்க நினைத்தவன், கேட்காமல் விட்டான். காலை வேளையில் இவரை ஏன் சோர்வடையச் செய்வான்? இவ்வளவு பள்ளிக்கூடங்களிலிருந்தும் மொத்தமாய் மூன்று பேர் சித்தியடைந்திருப்பார்களா?

ஓல்லிகளை முட்டுக்காய்களைப் பின்னால் மறைத்து வைத்துவிட்டு, நல்ல ஓரிரண்டு தேங்காய்களைக் காட்சிக்கு

வைத்துக் காட்டி எல்லாத் தேங்காய்களையும் விற்றுத் தள்ளும் ஒரு தேங்காய் வியாபாரி போன்று, வாமதேவன் இந்திரனின் மனதில் தோன்றினார். வருமானங்குறைந்த பெற்றோரின் பிள்ளைகளுக்கு உதவிப் பணம் வழங்குவதற்கான புலமைப் பரிசில் பர்ட்சை இன்று பெற்றோரின், பாடசாலைகளின், கல்வி அதிகாரிகளின் கொரவத்தைப் பறைசாற்றப் பயன்படு கின்றதாய்... ஒடி விளையாட வேண்டிய பிள்ளைகளை ரியூட்டரி கருக்கும் பாடசாலைகளில் மேலதிக வகுப்புக்கருக்கும் அனுப்பிக் கஷ்டரப்படுத்தும் பெற்றோர்...

மாநாட்டைத் தொடங்கி வைக்க அமைச்சர் வருவதற்குப் பிந்தும் என்று கதைத்தார்கள். ஆய்வுக்குப் பொறுப்பான செயற்றிட்டத்தின் பணிப்பாளர் சோமபால தனது 'கோட்டைச் சரிசெய்தவாறு அங்குமின்கும் நடந்துகொண்டிருந்தார். ஆசிரியராய் சேவையை ஆரம்பித்து, ஆசிரிய ஆலோசகர், அதிபர், உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர், வலயக் கல்விப் பணிப்பாளர், மாகாணக் கல்விப் பணிப்பாளர் எனப் பல பதவிகள் வகித்து ஒய்வு பெற்றுவிட்டாலும் தனது சேவை கல்விச் சமுதாயத் திற்குத் தேவை என நினைத்தோ அல்லது பணத்திற்காகவோ பணிப்பாளர் பதவியில் ஒட்டிக் கிடக்கிறார். கிழவர்கள் எல்லோரும் சேவை செய்யவோ உழைக்கவோ வெளிக்கிட்டுத் தான் இளைஞர்களைல்லோரும் வேலை தேடி ஊர்வலம், உண்ணாவிரதம் என்று அலைகிறார்கள் போல. செயற்றிட்டத் திற்குச் செலவளிக்கும் கோடிகளில் ஜந்து வீதமாவது சோமபால வின் சம்பளத்திற்கும் வாகனத்திற்கும் ரெலிபோன் செலவு களிற்கும் செல்கின்றதெனக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான்.

கருத்தரங்கு ஆரம்பமாகியிருந்தது. அமைச்சர் தனதுரையைச் சிங்களத்தில் நிகழ்த்திக்கொண்டிருந்தார். 'கோட்' அணிந்த ஒருவர் அதனைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துக்கொண்டிருந்தார். "சகல இன மக்களையும் எமது அரசு சரிசமனாய்க் கருதுகிறது. மாகாண ரீதியாகச் செயற்றிட்டங்கள் மூலம் ஆய்வுகள் மேற் கொள்ளப்படும். முதலில் கிழக்கு, வடக்கு மாகாணங்களில் ஆரம்பிக்கப்படும்..."

தமிழ் அதிகாரிகள் பலமாகக் கை தட்டினார்கள். செயற்றிட்டம் உருவாக்கப்பட்டால் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு கல்வி மேம்படுமென நினைக்கிறார்களா... இல்லை, சில பதவிகளில் அமர்ந்து மேலதிகமாய் உழைக்கலாம் என நினைக்கிறார்களா?

ஆய்வுகள், ஆய்வறிக்கைகள், மாநாடுகள், கருத்தரங்குகள் என்று செலவளிப்பதைவிடச் செயற்றிட்டங்களால் வேறு பயனிருப்பதாக அவன் அறியவில்லை.

அமைச்சர் கரங்கூப்பி விடைபெற்றுச் செல்ல, சோமபால வும் வேறு சிலரும் அவரை வழியனுப்ப வெளியே சென்றனர்.

பேராசிரியர் தம்பித்துரை தலைமையில் கருத்தரங்கு ஆரம்ப மாயிற்று. பேராசிரியர் அணிந்திருந்த இளை வர்ணக் 'கோட்' அவருக்கு எடுப்பாகவிருந்தது. பேராசிரியர் தனது வழைமையான நகைச்சுவைப் பாணியிலான உரையை ஆரம்பித்தார். சபை வயிறு குலுங்கச் சிரித்தது. நல்ல காலம் பேராசிரியர் சினிமாப் பக்கம் நடிக்கப் போகவில்லை. போயிருந்தால், விவேக, வடிவேலு ஆட்கள் வாய்ப்பில்லாமல் அலைய வேண்டி வந்திருக்கும்! புள்ளி விபரங்கள் பேராசிரியரின் உரையில் தவழ்ந்து விளையாடின. ஆசிய நாடுகள் பலவற்றின் எழுத்தறிவு, கல்வி கற்போர் தொகை, வேலை வாய்ப்பு... என புள்ளி விபரங்களை அடுக்கிக் கொண்டு போனார். உலகிலேயே இலங்கையின் எழுத்தறிவு வீதம் குறிப்பிடத்தக்க உயர்ந்த மட்டத்தில் உள்ளதென்றார். பேராசிரியர் புதிதாக ஏதோ கண்டுபிடித்திற்றார் என எண்ணி சபை உற்சாகமாய்க் கை தட்டிற்று.

கலாநிதி விபுலசேனா ஆய்வறிக்கையை முன்வைத்தார். மேடையில் மூன்று பெரிய திரைகளில் சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலத் தில் அவர் முன்வைத்த விடயங்கள் தோன்றி மறைந்தன. மேடையின் பக்கவாட்டில் அமர்ந்திருந்த மூவரின் விரல் அசைகுளில் கணினிகளின் திரைகளில் தெரிந்தவைகள் 'மல்லி மீடியாப் புறொஜெக்ரர்'கள் மூலம் திரைகளில் விழுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. எனிய சலாகை வரைபுகள், கூட்டுச் சலாகை வரைபு, பல்தரச் சலாகை வரைபுகள், நிலைக்குத்துச் சலாகை வரைபுகள், மீடிறன் பல்கோணிகள், வட்ட வரைபுகள், பெட்டி விசை வரைபுகள், பட வரைபுகள், அட்டவணைகள்... பல் வர்ணங்களில், வித்தியாசமான 'ஸ்ரைல்'களில் திரைகளில் தோன்றி மறைய மண்டபத்தின் 'ஏசி'யின் குளிரில் இந்திரனுக்குத் தூக்கம் வருவதுபோலிருந்தது.

●

பெரிய இலங்கைப் படம் திரைகளில் தோன்றிற்று. சூப்பர் ஸ்ரார் ரஜனிகாந்தின் படங்களின் ஆரம்பத்தில் திரையில் வந்து விழும் எழுத்துக்கள் போல, இலங்கைப் படம் மீது மாகாணங்களின் பெயர்கள் வந்து விழுந்தன. மெல்லிய இசையுடன் பச்சை, செம்மஞ்சள், சிவப்பு வர்ணங்கள் வந்து

மாகாணங்களின் மேல் நிரம்பினா. இந்திரன் தேசப்படத்தை உற்றுப் பார்த்தான். வடக்கு, கிழக்கு, ஊவா மாகாணங்கள் சிவப்பில் தோன்றின. மேல், மத்திய மாகாணங்கள் பச்சையில் தோன்றின. ஏனைய மாகாணங்கள் செம்மஞ்சளில் தோன்றின.

சிவப்பில் தோன்றும் மாகாணங்களில் ஆரம்பக் கல்வி மிக அபாயகட்டத்திலிருப்பதாயும் அம் மாவட்டங்களுக்கு விசேட கவனம் எடுக்கப்பட வேண்டும் எனவும், செம்மஞ்சள் நிறத்திலிருக்கும் மாகாணங்களில் ஆரம்பக் கல்வியின் நிலை ஓரளவு நல்ல நிலையில் இருப்பதாயும், பச்சையிலுள்ள மாகாணங்களில் ஆரம்பக்கல்வி சிறப்பாய் இருப்பதாயும் கூறி, தனது ஆய்வறிக்கை முன்வைத்தலைப் பலத்த கை தட்டல் களுடன் கலாநிதி விபுலசேனா முடித்துவைத்தார். அடுத்த வாரம் பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெறவிருக்கும் பேராசிரியர் பதவி நேர்முகத் தேர்வில் விபுலசேனா தெரிவு செய்யப்படுவதற்கு இந்த ஆய்வறிக்கை அவருக்குத் துணை செய்யும்.

இதைக் கண்டுபிடிக்கிறதுக்கு கோடிக்கணக்கிலை செலவளித்து ஆய்வுகள் செய்ய வேண்டியிருக்கு. சம்மா பார்த்தாலே தெரிகிறதே. கையிலை இருக்கிற பெரிய புண்ணை சக்தி வாய்ந்த குழிவு வில்லை வைத்துத் தேடிக் கண்டுபிடித் திருக்கிறார்கள்! வடக்கிலையும் கீழ்க்கிலையும் பெருந்தோட்டத் திலையும் எத்தனை பாடசாலைகளில் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை இல்லாமல் இருக்கின்றது... அங்கு இருக்கின்ற ஒரு பாடசாலைக் கென்றாலும் வருசத் தொடக்கத்திலை புத்தகங்கள் போய்ச் சேர்ந்திருக்குமா? இவனுக்கு இப்படியான மாநாடுகளுக்குப் போக விருப்பமில்லை. அவற்றில் கலந்துகொள்வதை வெறுத்தான். ஆய்வறிக்கையும் பையும் கருத்தரங்கும் சாப்பாடும் கொடுப் பனவும்... விருப்பமில்லை என்று எவ்வளவோ சொல்லியும் பணிப்பாளர் கடமை லீவு பெறுவதற்குரிய ரோஸ் நிறப் படிவத்தை நிரப்பி வைத்துவிட்டுப் போகும்படிக் கட்டாயப் படுத்தியிருந்தார். நிறுவகத்திலிருந்து தமிழ் அலுவலர் எவரும் மாநாட்டில் பங்கேற்காவிட்டால் யாராவது தூக்கிப் பிடிப்பார் கள் என நினைக்கிறார் போல் ...

தேநீர் இடைவேளையில் ‘மைலோ’வுடன் கேக், பற்றீஸ் கொடுத்தார்கள். இவன் அலுவலகத்திற்குப் போன் செய்து தர்மினியிடம் ஆசிரியர் அறிவுரைப்பு வழிகாட்டியில் ஏழாவது புறாவ் பார்ப்பதற்காய் பின்னேரம் வருவதாகச் சொல்லி வைத்தான்.

கலந்துரையாடல் ஆரம்பமாகியிருந்தது. செயற்றிட்டப் பணிப்பாளர் சோமபால், பேராசிரியர் தம்பித்துரை, கலாநிதி

விபுலசேனா ஆட்கள் மேடையில் இருந்தனர். சபையில் இருந்த பெரும்பாலானவர்கள், இலக்கிய விமர்சனக் கூட்டங்களைப் பாராட்டுக் கூட்டங்களாக மாற்றியமைக்கும் விமர்சகர்கள் போல ஆய்வைப் பாராட்டியே பேசினர். ஆய்வாளர்களின் சேவை மனப்பாங்கு, நாடு பூராவும் தரவு சேகரிக்கப்பட்ட விதம், தேசிய மாநாடு ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட விதம், ஆய்வறிக்கையை முன்வைத்த தன்மை... எல்லாவற்றுக்கும் ஒருவர் மாறி ஒருவராய்ப் பாராட்டினார்கள். நல்லாய் முதுகு சொறிந்தார்கள். இவனுக்குச் சினமாய் இருந்தது. ஆய்வுக்காக அனுராதபுரத்திற்குப் போன்போது தனக்கு ‘சிக்குன்குனியா’ வந்ததென விபுலசேனா சொன்னார்.

ஆய்வு செய்வதுதானே இவர்களின் வேலை! அதற்காகத் தானே இலட்சங்களுக்குக் கிட்டச் சம்பளமெடுக்கிறார்கள், பஸ்கலைக்கழகங்களில் பதவியுயர்வு பெறுகிறார்கள். சற்றுலா போல ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் செயற்றிட்ட வாகனங்களில் குடும்பத்துடன் போய், ‘கெஸ்ட் ஹவுஸ்’களிலை தங்கி வந்திருப்பார்கள். அனுராதபுர அட்டமஸ்தான, சிகிரியாக குன்று, கன்னியா வெந்தீருற்று, நிலாவெளிக் கடற்கரை, நுவரெலியா ‘உலக முடிவு’... எல்லாவிடங்களுக்கும் செலவில் ஸாமல் போய் வந்திருப்பார்கள். ஏன், விமானத்தில் பலாவிக்குப் போய், அங்கிருந்து நயினாதீவு நாகவிகாரைக்கே போயிருப்பார்கள்! இவனுக்குச் சபையினரின் அறியாமையை நினைக்கச் சிரிப்பு வந்தது.

வாமதேவன் எழுந்து நின்றார். பணியாள் ஒருவன் அவரிடம் ‘வயரி’ல்லாத ‘மைக’கைக் கொடுத்தான். வடக்கு மாகாணக் கல்வி நிலைமை, ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, பாட நூல்கள் இன்மை, பாடசாலைகளை ஒழுங்காக நடத்த முடியா திருத்தல், இரவில் மின்சாரத் தடை, மன்னெண்ணெண் தட்டுப்பாடு, உணவில்லாமல் மாணவர் வகுப்பறையில் மயங்கி விழுதல், இவற்றால் மாணவர் ஒழுங்காகப் படிக்க முடியா திருத்தல் பற்றியெல்லாம் கதைப்பாரென்று இந்திரன் நினைத் தான். தேசிய மாநாடுகளை வெள்ளிக் கிழமைகளில் நடத்துவதால் தன்னைப் போன்ற இந்துக்கள் மதிய உணவாக மரக்கறி களையே சாப்பிட வேண்டிருப்பதாயும் – கருத்தரங்குகளை செவ்வாய், வெள்ளி தவிர்ந்த நாட்களில் நடத்தும்படியும் கேட்டு அமர்ந்தார். சோமபால் வருத்தப்பட்டார். இனி இத்தவறு நடக்காமல் தான் பார்த்துக்கொள்வதாய் உறுதியளித்தார். பல தமிழ் ஆட்கள் கை தட்டினர். அன்வர் எழுந்து, வெள்ளியில் நடத்துவதால் ஜாம்மாத் தொழுகைகூடத் தடைப்படுவதால்

இனிமேல் வெள்ளிக்கிழமைகளில் வைக்காமல் விடுவதென்ற முடிவை இல்லாமியர் சார்பில் பாராட்டினார். சமயங்கள் ஒன்றுபடுகின்றன! இந்திரன் மனதில் சிரித்துக்கொண்டான்.

ஒவ்வொரு வருசமும் ஓரேமாதிரியான நீலநிறப்பையைத் தருவதைத் தவிர்த்து எதிர்காலங்களில் வேறு நிறங்களில் தரும் படி ரெங்கசாமி கேட்டார். பணிப்பாளர் ஒத்துக்கொண்டார்.

திருமதி விமலராஜா எழுந்து வழைமையாகத் தரப்படும் பை ஆண்களின் பாவணக்கானது. பையைத் தயாரிக்கும்போது பெண்களையும் கவனிக்க வேண்டும் என்றார். பெண்ணுயிரை வாதியாக இருப்பாரோ?

“மேடம் பையை மிஸ்டர் விமலராஜாட்டைக் கொடுங்க வேண்” என்று நவ்சாத் சொல்ல, சபையில் சிரிப்பொலி எழுந்திற்று.

மாநாட்டில் பங்குபற்றுவதற்கான கொடுப்பனவு ரூபா இரண்டாயிரம் போதாதென்றும், பொருட்களின் விலை அதிகரித்துள்ள இக்காலத்தில் ஜயாயிரமாக அதிரிக்கும்படியும் குறை கேட்டார். கை தட்டல் அடங்கச் சில நிமிடங்கள் பிடித்தன. தன்னால் தனியாக இதைப்பற்றித் தீர்மானிக்க முடியாதென்றும் உத்தியோகத்தர்களுடன் கதைத்துத் தீர்மானிப்பதாகவும் சோமபால் சொன்னார்.

இவனுக்கு வெறுப்பாய் இருந்தது. ‘என்ன மனிதர்கள் இவர்கள். செயற்றிட்டத்திற்குச் செலவளித்த பணத்தில் இரண் டொரு பள்ளிக்கூடங்களைக் கட்டியமைக்கலாம்’ என்று மனதில் தோன்றிற்று.

சாப்பாட்டு மேசையில் இவனருகில் வாமதேவன் வந்தமர்ந்து சாப்பிட்டார். இந்திரன் அவரின் கோப்பையை எட்டிப் பார்த்தான். சோற்றுடன் பருப்பும் உருளைக் கிழங்கும் ஏதோ இலைக் கறியும் பப்படமும் மிளகாய்ப் பொரியலும் கிடந்தன.

“ஹாய் இன்றன் ஹவ் ஆயு?” வாமதேவன் கேட்டார்.

“சுகமாய் இருக்கிறன் ஸேர்.”

“தம்பி, ஆஹாம் வகுப்பு ஆசிரியர் கைந்தால் வந்திட்டுதோ?” வாமதேவன் ஆஹாந்தர மாணவர்களின் விசயத்தில் அக்கறையாய்த் தான் இருக்கிறார்போல்.

“அதுக்கிப்ப ஆசிரியர் அறிவுரைப்பு வழிகாட்டியெண்டு பெயர் ஸேர். ஆஹாவது தரமாப் புறாவ் பாத்திட்டன். இன்னும் வேலை முடியேல்லை.”

“அது அவசரமில்லைத் தம்பி ஆறுதலாய்ச் செய்யுங்கோ. என்றை கடைசி மகன் ஆறாம் வகுப்பிலை இருக்கிறான், நீர் புறாவ் பார்த்த பேப்பர்களைத் தந்திரெண்டா நான் அதைப் புத்தகமாய்க் கட்டிப்போட்டு அவனுக்குப் படிப்பிச்சுப் போடுவன். அவனுக்கு சரியான விளையாட்டுப் புத்தி... படிக்கிறேல்லை.”

●

கொடுப்பனவு பெறுவதற்காய் வரிசையில் நிற்கையில், வாமதேவன் காலையில் இவனுக்குச் சொன்ன கடைசியாய் வெளியான புலமைப்பரிசில் பெறுபேறுகளைப் பற்றி ‘கம்பஹா’ கல்வி அதிகாரி பண்டாரவுக்கு இங்கிலீசில் விளக்கிக்கொண் டிருந்தார். “பொஸ்கோ 92%, ஹிண்டுப் பிற்றமறி 90%...”

பண்டாரவுக்கு முன்னாலேயே இந்திரன் வாமதேவனிடம், “ஸேர், அரியாலை ஸூபார்வதி வித்தியாலயம், கொழும்புத் துறை துரையப்பா, குருநகர் ரோகஸ், நாவாந்துறை ரோ.க., நாவலர் வித்தியாலயம் போன்ற பள்ளிக்கூடங்களில் றிசல்ட்ஸ் எப்படி?” என்று இங்கிலீசில், எரிச்சலுடன் கேட்கத் தொடர்கள் னான் !

(தகவம் பரிசு பெற்ற சிறுக்கை)

கலைமுகம் - 47
ஜனவரி - ஜூன் 2008

இடைவெளி

இவர்களின் மத்தியில் தான் தனித்து விடப்பட்டுள்ளதாக இப்போது சில நாட்களாய் ஜெகன் உணர்கிறான். ஒன்றாய்ச் சகோதரர்களாய்ப் பழகியவர்கள் தற்போது தன்னுடன் அந்நியம் கொண்டு பழகுவதை இவனால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

காலையில் அலுவலகத்திற்கு வந்ததிலிருந்து மனம் சோர்வாக இருப்பதை உணர்ந்தான். இதை ஜெகன் முதலிலேயே எதிர்பார்த்ததுதான். ஆனால், இவர்கள் இப்படிக் கேவலமானவர்களாய் தன்னுடன் நடந்துகொள்வார்களெனக் கணவிலும் எண்ணியிருக்கவில்லை. இவர்களை நினைக்க ஆரம்பத்தில் வெறுப்பாக இருந்தது. ஆனால் இவர்களின் அறியாமையை என்னும்போது அனுதாபந்தான் ஏற்படத் தொடங்கியுள்ளது.

தான் அலுவலகத்திற்குச் சமுகமளிக்காத நாட்களில் கொழும்பில் குண்டு வெடிப்புக்கள் இடம் பெறுவதற்கான நிகழ்தகவு மிகவும் உயர்வாக இருப்பதன் காரணம் என்ன என்ற வினா, அவன் மனதில் அடிக்கடி எழுந்துகொண்டிருக்கிறது. காகம் இருக்கப் பணம்பழும் விழுந்த கதையாய், இவ்வருடத்தில் இவன் லீவு எடுத்திருந்த ஐந்து நாட்களில், மூன்று நாட்களில் நகரத்தில் குண்டுகள் வெடித்திருந்தன. முதல் நாளில் பகிடியாய்க் கதைத்தவர்கள் இப்போது இவன்மேல் கோபப்படத் தொடங்கியுள்ளார்கள்.

“மச்சாங், ஒயா லீவு கண்ணகொட்ட மட்ட கியண்ட, எ தினயட்ட மகே புத்தா துவ ஸ்கூலே யண்ட ஹநி நா” என்று சென்ற கிழமை விக்கிரம முகத்தை அப்பாவி

போல் வைத்துக்கொண்டு சொன்னபோது, இவனுக்கு அதிர்ச்சி யாய் இருந்தது. 'நான் லீவில் நிற்கும் நாட்களில் தனது பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குப் போவதை நிறுத்த வேண்டுமென்கின்றானே.'

அரசு புலமைப்பரிசில் பெற்று வண்டனுக்குப் போனபோது இருவருடங்கள் ஒரே அறையில் சேர்ந்திருந்து சமைத்துச் சாப்பிட்ட விக்கிரம கூடவா என்னில் சந்தேகப்படுகிறான்! வண்டனிலிருந்தபோது காய்ச்சல் என்று எழும்ப இயலாமல் படுத்திருந்த பொழுதுகளில் தானே சமைத்துப் பரிமாறிய விக்கிரம, ஏன் இப்படியாகிப் போனான்?

●

தலைக்கு மேலே வேலைகள் குவிந்திருந்தன. இவன் பொறுப்பாயுள்ள செயற்றிட்டத்தால் நடத்தப்படப் போகின்ற செயலமர்வுக்கான 'பட்ஜெட்' தயாரிக்க வேண்டும். அதற்குப் பணிப்பாளரின் அனுமதிபெற்று அலுவலக உயர்மட்டக் கூட்டத் தில் அனுமதி எடுக்க வேண்டும். செயலமர்வில் கலந்துகொள்ள வுள்ள வளவாளர்கள், பங்குபற்றுநர்களின் முகவரிகளைத் தேடிப்பிடித்து அவர்களுக்கு அழைப்புக் கடிதங்களை அனுப்ப வேண்டும்.

"ஐ, ஒயா ஈய அவில நத்தே?"

இதென்ன பிரேமசிறி பொலிஸ்காரர் விசாரிக்கின்ற மாதிரிக் கேட்கிறானே! இவங்கள் வராத நாட்களிலை நான் போய்க் கேட்கிறனானா?

"புத்தாட்ட, சனிப்பனாய் மச்சாங்."

ஏனோ குரல் தடுமாறிற்று.

"ஐ, ஈய தமாய் எயாட்ட சனிப்பனாய்?"

"ஓயா பொறு கியண்ட எப்பா!" என்றபடி பிரேமசிறி தனது மேசையை நோக்கிப் போகிறான். நான் ஏன் இவனுக்குப் பொய் சொல்ல வேண்டும்? குறுந்தாடி வளர்த்துப் பொது வுடைமை, சமதர்மம் என்று பேசித் திரிந்தாலும் பிரேமசிறி யின் போலிச் சாயம் தற்போது கழரத் தொடங்கியுள்ளதை ஜெகன் அவதானிக்கிறான்.

அரசுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்குமிடையே புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டு ஏ 9 பாதை திறக்கப்பட்ட சில மாதங்களில், அலுவலகப் பணி நிமித்தம் தரைவழிப் பாதையால் யாழிப் பாணத்திற்கு ஜெகனுடன் பிரேமசிறி பயணித்திருந்தான். கிளி

நொச்சி, பளை, முகமாலை, சாவகச்சேரி என ... வழிநெடுகப் போரினால் அழிவுண்ட வீடுகள், மரங்களைப் பார்த்துக் கண்கலங்கிய பிரேமசிறி இப்படித் தமிழர்களைப் புரிந்துகொள் ளாமல் கதைப்பது இவனுக்கு ஒரு மாதிரியாய் இருந்தது.

இவங்களை விட்டால் இனி ‘மெடிக்கல் சேர்ட்பிக்கேற்’ கூடக் கேட்பாங்கள் போல். காலையில் அலுவலகத்திற்கு வந்ததிலிருந்து பத்துப்பன்னிரண்டு பேருக்கு முதல்நாள் லீவு எடுத்ததன் காரணத்தை விளக்கியாகிவிட்டது.

தலைவலிப்பது போலிருந்தது. உள்ளங்கையில் வியர்த்தது. எழுத முடியாமல் கையிலிருந்த பேனா வழுக்கி விழுந்தது. கைக்குட்டையை எடுத்து உள்ளங்கையை அழுத்தித் துடைத்து விட்டு மீண்டும் எழுதத் தொடங்கினான். மீண்டும் வியர்வை கசிந்தது.

அட்சயனுக்கு முதல்நாள் பின்னேரம் இலேசாகத் தொடங்கிய காய்ச்சல் இரவாக நெருப்பாய்க் கொதித்தது. பன்டோலை மூன்றாக உடைத்து ஒரு துண்டைக் கரைத்துப் பருக்கியபோதும் 105° பரனெட்டுக்குக் கீழே குறையவில்லை. அட்சயன் நன்றாய்ச் சோர்ந்து போயிருந்தான். அவனின் ரீ-சேர்ட்டைக் களைந்து ஜெகனும் மாலதியும் சரத்துணியால் உடலை ஒற்றியெடுத்த போதும், பெரிதாய்க் காய்ச்சல் குறையவில்லை. காய்ச்சல் தொடர்ந்து பலமாய்க் காய்ந்தால் குழந்தைகளுக்கு வலிப்பு ஏற்படலாமெனப் பலர் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருந்தான். பனி நீங்காத அதிகாலையில் அட்சயனைக் குழந்தை வைத்திய நிபுணரிடம் காட்டுவதற்காய் ‘நவலோக’ வைத்தியசாலையில் பதிவு செய்தான்.

அட்சயனைக் கையில் ஏந்தியபடி மாலதியுடன் ‘நவலோக வுக்கு’ வெளியே வந்தபோதுதான் விஷயம் தெரியவந்தது. ‘ஸ்ரான்’டில் ஓர் ‘ஐட்டோ’வைத் தன்னும் காண முடியவில்லை. பஸ்கள் எல்லாம் ஆட்களை நிறைத்தபடி விரைந்துகொண் டிருந்தன. அவற்றை விலத்தியபடி ‘செரன்’ ஓலித்தபடி நான்கைந்து அம்புலன்ஸ் வண்டிகள் வைத்தியசாலை நோக்கி விரைந்தன. கடைக்காரர்கள் அவசர அவசரமாய்க் கடைகளை இழுத்து மூடிக்கொண்டிருந்தனர்.

“கொம்பாஞ்ஞ வீதிய பக்கமாய் போம்ப் சத்தம் கேட்டது.”

முஸ்லிம் ‘இட்டோ’க்காரனொருவன் பஸ்ஸராண்டில் நின்றவர்களிடம் சொல்லிவிட்டு விரைந்தான். அவசரத்தில் அலுவலகத்திற்கு அறிவிக்காமல் லீவு எடுத்ததன் விபரீதம் அப்போதுதான் இவனின் மண்டையில் உறைத்தது.

“ஜூயே, தே பொண்ட அப்பி யழுத?”

அடுத்த ‘சீற்றிலிருந்த ஜயந்தவைக் கேட்டான். ஏழு வருடங்களுக்கு முன் நியமனம் பெற்று இந்த அலுவலகத்தில் பணிக் கமர்ந்த அன்று, ஜயந்ததான் இவனைக் கன்றினுக்கு அழைத்துப் போய் ரீ, ‘அலப்பு’ வாங்கிக் கொடுத்தார். அன்றிலிருந்து அலுவலக நாட்களில் இருவரும் சேர்ந்தே கன்றினுக்குப் போய் வருவார்கள். ஜெகனுடன் ஜயந்த நெருங்கிப் பழகுவதாலோ அல்லது அவனின் பெரிய மீசையைக் கருதியோ என்னவோ, அலுவலகத்தில் பலர் ஜயந்தவை செல்லமாக ‘தெமிளோ’ என்று அழைப்பதை இவன் அவதானித்திருக்கிறான்.

“மட்ட வெட தியனுவ மஸ்லி ஓயா யண்ட.”

இவனின் முகத்தைப் பார்க்காமல், மேலே மெதுவாகச் சுற்றிக்கொண்டிருந்த ‘ஃபானெ’ப் பார்த்தபடி ஜயந்த சொன்னார், என்ன நடந்தது இந்த ஜயந்த ஜயாவுக்கு? என்றுமில்லாத புதிராய் தனக்கு அவசர வேலையிருக்கென்று சொல்கிறார். இவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை!

வெளியே வளர்ந்திருந்த வெள்ளரச மரத்திலிருந்து உதிர்ந்த சில இலைகள் காற்றில் பறந்து கன்றினினுள் விழுந்தன. தனியாக இருந்து பிளேன் ரீ குடித்து அலப்ப சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த போது,

“தம்பி, நேற்று லீவு போல” – ‘எக்கவுண்ஸ் டிவிசன்’ சண்முக விங்கம் கேட்டார்.

“ஓம்... மகனுக்குச் சுகமில்லை அன்னை, டொக்ரரிட்டைக் கூட்டிக்கொண்டு போனனான்.”

“நாங்கள் கவனமாய் இருக்க வேணும் தம்பி... இவங்களைப் பற்றித் தெரியும்தானே, நேற்றுப் பின்னேரம் எங்கடை டிவிசன் ஆட்கள் உம்மடை பெயரைச் சொல்லிக் கதைத்தவங்கள்.”

“என்னவாம் அன்னை?” இவன் பதற்றமாய்க் கேட்டான்.

“குண்டு வெடித்த கொஞ்ச நேரத்திலை ‘சிலேவ் ஜிலண்ட்’ பக்கமாய் உம்மைக் கண்டதென்டு கதைத்தவங்கள்.”

“ஓம், நவலோகாவாலை வெளியிலை வரேக்கை ஓட்டோ, பஸ் ஒன்றும் கிடைக்கேலை; மனிசியையும் பிள்ளையையும் பஸ் ஸ்ராண்டிலை விட்டிட்டு ஓட்டோ பிடிக்க அந்த இடமெல் வாம் அலைஞ்சனான்.”

“இதைத்தான் இவங்கள் கண்டிருப்பாங்கள் போல, நான் வாறன் தம்பி.”

சண்முகலிங்கத்தார் எழுந்து போனார்.

கண்ணின் மற்றைய மேசைகளில் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் இவனெச் சந்தேகமாய்ப் பார்ப்பதாய் உணர்ந்தான்.

கண்ணின் மூலைப் பக்கமாய் இருந்த பத்திரிகைப் பகுதிக்குச் சென்றான். வங்காதீப, திவயின, தினமின, டெய்லி நியூஸ் என்பவற்றைச் சுற்றி ஆட்கள் குழுமியிருந்தார்கள். வீரகேசரி மேசை ஓரமாய் அநாதரவாய்க் கிடந்தது.

வீரகேசரியை அலுவலகத்திற்கு வரவழைக்க அவன் பட்ட பாடுகள்... நலன்புரிச் சங்கம்தான் கண்ணினில் பத்திரிகை போடுகின்றது. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்த நலன்புரிச் சங்கப் பொதுக்கூட்டத்தை நினைக்க தற்போதுகூட அருவருப் பாயுள்ளது. தமிழருக்கு உரிமைகள் வழங்குவதை எப்படித் தட்டிக் கழிக்கிறார்கள்!

“தெமல பத்திரிக்கா எக்கத் தான்டோனை” என்று இவன் பொதுக்கூட்டத்தில் எழுந்து சொன்னபோது தலைவர் விஜே சூரிய,

“தெமல மினுசு ஒக்கமட்ட சிங்கள ஹறி, இங்கிலீசி ஹறி தண்ணுவானே, ஐ அநாவஸ்ய வியதமக் கரண்டோனை?” -

தமிழர்களுக்கு சிங்களம், இங்கிலீஷ் தெரியும் என்று சொல்லி தலையில் ஜஸ் வைத்து, தமிழ்ப் பத்திரிகை போடுவது வீண் செலவென்று சொன்னார்.

மூன்று சிங்களப் பத்திரிகைகள் எடுத்துப் போடும் இவர்கள், நலன்புரிச் சங்கத்தின் உறுப்பினர்களில் முப்பது வீதத்திற்கு கூடுதலானபேர் தமிழ் பேசுவோராய் இருந்தும், ஒரு தமிழ்ப் பத்திரிகை எடுக்கச் சாக்குப்போக்குச் சொல்வது, இவனைக் கோபப்படுத்தியது.

“தெமல பத்ரே நத்தங் அப்பே படியிந்தலா சல்லி கப்பண்ட
எப்பா.”

தமிழ்ப் பேப்பர் இல்லாவிட்டால் சம்பளத்தில் கழிக்க
வேண்டாம் என்று சொல்லியபடி ‘பிரின்டின் செக்சன்’ மழுரன்,
‘எக்குவன்ஸ் செக்சன்’ சண்முகலிங்கம் என தமிழ் ஆட்களைக்
சூட்டிக்கொண்டு சூட்ட மண்டபத்திலிருந்து வெளியேறிய
வனை, பிரேமசிறிதான் சமாதானப்படுத்தி, உள்ளே சூட்டிச்
சென்று இருத்தினான்.

ஜயந்தவும் பிரேமசிறியும் தமிழ்ப் பத்திரிகை போட
வேண்டும் என வலியுறுத்தினர். தமிழ்ப் பத்திரிகை போட
ஒருவாறு விஜேஞ்சுரிய சம்மதித்தார்.

“ஜெகன் திரஸ்தவாதி!”

யாரோ பின்னாலிருந்து சூச்சலிட்டார்கள். தமிழ்ப் பேப்பர்
போடச் சொன்னதனால் தன்னைப் ‘பயங்கரவாதி’ என்று
சொல்வதானால் சொல்லட்டும் என எண்ணிக்கொண்டான்.

அரசின் ஊதுகுழலாய் இருக்கும் பத்திரிகையை நீக்கி,
வீரகேசரியை வரவழைக்க ஒரு வருஷமாய் முயற்சி செய்ய
வேண்டியிருந்தது.

●

பத்திரிகைகளின் முதற் பக்கங்களில் முதல் நாள் குண்டு
வெடிப்புத் தொடர்பான புகைப்படங்களைப் பிரசரித்திருந்தார்
கள். வீரகேசரியைத் தூக்கிப் புரட்டினான். கொம்பனி வீதிக்
குண்டு வெடிப்பில் ஜவர் பலி. கொழும்பு - யாழ் பயணிகள்
விமான சேவை ரத்து வன்னிக்கு உணவுப் பொருட்கள் அனுப்பி
வைப்பு. மேலும் பல பொது மக்கள் வவுனியா வருகை. வெள்ள
வத்தையில் தாலி அபகரிப்பு. தலைப்புக்களை வாசித்துவிட்டு
எழுந்தான். ‘ட்ரைவர்’ சமிந்த இவனைச் சுட்டிக் காட்டி,
‘ரெக்னீசியன்’ அபேசிங்கவுடன் ஏதோ கதைத்துக்கொண்டிருந்
தான்.

●

அபேசிங்கவுடன் கதைக்காமல் விட்டு மூன்று வருடங்
களுக்குக் கூடுதலாக இருக்குமோ? சனாமியால் பாதுக்கப்
பட்டவர்களுக்கு உதவி செய்யவென அலுவலக ஊழியர்கள்
அனைவரும் இரு நாட் சம்பளப் பணத்தை வழங்க வேண்டு
மென்ற தீர்மானத்தைத் தொழிற்சங்கக் கூட்டத்தில் அபேதான்
கொண்டுவந்தான்.

நல்ல மனதோடு அதனை ஜெகன் ஆதரித்தான். சேகரிக்கப் போகும் பணத்தையெல்லாம் அவர்கள் காலி, மாத்தறை போன்ற சிங்களப் பகுதிகளில் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு மட்டும் வழங்கத் திட்டமிட்டதை இவன் அறிந்து வேதனைப் பட்டான். அம்பாறை, கல்முனை, மட்டக்களப்பு போன்ற தமிழ் பேசுவோர் வாழும் பகுதிகளில் பாதிக்கப்பட்டோருக்கும் நிவாரணம் பகிரப்பட வேண்டுமென இவன் வலியுறுத்திய போதும், அவர்கள் சம்மதிக்கவில்லை.

ஆத்திரத்துடன் இவன் அலுவலகத்திலிருந்த அநேகமான தமிழ் பேசுவோரின் ஒப்பத்தைப் பெற்று, தமது சம்பளத்தில் சனாமி நிதிக்கு கழிக்க வேண்டாமென்ற கடிதத்தை அலுவலக நிதிப்பிரிவுக்கு அனுப்பிவைத்தான்.

விஷயத்தை அறிந்த அபே அன்று பின்னேரம் இவனுடன் வந்து வாக்குவாதப்பட்டான். “நீ முழு இனவாதி” என்றெல்லாம் திட்டிவிட்டுப் போனான். தமிழ்ப் பகுதிகளுக்கு உதவி செய்யாமல் காலி, மாத்தறைக்கு மட்டும் உதவி அனுப்பும் அபே இவனை இனவாதி என்றது சிரிப்பாயிருந்தது. அன்றிலிருந்து இவனைக் காணும்போதெல்லாம் முறைத்தபடி அபே போவான்.

●

மதியச் சாப்பாட்டு வேளாளரில் எல்லோரும் சேர்ந்திருந்து சாப்பிடுவார்கள். ஒருவர் கொண்டுவரும் கறி மற்றையவரின் பார்சலுக்குப் போகும். பல வித்தியாசமான கறிகளைச் சேர்த்து, வேலைச் சுமையை மறந்து கடைத்தபடி சாப்பிடுவது மகிழ்வான் அனுபவம்.

இவன் சாப்பாட்டுப் பார்சலுடன் மேசைக்குப் போனான். ஒருவரும் வரவில்லை. ஒவ்வொருவராய்க் கூப்பிட்டுப் பார்த்தான். அவர்கள் ஏதோ சாக்குப் போக்குச் சொல்லி இவனைத் தவிர்க்க நினைப்பது புரிந்தது. ஏன் இவர்கள் இப்படியானார்கள்! நேற்றுவரை பாசமாய்ப் பழகியவர்கள் இன்று ஏன் மாறிப்போனார்கள்?

இரண்டு மணிவரை பொறுத்துப் பார்த்தான். ஒருவரும் சாப்பாட்டு மேசையை நோக்கி நகர்வதாயில்லை. பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. தனியாகச் சாப்பிட உட்கார்ந்தான். சோறு உள்ளே இறங்க மறுத்தது. பார்சலைச் சுற்றிக்கொண்டு போய்க் குப்பைக் கூடையினுள் கொட்டிக் கை கழுவிக்கொண்டு வந்தபோது, அவர்கள் மேசையைச் சுற்றிவர இருந்து பார்சல்களை விரித்துக் கறிகளைப் பரிமாறிக்கொண்டிருந்தனர்.

●

செயலமர்வுக்கான ‘பட்ஜெட்’ தயாரித்தாயிற்று. இனி அதிற் கலந்துகொள்வோரின் முகவரிகளை ஃபைவில் தேட வேண்டும். தலை வலித்தது. ‘சோர்ட் லீவு’ எடுத்து வீட்டுக்குப் போகலாமா என எண்ணினான்.

இவனது மேசையை நோக்கிச் சிருடையில் இரு பொலிஸ் காரர் வந்தார்கள்.

“மாத்தயா, அப்பித்தெக்க பொட்ட ஸ்ரேசன்ட் என்ட்” என்று, ஒருவன் தங்களுடன் வருமாறு சொன்னான். இவனுக்கு உடல் நடுங்கிற்று.

“ஐ?” என்று தனிவான் குரலில் இவன் காரணத்தைக் கேட்டான்.

“கொம்பிளையின் எக்கக் அவிலத்தியனுவ... கத்தாக் கரண்டோனா.”

யார் என்னைப் பற்றிப் புகார் செய்திருப்பார்கள்! வியப் பாகவும் பயமாகவும் இருந்தது.

அறையிலிருந்த மற்றையவர்களைப் பார்த்தான். இவனுக்கு முன்னால் பொலிஸ்காரர் நிற்பதையோ, இவனுடன் அவர்கள் கதைப்பதையோ கவனியாதவர்களாய், ஐயந்தவும், விக்கிரமவும், பிரேமசிறியும் தங்கள் ‘ஃபைல்’களில் மூழ்கி இருந்தனர்.

ஐயந்தவைக் கூப்பிட்டுப் பொலிஸ்டன் கதைக்கச் சொல் வோமா என எண்ணியவன் அந்த எண்ணத்தை மாற்றி, ‘ஃபிரீவ் கேஸைத்’ தூக்கிக்கொண்டு பொலிஸ்காரர் பின்னே நடந்தான்.

அறையின் சுவரில் அமைக்கப்பட்டிருந்த பீடத்திலிருந்த ‘புத்த பகவான்’ சாந்தம் தவழும் வதனத்துடன் தியானித்துக் கொண்டிருந்தார்!

தலைமுகம் – 50
2010

சிவா

ஐந்தாறு வருடங்களுக்குப் பின் சிவாவைக் கண்டதில், என் மனதில் மகிழ்ச்சியும் வியப்பும் பீதியும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து வந்தன. சிவாவின் முகம் இறுகியிருப்பது போலிருந்தது. நான் அருகில்சென்று அமர்ந்ததையும் கவனியாதவனாய் மனவறையை நிமிர்ந்து பார்த்தபடியிருந்தான். குட்டையாக முடியை வெட்டியிருந்த அவன், நன்கு மெலிந்து கறுத்திருந்தான். முகத்தில் படர்ந்திருந்த நான்கைந்து நான் தாடியையும் மீறி, அதிலிருந்த காயத்தின் வடு தெரிந்தது.

“என்னடா சிவா...”

“ஓ!... முரளி ஏதோ இருக்கிறன்டா”

அவன் கதைக்கையில் மேற்தாடையின் முன்பல் லொன்று உடைந்திருப்பது தெரிந்தது. ஆற்றேழு ஆண்டுகள் இருக்குமோ இவனைப் பிடித்து உள்ளே அடைத்து..? எப்படி இவன் வெளியில் வந்திருப்பான்? இவனுடன் கதைப்பதும் பயந்தான். யாராவது எங்கேயும் போட்டுக் கொடுத்தால்...”

“என்ன முரளி யோசனை? பயப்படுறியா?” துயர் கலந்த சிரிப்புடன் தொடர்ந்து சொன்னான், “என்னிலை குற்றம் நிருபிக்கப்படாமல் போன கிழமை தான் கோட்ஸாலை வெளியிலை விட்டவங்கள்.”

தாலி கட்டுவதற்கு ஆயத்தம் போல...

முன்வரிசைகளில் அமர்ந்திருப்பவர்களுக்குப் பூக்களைக் கொடுக்கிறார்கள். குருக்களின் மந்திர உச்சரிப்புடன் தவில், நாதஸ்வர ஓலி கலந்து மண்டபமெங்கும் ஒலிக்கின்றது.

“என்னிலை பிழையில்லையென்டு கண்டுபிடிக்க இவங்களுக்கு ஆறு வருசம் எடுத்திருக்கு மச்சான்.” விரக்தியாய்ச் சிரிக்கிறான்.

“நான் உள்ளுக்கை இருக்கேக்கை அப்பர் மண்டையைப் போட்டிட்டார்” – சிவா சொல்கிறான்.

“எப்ப நடந்தது?”

“முன்டு வருசத்திற்கு முந்தி, கொழும்பிலைதான் செத்தவீடு நடந்தது. கைவிலங்கு பூட்டிக் கூட்டிக்கொண்டு போனவங்கள்.”

“நான் கேள்விப்படேல்லை, மச்சான்.”

“கனத்தையிலை நான்தான் கொள்ளி வச்சன்டா” – சிவாவின் கண்கள் கலங்குகின்றன.

கெட்டிமேசுச் சத்தம் கேட்கின்றது. முன்வரிசைகளில் இருப்பவர்கள் மனவறையை நோக்கி மலர்களைத் தூவுகிறார்கள்.

“அக்காவும் கவியாணங்கட்டி அவஸ்ரேவியா போனாப் பிறகு அம்மாதான் தனியறும் எடுத்து வழக்குக்கு கோட்ஸாக்கு அவைந்தவ பாவம்.”

இரண்டு வரிசை முன்னால் இருந்த விக்கியும் ரஞ்சனும் எங்களைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு முன்னால் திரும்பித் தங்களுக்குள் கதைக்கிறார்கள். சிவாவுடன் கதைப்பது தங்களுக்குப் பிரச்சினை என்று கதைப்பார்கள். முரளி மடத்தன மாய் சிவாவுடன் கதைத்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்று என்னைப் பற்றியும் கதைக்கக்கூடும்.

“முந்தாநாள் வெள்ளவத்தை டெல்மன் ஹோஸ்பிற்ரலடி யிலை விக்கியைக் கண்டனான். அவன் என்னைக் கண்டிட்டு ரோட்டைக் குறஸ் பண்ணி லாண்ட்செட்டாலை போட்டான்.” சிவாவின் குரலில் வேதனை தெரிகிறது.

“அவனுக்குச் சரியான பயமடா.”

“கண்டறியாத பயம்... கோட்ஸாலையே வெளியிலை விட்டாலும், இவங்கள் என்னை நம்புறாங்கள் இல்லையென்

தது தான் கவலையாயிருக்கடா.” சிவாவின் வார்த்தைகள் சூடாகின்றன.

“மச்சான் உன்றை பழைய ஆள் சம்பி இப்ப எங்கை?” நான் கேட்கிறேன்.

“அவள் இப்ப லாலைக் கலியாணங் கட்டி ரெண்டு பிள்ளைகளும் இருக்கெண்டு கேள்விப்பட்டன். அவளிலையும் பிழையில்லை,” சிவாவின் முகத்தில் கவலையின் ரேகைகள் படிகின்றன.

பட்டுப்பாவாடை சட்டை அணிந்த சிறுமியோருத்தி கற்கண்டுத் தட்டை நீட்டுகிறாள். கற்கண்டுத் துண்டொன்றை வாயில் வைத்தபடி சிவா சொல்கிறான்,

“எனக்கு இப்பிடி கலியாண வீடுகளுக்கு வெளிக்கிட்டுத் திரிய விருப்பமில்லை, எல்லாரும் என்னைக் கண்டு ஒதுங்கிப் போயினம், வான்மதி கட்டாயம் வரச் சொன்னதாலே தான் வந்தன்டா.”

“இல்ல சிவா. நாட்போக இது பழகிடும்.”

“நான் அவுஸ்ரேவியா போக றை பண்ணுறன். அக்காவும் அங்கைதானே! அத்தாருக்கு என்னிலை சரியான கோபம்... அது சரி, நீயிப்ப என்ன செய்யிறாய்?”

“கிரஜாவெட் அப்பொயின்றமென்றிலை படிப்பிக்கிறன்.”

“எங்கையெடா?”

“மட்டக்குவியிலை, பழைய கல்கிசை றாமிலை தான் இருக்கிறன்.”

“உன்னட்டைப் படிக்கிற பிள்ளைகள் பாவங்கள்டா.” சிரிக்கிறான். ஓழிவு மறைவில்லாத பழைய சிரிப்பு.

சிவாவை எனக்கு ‘அட்வான்ஸ் லெவல்’ படிக்கும் காலத்தி வேயே தெரியும். நாங்கள் யாழ்ப்பாண நகரின் வெவ்வேறு கல்லூரிகளில் கல்வி கற்றிருந்தாலும் ரியூட்டரிகளில் சந்தித் திருக்கிறோம். ஆனால் அப்போது எனக்கு சிவாவுடன் அதிகம் கதைத்துப் பழக்கமிருக்கவில்லை. ‘சயன்ஸ் அக்கடமி’யில் சோதி யரின் ‘பிலிக்ஸ்’ வகுப்புக்களில் அவன் பின்வாங்கில் அமர்ந்திருந்து, தன் நன்பர்களுடன் சேர்ந்து பெட்டைகளுக்கு ஏதாவது

பசிடிகள் விட்டுக்கொண்டிருப்பான். ஆனால் சோதியர் அவனைப் பிடித்துக் கரும்பலகையில் கடினமான கணக்கு களைச் செய்யவிட்டபோதெல்லாம், அவனால் இலகுவாய் சமன்பாடுகளைப் பிரயோகித்து விடை காணமுடிவது முன் வாங்குகளில் அமர்ந்திருந்து படிக்கும் எங்களுக்குப் பெரிய ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது. நல்லூர்க் கந்தசவாமி கோவிலின் தீர்த்தத் திருவிழாக்களின்போது தீர்த்தக் கேணியில் நண்பர் களுடன் இறங்கிப் பக்கதைகளுக்குத் தண்ணீர் தெளிப்பதில் சிவா முழுமூரமாய் ஈடுபட்டிருந்ததைப் பல தடவை அவதானித் திருக்கிறேன்.

வளாகத்திற்கு வந்ததன் பின்பு அவன் வெள்ளவத்தையில் அறையெடுத்திருந்தான். கறுப்பு யூலைக்கு முன்பு கொழும்பில் வசித்ததாலோ என்னவோ அவனால் சரளமாய் சிங்களம் பேச முடிந்தது. சிங்கள மாணவர் பலர் அவனுக்கு நண்பர் களாகினர். அவர்களுடன் சேர்ந்து ‘குறூப் ஸ்ராடிஸ்’ செய்ய மளவுக்கு அவர்களுக்கு நெருக்கமானவனாகிப் போனான். சனநெருக்கடி மிக்க பஸ் பயணங்கள் வெறுத்துப் போக, சைக்கிள் ஒன்று வாங்கி அதில் வளாகத்திற்கு வந்து போகத் தொடங்கினான். நாங்கள் அடையாள அட்டை, பொலிஸ் பதிவுத் துண்டு, பல்கலைக்கழகப் பதிவுப் புத்தகம் எல்லாவற்றை யும் சரிபார்த்துப் பஸ்களுக்குக் காத்திருக்கும் மாலை வேளை களில், அவன், மஞ்சள் வெய்யிலில் உடல் வியர்க்க சிங்கள நண்பர்களுடன் மைதானத்தில் ‘வொலிபோல்’ விளையாடிக் கொண்டிருப்பான். முதலாம் அரையாண்டுத் தேர்வில் சகல பாடங்களிலும் அவன் ஏ, பி தரங்களில் சித்தியடைந்தது, சி, டி தரங்களில் தட்டுத் தடுமாறிச் சித்தியடைந்த எங்களுக்கு வியப்பாய் அமைந்தது.

‘நியுக்கிளியர் பிலிக்சி’ன் கடைசி ஒப்படையைச் சமர்ப் பிக்க வேண்டியிருந்த இறுதி நாளின் மதிய வேளையில், நானும் ரஞ்சனும் சீமெந்து வாங்கொன்றில் அமர்ந்திருந்து, நான்கைந்து இங்கிலீஸ் புத்தகங்களைப் பார்த்து விடையெழுதிக்கொண்டிருந்தபோதான் எங்களுக்கு சிவாவிலின் காதல் விவகாரம் தெரிய வந்தது. சிவாவும் சம்பியும் ‘கேக்’ தட்டை நீட்டித் தங்கள் காதல் விவகாரத்தைச் சொன்னார்கள். சம்பியின் தந்தை களுபோவில் வைத்தியசாலையில் சத்திரசிகிச்சை நிபுண ராகப் பணியாற்றுவதாய் அறிந்திருந்தேன்.

வழுமையாக வளாக வாசலில் புன்னகை பூக்கும் ‘செக்குரிட்டிக் கார்ட்’ கிழவனின் முகத்தில் புன்னகையைக் காணவில்லை.

“அசங்கரலா யன்ட” அதிகாரத்தொனியில் சொல்கிறான். புத்தகப்பை, பஸ்கலைக்கழகப் பதிவுப் புத்தகம் எல்லாவற்றையும் ஆராய்கிறான். தனது மேசையில் இருக்கும் கொப்பியில் பெயரெழுதி, ஒப்பமிட்டுச் செல்லுமாறு சொல்கிறான். மாணவர்களுக்குப் போராட்டம் ஏதாவது நடக்கப் போகின்றதா?

இறுதித் தேர்வு நெருங்கிக்கொண்டிருப்பதனால் எல்லோரும் ‘சிரியஸாய்’ படிக்கிறார்கள் போலும். நேரத்துடன் வந்து சீமெந்து வாங்குகளில், டிஸ்கஷன் றாயில், ஸைபிற்றியில் எல்லா இடங்களிலும் இருந்து படிக்கிறார்கள்.

ரஞ்சன், வத்சலா, அங்பு, இளங்கோ, சுரேஸ், செல்வி, விக்கி என நாங்கள் வழுமையாக இருந்து படிக்கும் சீமெந்து வாங்கில் வேறு ஆட்கள் இருந்து படிப்பது தெரிகின்றது. அருகில் சென்று பார்த்தால் றுவான், மனோஜ், ஸசந்தி, லால் ஆட்கள் இருக்கிறார்கள்.

புத்தகப் பையை மனோஜின் அருகில் வைத்துவிட்டுச் சொல்கிறேன் . . .

“மே அப்பே தன” – இது எங்களின் இடமென்று!

“ஓயாகே தன வவனியாட்ட எஹாட்ட.” என்ன இது? எனது இடம் வவனியாவுக்கு அங்காலை என்று லால் சொல்கிறான். பகிடியாய்ச் சொல்கிறானா இல்லை சிரியஸாய் சொல்கிறானா? றுவான், மனோஜ், ஸசந்தி ஆக்களின் முகங்களிலும் வழுமைபோல் நட்பான புன்னகையைக் காணவில்லை. இவங்களுக்கு இன்றைக்கு என்ன நடந்திட்டுது?

“மச்சாங் லால், மம கன்ரிம் கீல என்னங் . . . மகே பாக் மெத்தன தியனுவ பொட்டக் பலாகண்ண” என்று எனது புத்தகப் பையைப் பார்த்திருக்கும்படி சொல்லிவிட்டுக் கண்ணே நோக்கி நடக்கையில் மனோஜ் கேட்கிறான், “முரளி பாக் அத்துல மொனவத தியன்னே?”

புத்தகப் பையினுள் என்ன கிடக்கென்று, இவன் ஏன் கேட்கிறான்.

“பொத் தமாய். ஐ அகண்ணே?” எனது வார்த்தைகள் சூடாகின்றன.

“உம்பலாவ பிலிகண்டபாய், ஈய சிவாகே வெட தன்னுவானே”, றுவான் சொல்கிறான். என்ன இது, எங்களை நம்ப இயலாதாம்... சிவாவின் வேலை தெரியுந்தானே என்கிறான். இவன் என்ன கதைக்கிறான்! சிவா எங்களோடை பழக்கிறதிலும் பார்க்க இவங்களோடைதானே கூடப் பழக்கிறவன். ஒன்றாய் இருந்து ஒரே பார்சஸைச் சாப்பிடுவது, விளையாடுவது, படிப்பது, பிறக்கிக்கல் செய்வது. எல்லாம் இவங்களோடை தானே! பிறகு என்ன நடந்திருக்கும்?

“றுவான், மம தன்னாய் ஓயா கியண்ட.” எனக்குத் தெரியாது நீ சொல்லு என்று கேட்கிறேன்.

“முரளி, பொறு கியண்ட எப்பா” – லசந்தி சொல்கிறாள்.

கன்றீனில் வழமைபோல் காலை உணவுக்காகப் பானும் பருப்பும் பிளேனரீயும் வாங்குவதற்காய் வரிசையில் நிற்கையில் எல்லோரும் என்னைப் பார்ப்பது போன்றதொரு உணர்வு. என்ன நடந்திருக்கும்? சிவா – சம்பி விவகாரம், சம்பி வீட்டில் தெரிய வந்து ஏதாவது பிரச்சினையா?

அப்பிடியிராது.

கன்றீன்கார ஷாந்தைபாகூட தனது நட்புக் கலந்த புன்னகையைத் தொலைத்திருந்தார்.

“ஒடேய் முரளி! சிவாவைப் பிடித்திட்டாங்கள்.” பாணைப் பியத்து பருப்புடன் சேர்த்துச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கையில், பாண் தட்டுடன் அருகில் வந்தமர்ந்த ரஞ்சன் சொன்னான். அவனின் குரலில் நடுக்கந் தெரிந்தது.

“ரஞ்சன்... என்னொடா நடந்தது?” எனது குரலிலும் நடுக்கம் தொற்றிக்கொண்டது. சிவா முதல் நாள் இரவு கம்பஸில் இருந்து விளையாடிவிட்டு ஏழரை மணியளவில் சைக்கிளில் வீட்டுக்குப் போயிருக்கிறான். வழியில் அவனின் பள்ளிக்கூடத்கால நண்பனொருவனைக் கண்டு கதைத்திருக்கிறான். நண்பனுக்குப் பஸ் வர நேரமாக, சிவா அவனைத் தனது சைக்கிளில் ஏற்றிச் சென்றிருக்கிறான். வழியில் சோதனைச் சாவடியொன்றில் சோதிக்கையில், நண்பனின் பையில் பயங்கரவாதத்துடன் தொடர்பான புத்தகமிருந்ததென்று இருவரையும் பிடித்து அடைத்துவிட்டதாய்க் கதைகள் உலாவின.

எப்படிச் சொன்னாலும் இவங்கள் இனி நம்பப் போவ தில்லை. இனி இவர்களின் கதைகளில் புத்தகம் துப்பாக்கியாகும்.

துப்பாக்கி கைக்குண்டாகும், கைக்குண்டு... இங்கு படிக்கும் எல்லாத் தமிழருக்கும் வால் முளைத்திருப்பதாயும் நான்கு கால்கள் உள்ளதாயும் நம்புவார்கள்! நம்பாதவர்களைச் சிங்கள், ஆங்கில ஊடகங்கள் ஆதாரங்களுடன் (?) நம்பச் செய்யும்.

ஸைபிற்றியில் தமிழ் மாணவர்கள் குறைவாகத்தானிருந்தார்கள். எல்லோரும் என்னையும், ரஞ்சனையும் வித்தியாச மாய்ப் பார்ப்பது போலிருந்தது. ‘திவயின்’வையும் ‘லங்காதீப்’வையும், சில்லா ஆட்கள் சுற்றி வர இருந்து உரக்க வாசிக்கிறார்கள். சிவாவைப் பற்றிய யோசனைகள் மீண்டும் மீண்டும் வந்து தொலைத்தன. பாடங்கள் மூளைக்கேற மறுத்தன.

மதியச் சாப்பாட்டுக்காய், பற்றைகளில் பதுங்கும் ‘கப்பிள்ளை’ களையும், ‘கபரக்கொய்யா’க்களையும் தாண்டிக் கன்றைன நோக்கி நடக்கையில், மரப்பாலத்தில் பெரிய கபரக்கொய்யா வொன்று குறுக்கே படுத்திருந்து வழியைத் தட்டசெய்தது. ரஞ்சன் ஏற்றந்த கல்லொன்று அதன் முதுகில்பட, அது வாலால் பாலத்தில் அடித்துவிட்டுப் பற்றைக்குள் ஊர்ந்து மறைந்தது. போக வேண்டாம் என்று அது தனது வலிய வாலால் பாலத்தில் அடித்துக் கூறிற்றோ?

கன்றைன் நீண்ட விறாந்தை முழுதும் காக்கிச் சட்டை கள் நிறைந்திருந்தன. என்ன இது, ஆட்களைப் பிடிக்கப் போறாங்களா? சீருடையுடன் படையினர் வளாகத்துக்குள் வரக்கூடா தென்று எத்தனை தரம் நாங்கள் துணைவேந்தர் அலுவலகம், பல்கலைக்கழக மாணியங்கள் ஆணைக்குழு என்று ஊர்வலங்கள் போயிருக்கிறம்.

தாடிக்காரங்களின்றை யூனியன்தான் ஊர்வலங்களை ஒழுங்கு செய்யிறது. நாங்கள் தானே முன்னுக்குப் போறது! சிவா அழகாக சிவப்பு மையால் தமிழில் ‘பிறிஸ்ரல் போட்’ களிலை சுலோகங்களை எழுதிறவன்.

என்னதான் நடந்தென்ன, காக்கிச் சட்டைகள் வளாகத்துக்குள் புகுந்துவிட்டனவே! ஏன், இவங்களே போய்க் கூட்டி வந்திருப்பாங்கள் போல.

காக்கிச் சட்டைகள் ஓவ்வொரு மாணவரினதும் அடையாள அட்டையை வாங்கிப் பார்க்கிறார்கள். பெரேராக்கள், பெர்னாண்டோக்கள், சில்லாக்களை விட்டுவிட்டு அழுதன், ராகவன், குகள், கிரி, உமா, தேவகி ஆட்களை வரிசையில் விடுகிறார்கள். சிவாவின் நன்பர்கள் என்று பிடிப்பதானால்

பெரேராக்கள், பெர்னாண்டோக்கள் சில்வாக்களைத் தானே முதலில் வரிசையில் விட வேண்டும்!

வரிசையில் எனக்கு முன்னால் குகன், சீலன், றமேஸ், இளங்கோ, வான்மதி, ரதி ஆட்கள் பைல்கள் புத்தகப் பைக ஞடன் தலை கவிழ்ந்து நிற்கிறார்கள். எழுபது எழுபத்தைந்து பேர் இருக்குமோ?

சினிவாசன் பொலிக்கு ஏதோ பேப்பரைக் காட்டிக் கதைக்கிறான். ‘செம்மாணவர் அமைப்பின்’ உபசெயலாளர் தானென்று சொல்லுறான் போல! சிவப்பு, நீலம், பச்சை எதென்றாலும் ‘தானா’வென்றால் அவங்களுக்கு ஒன்றுதான். ஆறரை அடி உயரமிருக்கும் தடித்த பொலிஸ்காரனாருவன், நாலடி உயரச் சீனியின் கொலரைப் பிடித்து இழுத்து வந்து வரிசையில் முன்னால் நிறுத்துகிறான். யூனியன்காரர்தான் வரிசைக்கும் தலைமை தாங்கவேண்டுமென்று பொலிஸ்காரன் விரும்பிறான் போல. சீனியை நினைக்கப் பாவமாயிருக்கு. சில விரிவுரையாளர்களிடம், “ஜி ஆம் ஏ லெவரிஸ்ற் ஸ்ரூடன்ஸ் யூனியன் கொமிற்ரி மெம்பர்” என்று சொல்லிக் காரியங்களைச் சாதிக்கிறது மாதிரி, பொலிசிட்டையும் சொல்லிற்றான். சீனியின் பருப்பு பொலிசிட்டை வேகாதோ?

சீனியின் யூனியன் தலைவன் கித்சிறி, ரெலிபோன் பூத்துக் குப் பக்கத்திலிருக்கும் சீமெந்து மேசையில் அமர்ந்திருந்து, தாடியைத் தடவியபடி சிக்கரெட் ஒன்றைப் புகைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். சிக்கரெட் முடிந்த பின்பு வந்து பொலிசுடன் கதைத்து எங்களை விடுவிப்பான் போல... அடுத்த யூனியன் எலெக்சனுக்கு எங்கடை ஆதரவு அவனுக்கு தேவை... என்ன இவன் கித்சிறி ‘ரீவி’யைப் பார்க்கிறான்.

ஜியசூரியாவும் கருவும் விகக்குகிறார்களாக்கும். இவன் இனி ‘மச்’ முடியுமட்டும் எழும்ப மாட்டான்.

“இதெல்லாம் சிவாவாலை வந்த வினை.”

“நாங்கள் இனி ‘பைனல்’ எடுத்த மாதிரித்தான்.”

“உள்ளுக்கு எத்தினை வருசம் போடுறாங்களோ தெரியாது!”

“அவன் ‘சீனா’க்களோடை உரஞ்சித் திரிந்தாலும் ‘தானா’க்களைத்தான் பிடிக்கிறாங்கள்.” வரிசையில் நிற்பவர்கள் மெல்லிய குரல்களில் புறுபுறுக்கிறார்கள்.

விசாரணை, வாக்குமூலம், கைரேகைப்பதிவு, இரகசியப் பொலிஸ் அறிக்கை என வழமையான பொலிஸ் சடங்குகளின் பின்னர், வெய்யில் கொளுத்தும் மதிய வேளையொன்றில், கல்கிசை நீதிமன்றால், இறுதித் தேர்வுக்கு முதல் நாள் எம்மை விடுவித்தார்கள்.

இறுதிப் பர்ட்சையின் கடைசி வினாத்தானுக்கு விடையளித்துவிட்டு நானும், ரஞ்சனும், குகனும் ஆறுதலாய் கன்றினில் இருந்து ‘அலப்ப’ சாப்பிட்டு பிளேனரீ குடித்துக் கொண்டிருக்கையில், லாலுடன் கைகோர்த்தபடி கன்றுக்கு வந்த சம்பிளங்களை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு ‘கேக்’ தட்டொன்றை வாங்கிக்கொண்டு போனாள்.

சிகரெட்டை ஊதிப் புகையை விட்டுக்கொண்டு வந்த கித்சிறி தன் கண்ணாடியைச் சரி செய்தவாறு, தான்தான் தன் கட்சித் தலைவரைப் பிடித்து, எங்களை வெளியே எடுத்து விட்டதாயும், சிவாவில் குற்றம் நிருபிக்கப்பட்டதால் அவனை வெளியே எடுக்க முடியவில்லையென்றும் சொன்னான்.

“மச்சாங்! எலெக்சன் தவச கிட்டு த?” என்று சிங்களத்தில் ரஞ்சன், ‘தேர்தல் தினம் நெருங்குகிறதா’ என்பதைக் கேட்டான். ரஞ்சனின் ‘நக்கலைப்’ புரிந்த கித்சிறி தலையைத் தொங்கப் போட்டபடி, நீண்ட விறாந்தையில் நடந்து மறைந்து போனான்.

“சீனி யூனியனிலை இருந்து விலகிட்டானாம்”, குகன் சொன்னான்.

●

வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிடவே பயமாக இருக்கிறது. ஏன் வீட்டிற்குள் இருக்கவே பயமாய்த்தான் இருக்கிறது. தினமும் ஆட்கள் காணாமல் போவதாய் செய்திகள் காதில் விழுகின்றன. நாடெந்கும் வெண்ணிற வேன்கள் திரிகின்றன. என்னிடம் எட்டாம் வகுப்பில் படிக்கும் யூட்டின் தந்தையைக் காணவில்லை. யூட் மூன்று வாரங்களாய் பாடசாலைக்கு வருவதில்லை. நான் தங்கியிருக்கும் வீட்டுக்கு மூன்று வீடு தள்ளி அறையெடுத் திருந்து படித்த, உயர்ந்த - மெலிந்த மொறட்டுவப் பல்கலைக்கழக மாணவனையும் காணவில்லையென்று வீட்டுக்கார அன்றி சொன்னா.

வான்மதியின் திருமண வைபவத்தில் சந்தித்ததன் பின்னர் சிவாவை நான் காணவில்லை. திருமணம் முடிந்த பின்னர்

வான்மதி ஒரு வருடம் கொழும்பில் இருந்து, பின் தன் கணவரிடம் கண்டாவுக்குச் சென்றுவிட்டாள்.

சிவா தந்திருந்த டயலோக் நம்பருக்குத் தொடர்ந்து அழைப்பெடுத்தாலும் தொடர்பு கிடைக்கவில்லை. அது நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருப்பதாய்த் தெரிய வந்தது. சிவா தந்திருந்த முகவரிக்கு அவளைத் தேடி நார்ஹென்பிட்டி தொடர்மாடிக்கு ஒரு சனிக்கிழமை மாலை போன்போது, வீடு பூட்டியிருந்தது. பக்கத்து வீடுகளில் விசாரித்தபோதும் அது பயனில்லாது போயிற்று. அவ்வீட்டுக்காரர்கள் என்ன ஒரு மாதிரியாய்ப் பார்த்தார்கள்.

அடுத்தநாட் பாடத்திற்காய் பாடக்குறிப்புகளை ஆயத்தப் படுத்திக்கொண்டிருந்த ஓர் இரவில், ரெல்போன் சினுங்கிற்று.

‘காணாமல் போனோர் உறவினர் சங்கம்’ நடத்திய ஊர்வலத்தில், வெள்ளைச் சேலை உடுத்திய வயோதிபப் பெண்ணொருத்தி சிவாவின் புகைப்படத்தைக் காவியபடி நடந்து சென்றதை ‘ரீ.வி’ செய்தியறிக்கையில் தான் பார்த்த தாக, அழுதபடி ரஞ்சன் சொன்னான்!

யுகமாயினி
நொவெம்பர் 2009

இரட்டைக் கோபுரம்

நெடுஞ்சாலையின் இருபுறத்தேயும் தெரிந்த செம்பனைத் தோட்டங்களில் பனிப் புகார் விலகி யிருக்கவில்லை. தூரத்தே மலை முகட்டுக்கு மேலால் சூரியன் மெதுவாக எட்டிப் பார்த்தான். திரும்பிப் பார்த் தேன். தூரத்தில் இரட்டைக் கோபுரம் மங்கலாய்த் தெரிந்தது. சுப்பிரமணியம் தனது சிவப்பு நிறப் போட் டோன் காரை நிதானமாகவும் விரைவாகவும் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார். பின் சீற்றில் இருந்த சுனில் விம்மு வழும் அவனை லால் தேற்றுவதும் காரின் கண்ணாடியில் தெரிந்தது.

“எத்தினை மணிக்குப் பிளைட் கொழும்பில் லாண்ட பண்ணும்லா?” சுப்பிரமணியத்தின் குரலிலும் கவலை தெரிந்தது.

“ரெண்டு மணிக்குப் போய்விடும்” – நான் சொன்னேன்.

“இவரை யாரு கண்டிக்குக் கூட்டிப் போவாங்கள்லா?”

“சுனிலின்றை மச்சான் கொழும்பிலை வேலை செய்யிறார் அவர் கூட்டிக்கொண்டு போவார்.”

சுனிலுக்கு எப்படி ஆறுதல் சொல்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இடிபோல் அச்செய்தி கண்டியிலிருந்து ரெலிபோனின் றிசீவர் வழியாக, மலேசியாவில் என் காதில் வந்திறங்கிற்று. சுனிலின் தம்பி விமல் சொன்னான்:

“முரளி ஜேயே, சுனில் ஜையாகே புத்தா அத மரில்லா, ஜையாவ கெற்ற லங்காவட்ட எவண்ட.”

சனிலின் மகன் இறந்துவிட்டதாகவும் சனிலை இலங்கைக்கு அனுப்பிவிடும்படியும் சிங்களத்தில் கூறினான்.

விஷ்வா நாங்கள் மலேசியா வந்ததன் பின் பிறந்த சனிலின் தலைப்பிள்ளை. சனிலின் முகத்தை விஷ்வாவும் விஷ்வாவின் முகத்தைச் சனிலும் பார்க்கக்கூடவில்லையே! இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு விஷ்வா பேராதனை ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப் பட்டிருப்பதாய் சனில் சொல்லியிருந்தான். ஆனால் அக்காய்ச்சல் குழந்தையின் மரணத்திற்கே காரணமாய் அமையுமென்பதை ஒருவரும் என்னியிருக்கவில்லை.

சனில் இன்னும் அறைக்குத் திரும்பியிருக்கவில்லை. அவன் இந்நேரம் நூலகத்திலிருந்து படித்துக்கொண்டோ அல்லது கொம்பியுட்டர் அறையிலிருந்து ஏதாவது வேலை செய்து கொண்டோவிருப்பான். அவனின் குணமே அதுதான். அரசாங்கப் புலமைப்பரிசில் பெற்று படிக்க வருபவர்கள் படிப்பை மறந்து வேலை செய்யும்போது, அவன் பல்கலைக்கழக விரிவுரைகள் முடிவடைந்த பின்னும்கூட என்னுடனும் லாலுடனும் சேர்ந்து அறைக்கு வர மாட்டான். நாங்கள் அறைக்குத் திரும்பிக் குட்டித் தூக்கம் போட்டு மேல்கழுவி இரவுச் சாப்பாட்டிற்காய் ஏதாவது செய்யத் தொடங்கும் ஏழு மணியளவில், வேர்த்து விழுவிழுக்க வருவான். குளித்துவிட்டு சமையலில் உதவி செய்வான்.

விசயத்தைச் சொல்ல, பாத்ருமில் உடைகளைத் துவைத்துக் கொண்டிருந்த வால் என்னுடன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்தான். நூலகத்தில் ‘ஜேர்னல்’ ஓன்றைப் ‘போட்டோக் கொப்பி’ எடுத்துக் கொண்டிருந்த சனிலை வெளியே கூட்டி வந்து விசயத்தை சொல்லப் பெரும்பாடாகிவிட்டது.

“மகே புத்தே!”

எனது மகனே என்று சூழலை மறந்து கத்தினான். மலே, சீன, இந்திய மாணவர்கள் எங்களை வித்தியாசமாய்ப் பார்க்கத் தொடங்கினர்.

ரிக்கட் பதிவு செய்ய கோலாலம்பூர் போவதற்காக நாங்கள் பஸ்சக்குக் காத்திருந்தபொழுது, சுப்பிரமணியம் தனது காரை எங்களுக்கருகே நிறுத்திக் கதைத்தார். காரிலேயே ‘ஸ்ரீ லங்கன் எயார் லைன்சின்’ ரிக்கட் பதிவு செய்யும் அலுவலகத்திற்குக் கூட்டிப் போனார். எவ்வளவு சொல்லியும் கேட்காமல் தானே ரிக்கட்டுக்குரிய பணத்தைச் செலுத்தினார்.

சுப்பிரமணியம் மலேசியர் என அவரின் பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரம் கூறினாலும் அவரின் தகப்பன் இலங்கையர்தான். மலேசிய ரெவிக்கொம்மில் பொறியியலாளர். அவரின் தகப்பன்

கந்தசாமி யாழ்ப்பானைம் மாதகலில் இருந்து மலேசியா வந்து ரெயில்வேயில் ஸ்ரேசன் மாஸ்ராய் வேலை செய்து, அங்கேயே குடும்பமாய்த் தங்கிவிட்டவர். மாதகல் பொன்னையாப் பரியாரி யின் பேரன் தான் என்று சுப்பிரமணியம் அடிக்கடிச் சொல்லிக் கொள்வார். சுப்பிரமணியம் எங்களுக்கு அறிமுகமானதே வித்தியாசமான சம்பவத்தின் மூலந்தான்.

நாங்கள் மலேசியா வந்த புதிதில் பல்கலைக்கழகத்தால் விடுதி வசதி செய்து தரப்பட்டது. எங்களுக்குக் கண்ணில் கிடைக்கும் என்னென்ற மிகுந்த சாப்பாடு ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. ஒரு மாதிரி எங்கள் இணைப்பாளரைப் பிடித்து அவர் மூலமாய் சிறிய வீடொன்றை வாடகைக்குப் பெற்றிருந்தோம். புது வீட்டுக்கு வந்த இரண்டாம் நாளின் காலையில் படிப்பதற்காய் நான் எழுந்தபோது, குழாயில் தண்ணீர் வரவில்லை. பேசாமல் இருந்தேன். சுனிலும் லாலும்கூட எழுந்து ‘வத்துறநா’ என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர். காலைக் கடன்களை முடிக்காமல் அந்தரப்பட்டுக்கொண்டிருந்தோம்.

நானும் லாலும் வெளியே போய் பக்கத்துச் சீனரின் வீட்டு வெளிக் கதவைத் தட்டினோம். வீட்டுக்கு முன்னால் புத்தபெருமான் சிலை இருந்தது. இலங்கையில் இருப்பவை களிலும் பார்க்க வித்தியாசமாய் இருந்தது. வயதான சீன முதாட்டி வந்து வீட்டுக் கதவைத் திறந்து எங்களைப் பார்த்தாள். லால் புத்தர் சிலையைப் பார்த்துவிட்டு நம்பிக்கையுடன் “வோட்டர்... வோட்டர்” என்று கேட்டான். முதாட்டி கதவை அடித்துச் சாத்திவிட்டுப் போய்விட்டாள். அவருக்கு ஆங்கிலம் புரியவில்லையோ? அல்லது விசா இல்லாமல் மலேசியாவில் அலையும் பங்களாதேசத்தவரென நினைத்தாரோ? மலேசியர்கள் இலங்கையரையும் பங்களாதேசத்தவரையும் தோற்றுத்தை வைத்து வேறுபடுத்தக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அடுத்த வீடு ஒரு மலேக் காரரினது. வீட்டுக்காரர் யன்னலால் எட்டிப் பார்த்தவர் கதவைத் திறக்கவில்லை.

அடுத்த மூன்று நான்கு வீடுகளிலும் அதே மாதிரித்தான். இயற்கை உபாதை தொல்லை கொடுத்தது. ஐந்தாவது வீட்டின் வாசற்கதவு நிலையில் நூல் கட்டப்பட்டு, அதனுள் பிளாஸ்ரிக்கி னால் செய்யப்பட்டிருந்த மாவிலைகள் கோர்க்கப்பட்டிருந்தன. என் மனதில் சிறிது நம்பிக்கை துவிரிவிட்டது.

கதவைத் தட்ட வயதான ஆண் வந்து கதவைத் திறந்தார். எழுபது வயதிற்குக் கூடுதலாக இருக்கும் போலிருந்தது. கண்ணாடி அணிந்திருந்த அவர் கையில் மலேசிய நண்பன் பத்திரிகை இருந்தது.

“ஐயா... தன்னி இருக்கா?” - நான் கேட்டேன்.

ஓடி வந்து கையைப் பிடித்தவர், “நீங்கள் இலங்கைக் காரரா?” என்று சொல்லி வீட்டினுள் கூட்டிச் சென்றார். எனது மூன்று சொற்களிலேயே எனது நாட்டைக் கண்டு பிடித்துவிட்டார். எங்களைப் பற்றி விசாரித்தார். அவரின் முகத்தில் சந்தோஷம் தெரிந்தது.

தான் யாழ்ப்பானைம் மாதகலில் பிறந்தவரென்றும் கன காலத்திற்குப் பின்பு தாய்நாட்டுத் தமிழ் கேட்க ஆசையாய் இருக்கிறதென்றும் சொன்னார். மனைவி என்று ஒரு முதாட்டி யையும் மகன் சுப்பிரமணியத்தையும் சுப்பிரமணியத்தின் மனைவி யையும் அறிமுகப்படுத்தினார். சுப்பிரமணியத்தின் பிள்ளைகள் பாடசாலைக்குச் சென்றுவிட்டதாகச் சொன்னார். அவர் என் னுடன் கதைக்க விரும்பினார். ஊர்ப் புதினங்கள் கேட்டார். அதற்குள் லால் சைக்கயால் தனது உபாதையைக் கூறிக்கொண் டிருந்தான்.

அவர் வீட்டில் பெரிய தண்ணீர்த் தொட்டியிருந்தது. நானும் லாலும் அவர் வீட்டில் காலைக் கடன் முடித்துக் குளித்தோம். அந்தக் குடும்பமே எங்களை சாப்பிடாமல் போக விடவில்லை. மேசையில் அவர்களுடன் அமர்ந்து தோசை சாப்பிட்டுவிட்டு எங்களின் வீட்டுக்குப் போனோம். சனில் இயற்கைக்கடன் கழிக்காமல் அந்தரப்பட்டு எங்களை ஏசியபடி யிருந்தான். லால் தோசையின் சுவையைச் சொல்லி சுனிலின் கோபத்தை அதிகரித்துக்கொண்டிருந்தான். சுனிலும் சுப்பிரமணியத்தின் வீட்டில் வந்து காரியங்களையும் நிறைவேற்றிச் சாப்பிட்டான். அன்று சுப்பிரமணியம் எங்களைத் தனது காரில் ஏற்றி அலுவலகத்திற்குப் போகும் வழியில் பல்கலைக்கழகத்தில் இறக்கிவிட்டார்.

அதன் பிறகு ஒவ்வொரு நாளும் அவரின் கார் எங்களை பல்கலைக்கழகத்தில் இறக்கி விட்டுவிட்டுத்தான் அவரின் அலுவலகம் போகும். சுனிலும் லாலும் இங்கிலீசில் அவருடன் கதைப்பார்கள். எல்லோரிலும் பார்க்க சுனில் அவருக்கு நெருக்க மாகிப் போனான் !

சுப்பிரமணியம் செவ்வாய்க் கிழமைகளின் இரவில் ‘பாசா மலாழு’க்குப் போகும்போது எங்களையும் காரில் ஏற்றிச் செல்வார். அந்தச் சந்தையில் ஒரு வாரத்திற்குத் தேவையான மரக்கறி மீன் இறைச்சி அரிசி எல்லாவற்றையும் வாங்கி ஏற்றி வருவோம். சந்தையில் விலை விசாரிக்க தமிழ் உதவியது. சுப்பிரமணியம்

வீட்டுப் 'லீவிறிள்' எங்கள் உணவுகளைப் பழுதடையாது பாதுகாத் தது. தைப்பூசமன்று பத்துமலைக்கு தனது குடும்பத்துடன் எங்களையும் கூட்டிப் போனார். பின்னைகளின் பாடசாலை விடுமுறைக்கு மலாக்கா, 'ஜென்ரிங் கைலாண்ட்...' என்று வேன் பிடித்துச் சுற்றுலா போன்போதெல்லாம் எங்களையும் கூட்டிச் சென்றனர். ஒருமுறை 'செந்துலில்' உள்ள சிவன் கோவிலுக்கும் அருகில் இருந்த ஸ்ரீலங்கன் பெளத்த பன்சலைக் கும் அவர்களுடன் போனோம். அங்கிருந்த இலங்கைப் பெளத்த குரு தமிழிலும் கதைத்தார். கப்பிரமணியம் அநேகமான சனி ஞாயிறுகளில் தோசை சாப்பிட வீட்டுக்கு அழைத்துப் போவார். தீபாவளியன்று மூன்று நேரமும் எங்களுக்கு விருந்து தந்தனர்.

ஒவ்வொரு பெளரணம் தினத்திலும் சனிலும் லாலும் நானும் செந்துலில் இருந்த பன்சலைக்கும் சிவன் கோவிலுக்கும் போய்வந்தோம். மதிய உணவைப் பன்சலையிலேயே உண்டோம். அவர்கள் தமிழ் அரிச்சவிடிப் புத்தகம் வாங்கி எழுத வாசிக்கப் பழகினார்கள். இருபத்தெந்து வருடங்கள் இலங்கையில் இருந்த இவர்கள் இங்கு வந்து தமிழ் படிப்பது எனக்கு ஆச்சரியமாகப் பட்டது. கடைகளில் சந்தைகளில் விலை விசாரிக்க, பேரம் பேச, சிலவேளை சுப்பிரமணியத்தின் வீட்டில் கதைப்பதற்குக் கூட தமிழ் அவர்களுக்குப் பயன்பட்டது. கண்டியில் அயல் வீடுகளில் தமிழர்கள் வாழ்ந்தபோதும் தமிழைக் கற்காமல் விட்டதை எண்ணி சனிலும், களுத்துறையில் இருந்து தமிழ் கற்காமல் விட்டதை எண்ணி லாலும் அடிக்கடிக் கவலைப் பட்டனர்.

கண்டியிலிருந்து தபாவில் சனிலுக்கு வந்திருந்த தேயிலைப் 'பைக்கற்றுக்களில் சிலவற்றை அவன் சுப்பிரமணியத்தின் வீட்டில் கொடுத்திருந்தான். அவர் கண்டித் தேயிலையில் தயாரிக்கப்பட்ட தேநீரை விட சைவயான பொருள் உலகிலேயே இல்லை என்பது போல் பேசித் திரிந்தார். அவர் மனைவிக்கு, நான் கொடுத்த புழுக்கொடியல்களிற்தான் விருப்பம். லால்கூட தனக்கு வந்த 'கித்துல்' கட்டியை சுப்பிரமணியம் ஆட்களுக்குக் கொடுத்திருந்தான்.

●

'நீலாயில்' உள்ள கோலாலம்பூர் சர்வதேச விமான நிலையத் தில் நான், சனிலின் ரிக்கட்டையும் பாஸ்போட்டையும் எடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீலங்கன் எயார் லைன்சின் கரும பீடத்தை நோக்கி நடந்தேன். என்னைத் தொடர்ந்து சுப்பிரமணியம் சனிலின் சூட்கேஸைத் தள்ளிக்கொண்டு வந்தார். பின்னால் லால் சனிலின் கையைப் பிடித்தபடி நடந்து வந்தான்.

கரும பீடத்தின் முன்னால் வழிமைக்கு மாறாய், வரிசையில் நில்லாது பயணிகள் கும்பலாய் நின்றனர். அவர்களை விலத்திய படி கருமபீடத்திற்குப் போனேன். அதிலிருந்த மயில் இறகு அச்சடிக்கப்பட்டிருந்த சேலை அணிந்து, விப்ஸ்ரிக் பூசியிருந்த இளம் பெண் அந்நேரத்திலும் சிரித்தபடி, ‘பிளைட் கான்சல்’ என்று சொல்லி கொம்பியூட்டர் ‘பிரின்ற் அவுட்’ ஒன்றை நீட்டினாள். கட்டுநாயக்கா சர்வதேச விமான நிலையத்தில் விமானங்கள் தகர்க்கப்பட்டு மோதல்கள் நடைபெறுவதாய் இக்பால் அத்தாஸை மேற்கொள்காட்டி சி.என்.என். இணையத் தளம் வெளியிட்டிருந்த செய்தி அத்தாளில் இருந்தது. தலை சுற்றுவது போலிருந்தது. சிறுகுழந்தையின் உடலை பல நாட்களுக்கு வைத்திருக்க முடியாதே. சுனில் என்ன செய்வான்!

வயோதிப சிங்களத்தம்பதி பெளத்துறவி என்போருடன் சுனிலும் லாலும் கதைத்தபடியிருந்தனர். அவர்களுக்கு விமானப் பயணம் தடைப்பட்ட செய்தியைச் சொல்ல வேண்டிய தேவை எனக்கு இருக்கவில்லை. சுப்பிரமணியம் சுனிலின் சூட்கேஸைப் பிடித்தபடி நின்றார்.

“பற தெமினு” – சுனில் சொன்னான்.

என் காதுகளை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. சுனில் ஏன் ‘பற தெமினு’ என்று ஏசுகிறான்? அவனின் பயணம் தடைப்பட்டதற்கு நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும். அவனின் துயர் எங்களிலும் பரவியுள்ளபோது ஏன் எங்களைத் திட்டு கிறான்?

விமான நிலையத்தின் சுவரில், மலேசிய சுற்றுலாத்துறை யினரால் வரையப்பட்டிருந்த, அடியில் இணைக்கப்பட்டும் மேலே தனித்தனியாகவும் இருக்கும் இரட்டைக் கோபுரத்தின் பெரிய படம் கண்ணிற் பட்டது.

“இவங்கள் என்ன பேசுறாங்கள்?” – சுப்பிரமணியம் என்னைக் கேட்டார்.

“எனக்கு எல்லாச் சிங்களச் சொற்களுக்கும் கருத்துத் தெரியாது” என்றேன்.

அருகிற தெரிந்த இலத்திரனியல் அறிவிப்புப் பலகை, இலங்கையைத் தவிர்ந்த ஏனைய நாடுகளுக்கு விமானங்கள் பறப்பதற்குத் தயாராய் இருப்பதாகக் காட்டிற்று.

காலம்
ஜனவரி – மார்ச் 2010

‘சின்ன’ மாமா

பிரதான மண்டபத்தின் பெரும்பாலான பிளாஸ்ரிக் கதிரைகள் நிரம்பியிருந்தன. மண்டபத்தின் கதவோரமா யிருந்த கதிரையொன்றில் இரு ‘ஹெல்மெற்’ ருக்களையும் வைத்துவிட்டு அடுத்த கதிரையில் அமர்ந்தான். மேடையை நிமிர்ந்து பார்த்தவனால் கண்களை நம்ப முடியவில்லை. மாலை அணிவிக்கப்பட்டு அவனது சின்ன மாமாவின் உருவப்படம் வைக்கப்பட்டிருந்தது. பிரபல எழுத்தாளர் ‘கடல் கொண்டான்’ உரையாற்றிக்கொண்டிருந்தார். நான்கைந்து பிரபல இலக்கியவாதிகள் மேடையில் அமர்ந்திருந்தனர். விஷயம் புரியாமல் மண்டபத்துக்குள் வந்து அமர்ந்துவிட்டதை உணர்ந்தான். வாசலில் வைக்கப்பட்டிருந்த கரும்பலகையில் எழுதியிருந்த அறிவித்தலை வாசிக்காமல் வந்துவிட்டதை எண்ணிக் கவலைப்பட்டான். எழுந்து வெளியே போகலாமா எனவும் யோசித்தான்.

மழுரியின் ரிஷுசன் புதனும் வெள்ளியும் நாலரையி விருந்து ஐந்தரை வரையும், ஞாயிறுகளில் ஐந்தரையி விருந்து ஆற்றரை வரையும் நடைபெறும். புதனும் வெள்ளியும் பிரச்சினை இல்லை, மழுரி வகுப்பு முடிந்து வரும் வரை மேலே நூலகத்தில் சென்று ஏதாவது சஞ்சிகைகளை வாசிக்கலாம். ஞாயிறுகளில் வகுப்பு நடைபெறும் நேரத்தில் நூலகம் பூட்டப்பட்டிருக்கும். கால் உளைய வாசலில் நிற்கலாந்தான். ஆனால் சில வேளைகளில் வாசலில் நிற்கும் இளைஞர்கள், வீதியால் போய் வரும் பெண் பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது பகிடிகள் விட்டுவிட்டு பின்னாலுள்ள ‘கொமினிக்கேசனு’க்குள் ஓடி மறைந்து விடுவார்கள்.

பெண்பிள்ளைகள் திரும்பிப் பார்த்து முறைக்கும் போது இவன் தனித்து நின்று ‘முழுசு’ வேண்டியிருக்கும். அருகி லுள்ள தொடர்மாடியில் வசிக்கும் நண்பனின் வீட்டுக்குப் போயிருந்து கதைக்கலாம். ஆனால் நண்பன் ஞாயிறு மாலைகளில் திருப்பலி காண தேவாலயத்திற்கு போயிருப்பான். அதனாற்தான் இப்படி வந்து மண்டபத்தில் அமர வேண்டியிருக்கிறது. அநேகமாக ஞாயிறு மாலைகளில் இந்த மண்டபத்தில் புத்தக வெளியீடுகள், பாராட்டுக் கூட்டங்கள், விமர்சனக் கூட்டங்கள், நூல் அறிமுக விழாக்கள், மணிவிழாக்கள், பவள விழாக்கள் என்று ஏதாவது நடக்கும். ஏன், தற்போது எழுத் தாளர்களின் பிறந்த தினக் கொண்டாட்டங்களைக் கூட இந்த மண்டபத்தில் நடத்தத் தொடங்கிவிட்டார்களே! தேநீர், வடை, வாழைப்பழங்கூடக் கொடுப்பார்கள். வசதிக் கூடிய எழுத்தாளர்களின் விழாக்களில் பூந்தி லட்டு, மைலோ என்றும் கொடுக்கிறார்கள்.

மாமாவின் உருவப்படத்தை உற்றுப் பார்த்தான். அம்மப்பா வின் முகச்சாயல் அச்சொட்டாய்த் தெரிந்தது. ஏன் பெரிய மாமா, அம்மா முகங்களிலுள்ள சில அமசங்களும் சின்ன மாமாவின் முகத்தில் இருப்பதுபோலிருந்தது. அம்மா உயிருடன் இருந்திருந்தால் சில வேளை இந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்திருப்பாவோ? கண்ணீர் மல்க மண்டபத்தில் உட்கார்ந்திருக்கலாம். சின்ன மாமாவை இருப்பு வருடங்களுக்கு மேலாகக் காணாமலே அம்மா செத்துப் போனாவே! பெரிய மாமாகூட சின்ன மாமாவைக் கனகாலமாய் காணாமலே இறந்தாரே... சின்ன மாமாவுக்கு கல் மனமா?

கடல் கொண்டான உரத்த குரலில் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசுகிறார்.

“...எழுத்தாளனை மதிக்காத சமுதாயம் இன்று நாட்டில் வாழ்கின்றது. உன்னத எழுத்தாளன் திருநாவுக்கரசின் இறுதி ஊர்வலத்தில் நான்கு எழுத்தாளர்கள் மட்டுந்தான் பங்கு கொண்டார்கள். சீ! வெட்கம்.”

இவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அம்மப்பா இறந்தபோது இவனுக்குப் பதினெண்நால் வயது. அக்காலத்தில் சின்ன மாமா தலைமன்னாரில் சுங்க அதிகாரியாக இருந்தார். தொலைபேசி வசதியில்லாத காலமது, மரணச் செய்தியை சின்ன மாமா வுக்குச் சொல்ல இவனும் பக்கத்து வீட்டு கதிரேக மாமாவும் ஊரிலிருந்து நடந்து ‘ரவுணுக்கு’ப் போய் பஸ் பிடித்து, கேரதியூடாக ‘பாதை’யில் சென்று தலைமன்னார் போனார்கள். அது ஒரு விடுமுறை நாள். மாமா ‘குவாட்டலி’ல் இருந்து

ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்தார். வாசலில் இவர்களைக் கண்ட தும் எழுந்து வெளியே வந்தார். வீட்டுக்குள் கூப்பிடவில்லை. மாமா அத்தைக்குப் பயப்படுவார். விடயத்தைச் சொன்னதும் வீட்டுக்குள் போனவர் வெளியே வர நேரமெடுத்தது. வீட்டுக்குள் வாக்குவாதப்படும் சத்தம் கேட்டது. கால் மணி நேரத்தில் வெளியே வந்தவர்,

“நீங்க போங்க, நான் வாறன்” என்றபடி சுதாவச் சாத்திக் கொண்டு உள்ளே போனார். அத்தையையும் பிள்ளைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு அலுவலக ஜீபில் வரப்போகின்றார் போல.

ஜந்தரை மணியாகியும் சின்ன மாமா வரவில்லை. செத்த வீட்டுக்கு வந்த ஆட்கள் ஒவ்வொருவராய் வீடுகளுக்குப் போயினர். சவக்கிரிகைகள் முடிந்து ஐயரும் போய்விட்டார். பறை மேளம் அடிப்பவர்கள் கூடக் களைத்துப்போய் இருந்தார்கள்.

“நாங்கள் பிரேதத்தை எடுப்பம், தம்பி இனி வரமாட்டான்.” பெரிய மாமாவின் குரலில் கோபத்தை மீறிய துக்கம் தெரிந்தது.

“வேண்டாம், ஆறு மணி வரை பாப்பம்... அவன் எப்படியும் வருவான்” - அழுதபடி அம்மா சொன்னா.

ஆற்றரை மணியாகியும் சின்ன மாமா வரவில்லை. தலைமன்னாரிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு மரணச் சடங்கிற்கு வந்து போகும் நேரத்தில் சில சிறுகதைகள் எழுதலாம் என்று நினைத்தாரோ! வீட்டில் எஞ்சி நின்ற பத்துப் பதினெண்து ஆண்களுடன், இருட்டியபின் அம்மப்பாவின் பாடை மயானத்திற்குக் கிளம்பிற்று.

“திருநாவுக்கரசு மிகவும் வறிய குடும்பத்தில் பிறந்து தன் திறமையால் சமுதாயத்தில் உயர்ந்த மனிதர்...”

கடல் கொண்டான் தொடர்கிறார்.

தன் தம்பி திருநாவுக்கரசுவைப் போலப் படித்தவர் ஊரிலில்லை என்று சொல்லிக்கொள்வதில் அம்மாவுக்கு அளவிட முடியாத சந்தோஷம் இருந்தது. ஊரிலிருந்து முதன்முதல் பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தெரிவானவர் தனது தம்பி என்று சொல்லவதில் அவவுக்குப் பெருமை. எவ்வளவுதான் கோபமிருந்தாலும் பெரிய மாமாவுக்கும் தனது தம்பியைப் பற்றிப் பெருமை தான்.

சின்ன மாமாவுக்குப் பத்து வயதாக இருக்கும்போது அம்மமா இறந்து விட்டாவாம். அந்த நேரத்தில் அம்மா திருமணம் முடித்திருந்தா. சின்ன மாமா அம்மாவின் முத்த பிள்ளை போலத்தான் வளர்ந்தாராம். ஊரிலுள்ள மகா

வித்தியாலயத்தில் படித்து முதற்தரம் ‘அட்வான்ஸ் லெவல்’ பரீட்சை எடுத்தபோது சின்ன மாமாவுக்குப் பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைக்கவில்லை. கண்பதியரின் வள்ளத்தில் இரு வாரமாய் தொழிலுக்குப் போனவரை மறித்து, தனது சோடிக் காப்புகளை அடகு வைத்து, நமசிவாய வாத்தியாரைப் பிடித்து, சின்ன மாமாவை சென்பற்றிக்கில் சேர்த்துவிட்டா. சென்பற்றிக் கில் படித்து இரண்டாந்தரம் ‘அட்வான்ஸ் லெவல்’ பரீட்சை எழுதித்தான் சின்ன மாமா கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத் திற்குத் தெரிவானார்.

அந்தச் சோடிக் காப்புக்கள் அம்மா கிடுகு பின்னியும் தேங்காய் மட்டைகளைக் கடலில் ஊற வைத்து, பின்னர் அதை எடுத்துத் தும்பாக அடித்து, கயிறாகத் திரித்து விற்ற பணத்தில் மீட்கப்பட்டதாக இவன் அறிந்திருந்தான். மாமா வின் பல்கலைக்கழகச் செலவுகளுக்காக அச்சோடிக்காப்புகள் அடிக்கடிக் காசிப்பிள்ளையரின் வீட்டில் அடகு போய் பின்பு மீட்கப்பட்டு வரத்தொடங்கின.

“பல்கலைக்கழகத்திற்குள் பிரவேசிக்கும் முன்னரே திருநாவுக்கரச் எழுதத் தொடங்கிவிட்டார். பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கம் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் திருநாவுக்கரசின் ‘கொண்டல்’ தங்கப் பதக்கத்தைத் தட்டிச் சென்றது. அப்போட்டியில் எனது ‘இலுப்பை மரம்’ இரண்டாம் பரிசு பெற்றது. பல்கலைக்கழகத்தில் திருநாவுக்கரசு கற்றுக்கொண்டிருந்த வேளையிலேயே அவரின் ‘சிறுதும்பும் கயிறாகும்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதி வெளியாயிற்று . . .”

சின்ன மாமா தங்கப் பதக்கம் பெற்றதைச் சொல்லி, தான் வெள்ளிப் பதக்கம் பெற்ற விஷயத்தையும் சபையில் கடல் கொண்டான் சொல்கிறாரே!

‘சிறுதும்பும் கயிறாகும்’ வெளியாவதற்காக அம்மாவின் அச்சோடிக் காப்புகள் காசிப்பிள்ளையரிடம் அடகு வைக்கப்பட வில்லை, குமாரசாமியரிடம் விற்கப்பட்டன. வெளியீட்டுச் செலவுகளுக்காக பெரிய மாமா கூட மாத்தறையிலிருந்து பனம் அனுப்பினாராமே . . .

சின்ன மாமா பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்த காலத்தில் வீட்டு முற்றத்தில் காய்த்த மாம்பழங்களை, கார்ட் போர்ட் பெட்டிகளில் துவாரமிட்டு வைக்கோலை உள்ளே பரப்பி அதற்குள் பக்குவமாக வைத்துக் கட்டி, அம்மப்பா தபாவில் கொழும்புக்கு அனுப்புகிறவராம். முகவரியை ஆங்கிலத்தில் எழுதுவிக்கக் கச்சேரிக் கிளார்க்கரின் வீட்டுக்குப் பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு போவாராம்.

“திருநாவுக்கரசு தான் காதலித்த பெண்ணையே கரம் பற்றினார். இவருக்கு நான்கு பிள்ளைகள் அவர்கள் சமூகத்தில் உயர்ந்த பதவிகளில் உள்ளனர்...”

பட்டதாரியாகி ஊருக்கு வந்த சின்ன மாமா கோவிலுக்குப் போவதைக் கைவிட்டார். தாடி வளர்த்து சமதர்மம் பேசினார். கட்சி அலுவலாய் காலையில் வீட்டுவிட்டு வெளிக்கிட்டு மாலையில் திரும்பத் தொடங்கினார். அம்மப்பாவின் முனு முனுப்பைச் சுகிக்காமல் அம்மா கச்சேரிக் கிளார்க்கரைக் கொண்டு எழுதுவினைஞர் சேவை விண்ணப்பப் படிவத்தைப் பூர்த்தி செய்து, சின்ன மாமாவிடம் ஒப்பம் பெற்று அனுப்பி வைத்தா.

சின்ன மாமா அரசு திணைக்களமொன்றில் எழுதுவினைஞர் ராணார். அவ்வெலுவலகத்தில் தொழில் புரிந்த பெண்ணைன்றை அவர் காதலிப்பதாகக் கேள்விப்பட்ட அம்மப்பா வீட்டில் நெருப்பெடுத்தார். தன் மகன் வேறு சாதிக்குள் திருமணம் புரிவதை அவர் வெறுத்தார். நாலைந்து வேளை சாப்பிடாமல் இருந்த அவரை அம்மா, அப்பா, பெரிய மாமா, மாமி ஆட்கள் சரிப்பிடிக்கப் பெரும்பாடாயிற்று.

திருமணத்தின் நாலாஞ் சடங்கின் பின்பு தகப்பன் வீட்டுக்குப் போன அத்தை கணவனின் ஊர்ப்பக்கம் தலை வைத்துக்கூட படுக்கவில்லை. சின்ன மாமாதான் இடைக்கிடை ஊர்ப் பக்கம் வந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்.

அவர் இலங்கை சுங்கத் திணைக்கள் ஆட்சேர்ப்புப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்த செய்தியறிந்த அம்மப்பா பூரித்துப் போனார். துறைமுகத்தடி, கோவிலிடி... எங்கும் சொல்லித் திரிந்தார். அதன் பின் சின்ன மாமா ஊர்ப் பக்கம் வருவதில்லை. குடும்பத்திற்கும் அவருக்குமிடையிலான தொடர்பு அறுந்து போயிற்று. அத்தைக்குத் தாங்கள் உயர்ந்த சாதியென்ற நினைப் பிரிருப்பதாகவும் அவர்தான் சின்ன மாமாவை ஊர்ப் பக்கம் விடுவதில்லை எனவும், ஒருநாள் அம்மா பெரிய மாமாவுடன் கைதைத்துக்கொண்டிருந்ததை இவன் கேட்க நேர்ந்தது. அதனாற் தான் சின்ன மாமா அக் காலங்களில், சாதி ஒழிப்புச் சம்பந்த மாக நிறையச் சிறுகைதைகளையும் குறுநாவல்களையும் பத்திரிகைகளில் எழுதிக் குவித்தார் போலும்!

சுங்கத் திணைக்களத்தில் பல பதவியுயர்வுகள் பெற்றுச் சின்ன மாமா கட்டுநாயக்கா விமான நிலையம், கொழும்புத் துறைமுகம், தலைமன்னார் துறை என்று வேலை செய்வதாகப் பலர் பேசிக் கொண்டதைக் கேட்டிருக்கிறான். அக் காலத்தில்

அம்மப்பா யோசித்துக்கொண்டு திரிந்தார். சின்ன மாமாவின் திருமணத்திற்குத் தன்னைச் சம்மதிக்க வைத்தமைக்காக அம்மாவையும் பெரிய மாமாவையும் ஏசித்திரிந்தார். அதனால் தான் தன் செல்ல மகன் தன்னை விட்டுப் பிரிந்ததாகக் கவலைகொண்டார். அக்கவலை அவரைப் படுக்கையில் தள்ளிற்று. பெரியாஸ்பத்திரியில் அவரிருந்தபோது சின்ன மாமாவைப் பார்க்க ஆசைப்பட்டார். தலைமன்னாருக்குத் தந்திகள் பறந்தன. இவர்கள் ஏன் தந்தி அடித்து அவரின் பணிகளைக் குழப்ப முயற்சித்தார்கள்? சின்ன மாமா அம்மப்பாவை உயிருடன் இல்லையென்றாலும் சடலமாகவும் கூடப் பார்க்கவில்லை.

இலஞ்சம் பெற்றுப் பிடிபட்டு வேலையால் அவர் நிறுத்தப் பட்டுள்ளதாகச் சங்கக் கடையில் ஆட்கள் கடைத்ததாக, பெரிய மாமா ஒருநாள் அம்மாவுக்குச் சொன்னார். அம்மப்பாவுக்குச் செய்த கொடுமை சின்ன மாமாவைத் தாக்குவதாக ஊரில் பலர் பேசிக்கொண்டனர்.

“பிற நாட்டவர்களால் அங்கிகரிக்கப்பட்ட ஈழத்து எழுத்து வேந்தன் திருநாவுக்கரச் . . .”

கடல் கொண்டான் தொடர்கிறார்.

வேலையால் இடைநிறுத்தப்பட்டதன் பின்பு சின்ன மாமா இந்தியா சென்றுவிட்டதாக ஊரில் சிலர் இவன் காதுபடப் பேசித் திரிந்தனர். சின்ன மாமாவுக்கு எத்தனை பிள்ளைகள் என்றுகூட இவனுக்குத் தெரியாது. பின்பு சின்ன மாமாவைப் பற்றிய தகவல்கள் பல ஆண்டுகளாக இவர்களுக்குத் தெரிய வில்லை. அவர் உயிருடன் இருக்கிறாரா இல்லையா என்பது கூடத் தெரியாமல் பல ஆண்டுகள் கழிந்தன. திமெரன்று அவரெழுதிய சிறுவர் நாவ்லொன்றை நூலகத்தில் பார்க்க நேர்ந்தது. அதன் பின்பு அவரின் பல நாவல்களையும் சிறுக்கைத் தொகுப்புகளையும் பொது நூலகத்தில் காணக்கூடியதாக விருந்தது. தமிழ்நாட்டில் அடிக்கடி விருதுகள் பெற்று அவர் கௌரவிக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார். இவனின் திருமண அழைப்பிதழைக் கூட அம்மாவின் விருப்பத்திற்காக, சின்ன மாமா அடிக்கடி எழுதும் தமிழ்நாட்டிலுள்ள பிரபல இலக்கிய இதழின் முகவரிக்கு மேற்பார்த்து அனுப்பிவைத்தான். அவ் அழைப்பிதழ் அவர் கரம் சேர்ந்ததோ தெரியாது.

“வாகனவிபத்தில் சிக்கிக் கோமாநிலையில் இருந்தபோது மூமிப் பந்தெங்கும் பரந்திருந்த திருநாவுக்கரசின் வாசகர் கள் தாமாகவே முன் வந்து பொருளுத்துவி செய்தனர். தமிழ்நாட்டு வாசகர்கள் செய்த இரத்த தானம் திருநாவுக்கரசை எமனின் பிடியிலிருந்து மீட்டு வந்தது . . .”

வாகனவிபத்தில் சிக்கிக் கோமாநிலையில் தமிழ்நாட்டு தனியார் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்ட செய்தி கேள்விப் பட்ட அம்மா, சாப்பிடாமல் உபவாசமிருந்தா. கோவிலிற்குப் போய் நேர்த்திகள் வைத்தா. பெரிய மாமா சைவ உணவு உட்கொண்டு அம்மன், பிள்ளையார், வைரவர்... கோவில்களுக்குப் போய் வந்தார். உடன் பிறப்புக்கள் அல்லவா? சின்ன மாமாவின் வாசகர்களின் பிரார்த்தனையோ, உடன் பிறப்புகளின் பிரார்த்தனையோ அல்லது இரண்டும் சேர்ந்தோ அவர் உயிர் மீட்கப்பட்டுவிட்டது!

“நோயிலிருந்து மீண்டு இலங்கை வந்த திருநாவுக்கரசு ஸழக்குப் பத்திரிகைத்துறைக்குப் பெரும்பணியாற்றினார்...”

சின்ன மாமா கொழும்பு வந்த செய்தி அறிந்த அம்மா அவரைச் சந்திக்கத் துடியாய்த் துடித்தா. அம்மாவைச் சைக்கிளில் ஏற்றிக்கொண்டுபோய் சண்டுக்குளியிலிருந்த ‘கொமினிக்கேசனில் அவரின் வீட்டு எண்களுக்கு அழைப் பெடுத்தான். பெண் குரலொன்று பேசிற்று. அத்தையாக இருக்க வேண்டும்.

“நீங்கள் யார்?”

இவன் தான் யாரென்பதைச் சொன்னான். ரிசீவர் படா ரென்று வைக்கப்படும் ஒலி தெளிவாகக் கேட்டது. தொடர்ந்து அந்த எண்களுக்கு முயற்சி செய்தான். ரிசீவர் தூக்கப்பட வில்லை. எழுத்துலக ஜாம்பவானின் பணியைக் குழப்பக்கூடாது என அத்தை நினைத்தாரோ? வீட்டில் அம்மாவின் ஆக்கினை தாங்க முடியாமல், இரு வாரங்கழித்து அம்மாவுடன் வந்து மீண்டும் அதே ‘கொமினிக்கேசனில் இருந்து சின்ன மாமா வுக்கு ரெலிபோன் எடுத்தான். இந்த முறை சின்ன மாமா ரிசீவரைத் தூக்கினார். இவனுக்குச் சந்தோஷமாயிருந்தது.

“மாமா அம்மா கதைக்கப் போறாவாம்...”

“எனக்கு இப்ப நேரமில்லை பிறகு எடுக்கச் சொல்லு” – பின்னால் அத்தை ஏதோ ஏசுவது கேட்டது.

கடல் கொண்டான் பேசி முடித்து இருக்கையில் அமர, எழுத்தாளரும் சஞ்சிகை ஆசிரியருமான பத்மநாதன் பேசத் தொடங்கினார். இவன் சபையைப் பார்த்தான். இந்த மண்டபத் தில் நடைபெறும் கூட்டங்களுக்கு வழக்கமாக வரும் வயோதிப்பர்கள், புதிதாய் எழுதத் தொடங்கியிருக்கும் சில இளம் எழுத்தாளர்கள், வேறு சில புதுமுகங்கள் இருந்தன.

“திருநாவுக்கரசு மக்களை நேரித்த அதிமானுடன்...” பத்மநாதன் உரையாற்றினார்.

சமாதான ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டு ஏ 9 வீதி திறக்கப்பட்ட காலத்தில் அம்மா மகரகம புற்றுநோய் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தா. அம்மா சின்ன மாமாவைப் பார்க்க பெரிதும் விரும்பினா. அப்போது அவர் கொள்ளுப்பிட்டியில் பத்திரிகையொன்றின் பிரதம ஆசிரியராகவிருந்தார். இவனுக்கு அவரைச் சந்திக்க விருப்பமிருக்கவில்லை. அம்மாவுக்காக மகரகமவிருந்து 112இல் ஏறி மாமாவின் அலுவலகத்திற்குப் போனான்.

வெள்ளைச் 'சேர்ட்' அணிந்து 'ரை' கட்டி, கண்ணாடியால் அடைக்கப்பட்ட அவரது அலுவலகத்தில் மாமா அட்டகாசமாக இருந்தார்! இவன் போய் விஷயத்தைச் சொன்னான்.

"எனக்கு இப்ப மீற்றிங் ஓன்றிருக்கு... நீர் போம். அக்கா வைப் பாக்க நான் பின்னேரம் வாறன்" என்று சொல்லி, 'வார்ட்' இலக்கத்தை தனது 'மனேஜ்மென்ற டயறி'யில் எழுதி னார். டயறியைத் தொலைத்துவிட்டாரோ என்னவோ அன்று பின்னேரம் மட்டுமல்ல, அம்மா சடலமாய் மயானத்தில் எரியும் வரையும் அவர் வந்து பார்க்கவில்லை.

அம்மப்பாவினதும் அம்மாவினதும் மரணச் சடங்குகளில் சின்ன மாமா கலந்துகொள்ளவில்லை. பெரிய மாமா இறந்த போதும் சின்ன மாமா ஏன் வரவில்லை? ஏ 9 வீதி மீண்டும் மூடப்பட்ட சிறிது நாட்களில் பெரிய மாமா இறந்து போனார். அப்போது சின்ன மாமா கொழும்பிலிருந்து ஊர் போய் அத்தையின் வீட்டிலிருந்தார். இவன் அக்காலத்தில் வேலை மாற்றம் கிடைத்து கொழும்பில் வேலை செய்யத் தொடங்கி யிருந்தான். குடும்பத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு 'எக்ஸ்போ எயாரில்' மரணச் சடங்கிற்குச் சென்றிருந்தான். உதயன் பத்திரிகையில் பெரிய மாமாவின் மரண அறிவித்தல் வெளியானபோது, முன்னாள் சுங்கத்தினைக்கள் அதிகாரியும் பிரபல எழுத்தாளரு மான க. திருநாவுக்கரசின் சகோதரனுமாவார்... என்றுதானே வந்திற்று! ஆனால் அயலூரிலிருந்த சின்ன மாமா வரவில்லை.

"திருநாவுக்கரச சிறு வயதில் தந்தையை இழந்து தாயாரின் அரவணைப்பில் வாழ்ந்தார். இவரின் 'பக்கத்து நாடு' என்ற குறுநாவல், தமிழ்நாட்டு குறுநாவற் போட்டியில் முதற் பரிசைப் பெற்றது..."

'பக்கத்து நாடு'டிற்கு ஆறுதற் பரிசுதான் கிடைத்தது; தாயார் தான் இறந்தார் - இவர் தந்தையார் என்கிறாரே!

அவரைத் தொடர்ந்து ஈழத்தின் மூத்த எழுத்தாளர் டேவிட் சின்னையா உணர்ச்சி வசப்பட்டு உரையாற்றுகிறார்.

“எழுத்தாளனின் மரணச் சடங்கில் கலந்துகொள்ளாத சமுதாயம் உருப்படாது. எழுத்தாளனின் தனிப்பட்ட வாழ்வை விமர்சிக்கக் கூடாது. நாங்கள் சாப்பாட்டைப் பார்க்க வேண்டுமே தவிர சமைத்தவரைப் பார்க்கக் கூடாது . . .”

இவனது கைத்தொலைபேசி பலமாக ஒலித்து ஓய்கிறது. அது சபையினரின் கவனத்தைச் சிதைக்க, எல்லோரும் இவனைப் பார்க்கின்றனர். பேச்சாளர்கூட சபையை முறைத்துப் பார்த்து விட்டு மீண்டும் தொடர்கிறார்.

இவனுக்குத் தெரியும் அந்த ‘மிஸ்கோல்’ மயூரியிடமிருந்து வந்ததென்று.

‘ரியூசன் முடிந்து விட்டது. அப்பா வெளியே வாங்கோ’ என்பதைத்தான் அது சொல்லும்.

‘ஹெல்மெற்றுக்களைத் தூக்கிக் கொண்டு மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறினான்.

“என்ன அப்பா முகம் ஒரு மாதிரியாய் இருக்கு?” – மயூரி கேட்டாள்.

“ஒன்றுமில்லை” என்றவன் கதையை மாற்றுவதற்காய்,

“இன்டைக்கு வகுப்பில் என்ன படித்தனீங்கள்” என்றான்.

“உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள், சுத்தமான உணவை உண்ண வேண்டும். உணவைச் சமைப்பவருக்குத் தொற்று நோய்கள் இருந்தால் அல்லது அவர் ஒரு நோய்க் காவியாய் இருந்தால் உணவை உண்பவருக்கு நோய் தொற்றக்கூடிய சாத்தியம் அதிகம் . . .” மயூரி தான் வகுப்பில் கற்றதை முச்சு விடாமல் ஒப்புவிக்கிறாள்.

அவனுக்குக் கற்பித்த ஆசிரியர் தலையாட்டிவிட்டு வாசலைக் கடந்து போனார். அவரைக் கூப்பிட்டு, மண்டபத்தில் இரண்டு நிமிடங்கள் உணவுப் பழக்கவழக்கங்களைப் பற்றி உரையாற்ற வைத்தால் நல்லதுபோல் தோன்றிற்று!

காலம்
ஷசெம்பார் 2008

ஒரு சுதந்திர நாள்

பாயை விட்டெழு அலுப்பாயிருந்தது. எழுந்துந்தான் என்ன செய்வது? முதல்நாள் படித்துவிட்டு வைத்த தாள்கள் காற்றில் பறந்து அறையெங்கும் பரவியிருந்தன.

ஜினதாஸ் அங்கினும் உப்புளும் நேற்றிரவே ஊர் களுக்குப் போய்விட்டனர் போல... பக்கத்து அறைகள் அமைதியாகக் கிடக்கின்றன. இன்று வியாழக்கிழமை சுதந்திரதின விடுமுறை. இனி அவர்கள் வெள்ளிக்கிழமை ‘லீவெ’டுத்துத் திங்கட்கிழமை காலையில்தான் மாத்தறையிலிருந்தும் பண்டாரவளையிலிருந்தும் திரும்புவார்கள். இவர்களால் வாராந்தும் வீடுகளுக்குப் போய்வர முடிகிறதே! சென்ற வார இறுதி விடுமுறையில் ஊர்களுக்குப் போய்த் திங்கட்கிழமை காலையில்தான் திரும்பியவர்கள், மீண்டும் புதன் மாலையில் ஊர்களுக்குப் புறப்பட்டுவிட்டனரே!

“நானூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அந்தியரின் பிடியிலிருந்த எம்நாட்டுக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்து...”

முன்னாலுள்ள கந்தசாமியரின் அறையிலுள்ள ‘ரீவி’யில் யாரோ சிலர் சுதந்திர தினத்தைப் பற்றிக் கலந்துரையாடுவது காற்றில் மிதந்து வருகின்றது.

தலைமாட்டிலிருந்த ‘எலாம்’ மணிக்கூட்டை எட்டி யெடுத்து நேரத்தைப் பார்த்தான். எட்டரை ஆகியிருந்தது. சுதந்திர தின வைபவம் ஒன்பது மணிக்குத்தான் ஆரம்பமாகிறது போல...

சுதந்திர தினம், மகளிர் தினம், மே தினம்... போன்ற தினங்கள் எப்போது வருமென்று காத்திருந்து, பட்டு வேட்டி, சால்வை, பட்டுச் சேலை அணிந்து 'ரீவி' நிலையத்தின் கமரா வின் முன் குந்தியிருந்து, கேட்டுக் கேட்டுப் புளித்துப் போன பழைய தகவல்களைக் கலந்துரையாடுகிறார்களே! இவனுக்கு வெறுப்பாயிருந்தது.

●

முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு வர 'எலெக்றிக் கேற்றலி'ல் தண்ணீர் கொதித்திருந்தது. 'பிளேன் ரீயைத் தயாரித்துக் குடித்தவன், முதல்நாள் வாங்கி வைத்திருந்த பானில் துண் டொன்றை எடுத்து வாழைப்பழுத்துடன் சாப்பிடத் தொடங்கி னான். பான் சுவையற்று 'சப்'பென்றிருந்தது. பாணை எடுத்து மூடி வைத்தான். வெளிக்கிட்டுப் போய் லக்ஷ்மி பவனில் சாப்பிட்டுத் தினக்குரலையும் வாங்கி வந்தால் நல்லதுபோலப் பட்டது. இப்போது போனால் மதிய உணவு தயாராயிராது. பதினொரு மணிபோலப் போனால் மத்தியானச் சாப்பாட்டை யும் கட்டிக்கொண்டு வரலாம். வீணாய் வெளிக்கிட்டு அலைய வேண்டியதில்லை.

கந்தசாமியரின் அறைக்கதவு பூட்டப்படும் சத்தம் கேட்கிறது. மனுசன் சாப்பிடவோ பேப்பர் வாங்கவோ வெளியில் போகிறார் போல...

'அங்கிள் எனக்கொரு தினக்குரல் வாங்கித் தாறீங்களா' என்று கேட்டுக் காசைக் கொடுப்பமா? வேண்டாம்! இந்த அறைக்கு இவன் வந்து இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாகின்றது. ஒருநாட்கூட முகங்கொடுத்துக் கதைக்காத இந்த மனுசனுடன் கேவலம் ஒரு பேப்பருக்காய்க் கதைப்பதா!

இவனுக்கு முன்பு இதே அறையில் தங்கியிருந்த மூல்லைத் தீவு இளைஞனாருவனுடன் கந்தசாமியர் நட்பாயிருந்தாராம். சனி, ஞாயிறுகளில் இருவரும் ஒன்றாய்ச் சமைத்துச் சாப்பிடு வார்களாம். அவன் அடிக்கடி கந்தசாமியரின் அறையிலிருந்து 'ரீவி'கூடப் பார்ப்பானாம். புறக்கோட்டையில் சுற்றிவளைப் பொன்றில் அவனைக் கைதுசெய்தபோது, அவன் தனக்குப் பழக்கமானவர்களின் பெயர்களில் கந்தசாமியரின் பெயரையும் சொல்லப்போக, படையினர் கந்தசாமியரை இரண்டு நாட்களாய்த் தடுத்து வைத்திருந்தவர்களாம். அந்த இளைஞன் இப்போது பூஸா தடுப்பு முகாமில் இருக்கிறானாம். அடைபட்டு இரண்டு நாள் உள்ளுக்கிருந்த கந்தசாமியர் சிலநாட்களாய் அந்த இளைஞனை ஏசித் திரிந்தாராம். அவருக்கிப்போ தமிழ்

இளைஞர்களுடன் கதைக்கக்கூட விருப்பமில்லாது போயிற்றாம். கந்தசாமியர் கடைசி மகளின் சாமத்திய வீட்டுக்காய் ஊர் போவதாக ஜினதாஸ் அங்கினிடமும் உப்புளிடமும் சொல்லி விட்டுப் போன ஒருநாள் மாலையில், இவனுடைய அறையிலிருந்து ‘பியர்’ அருந்தியபடி ஜினதாஸ் அங்கினும் உப்புளும் இவற்றைச் சொன்னார்கள்.

இவனின் பெற்றோர் சகோதரரங்கள் தற்போது வன்னியில் வாழும் தகவல் கந்தசாமியருக்குத் தெரிந்திருக்குமோ? தெரிந்தால் தான் என்ன?

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு இராணுவத்தினரும் பொலிசாரும் இணைந்து தெஹிவளைப் பகுதியைச் சுற்றி வளைத்து வீடுகளில் தேடுதல் நடத்தினார்கள். அப்போது இவனையும் தங்களுடன் கூட்டிப்போக ஆயத்தப்படுத்த, ஜினதாஸ் அங்கினும் உப்புளும்தான் அவர்களுடன் கதைத்து இவனை விடுவித்தார்கள்.

கந்தசாமியர் தனது அலுவலக அடையாள அட்டையைக் காட்டி ‘மம ரஜே நிலதாரி’ என்று அவர்களுக்குச் சொன்னார். அரசு உத்தியோகத்தர் என்றால் என்ன தனியார்துறை உத்தியோகத்தர் என்றால் என்ன, படையினருக்கு எல்லோரும் தமிழர்கள்தானே! கந்தசாமியர் இவனை விடுவிக்கச் சொல்லி யிருந்தால் அவரையும் இவனுடன் சேர்த்துக் கூட்டிப் போயிருப்பார்களோ?

●

அறைக்குள் தொடர்ந்து முடங்கிக் கிடக்க அலுப்பாயிருந்தது. அறையினுள் ஒரே வெக்கையாயுமிருந்தது. இவனுக்கு வியர்த் தொழுகிற்று. இவன் பகல் நேரங்களில் இந்த அறையில் இருப்பது அழுர்வம். தினமும் காலை ஏழு, ஏழாரைக்கே பல்கலைக்கழகம் செல்வதற்காய் பஸ் ஏறிவிடுவான். காலையும் மதியமும் சாப்பாட்டைக் கன்றினிலேயே பார்த்துக்கொள்வான். மாலையில் ஓரிரண்டு வீடுகளில் ‘பேர்சனல் கிளாஸ்’ செய்து, லக்ஷ்மி பவனில் சாப்பிட்டு அறைக்குத் திரும்ப, கந்தசாமியரின் அறையிலிருந்து ‘பிபிலி’ தமிழோசை முழங்கும். சனி, ஞாயிறுகளில் கூட இவன் அதிகம் அறையில் இருப்பதில்லை. ‘பேர்சனல் கிளாஸ்’களுடன் பொழுது போய்விடும்.

இராணுவ அணிவகுப்பு ஆரம்பமாகிவிட்டது போல... கந்தசாமியரின் அறையிலிருந்து ‘பாண்ட்’ இசை காற்றில் தவழ்ந்து வருகின்றது. கூடவே எதையோ தாளிக்கும் மனமும் வருகின்றது. கந்தசாமியர் இன்றைக்குச் சமைக்கிறார் போல. ‘தம்பி உமக்குச் சாப்பாடு எப்படி’யென்று கேட்டாரென்றால் எப்படி

இருக்கும்? ஆனால் அவர் கேட்க மாட்டார். ‘முன்பு ஒரு தமிழ் இளைஞருடன் தொடர்பு வைத்துப் பட்ட உபத்திரவும் போதாதா?’ என நினைப்பார்.

கந்தசாமியரின் சொந்த ஊர் மாணிப்பாய். பரீட்சைகள் தினைக்களத்தில் பணிபுரிகிறார். அவருக்கு நான்கு பெண் பிள்ளைகள். வருடத்தில் ஒரு தடவை மட்டுந்தான் அவர் ஊர்ப்பக்கம் போய் வருகிறார். வடபகுதிக்கான தரைவழிப் பாதை மூடப்பட்டுள்ள இக்காலத்தில் விமானத்தில்தான் ஊருக்குப் போய்வர வேண்டும். விமானத்தில் போய்வரும் பணத்திற்கு பிள்ளைகளுக்கு நகைநட்டுச் செய்து போடலாமென்று கருதுகிறார். ஜினதாஸ் அங்கிள் இவற்றை இவனுக்கொருநாள் சொல்லியிருந்தார்.

கந்தசாமியரை நினைக்கப் பாவமாயிருக்கிறது. ஒரே நாட்டுக்குள் வாழும் மனைவி பிள்ளைகளை வருடத்தில் ஒரு தடவை மட்டும் தான் சந்திக்கிறாரே மனுசன்!

கந்தசாமியருக்காய்ப் பரிதாபப்படும் தன்னை நினைக்கவும் இவனுக்குச் சிரிப்பாயிருந்தது. இவன் வீட்டைவிட்டுப் பல்கலைக் கழகத்தில் பயிலவென கொழும்புக்கு வந்து மூன்று வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டன. ஒரு தரம் கூடப் பெற்றோர் சகோதரங்களைச் சென்று சந்திக்க முடியவில்லை. யாழ்ப்பானத்தில் அவர்களிருந்தால் ஒருமாதிரி ‘கிளியரன்ஸ்’ எடுத்து விமானத்தில் சென்று அவர்களைப் பார்த்து வந்திருக்கலாம். ஆனால் வன்னிக்கென்றால் ‘கிளியரன்ஸ்’ எடுக்க விண்ணப்பித்தவுடனேயே சந்தேகத்தில் வந்து பிடித்துக்கொண்டுபோய் அடைத்து வைப்பார்களோ! விரிவுரையாளர்களின் வேலைநிறுத்தத்தால் பல்கலைக்கழகம் நான்கு மாதங்களாய் மூடப்பட்டுக் கிடந்தது. அக்காலங்களில் இவன் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் போக முடியாமல், வள்ளிக்குப் போய்ப் பெற்றோர் சகோதரங்களைச் சந்திக்கவும் இயலாமல் வீணே காலத்தைக் கழித்தான்.

“அன்பான இலங்கை வாழ் மக்களோ, இன்று எமது நாட்டின் சரித்திரத்தில் முக்கியமான நாள்...” ஐனாதிபதியின் சுதந்திர தின உரையை யாரோ மொழி பெயர்த்துக் கூறுவது இவனது அறைக்குள் வந்து விழுகின்றது.

அடுத்த வாரம் சமர்ப்பிக்க வேண்டியிருந்த ஒப்படையினை எடுத்து விடையளிக்க முயற்சித்தான். முதலாம் வினாவை வாசித்து, வரிப்படத்தை வரைந்த இவன், அதில் விசைகளைக் குறித்தான். விதிகளைப் பயன்படுத்தி இலகுவாய்ச் சமன்பாடுகளைப் பெறக்கூடியதாயிருந்தது. ஆனால் அவற்றைச் சுருக்கி

விடை காணுவது சிரமமாயிருந்தது. எழுந்து பாயை விரித்துப் படுத்தான்.

கந்தசாமியரிடம் தினக்குரலுக்குச் சொல்லி விட்டிருந்தால் இப்போது வாசித்துக்கொண்டிருக்கலாம். போனால் போகின்றது என்று நினைத்து அவரின் பேப்பரை இரவல் வாங்கி வாசிப் போமா? சீ! அதில் என்னதான் பெரிதாய் இருக்கப் போகின்றது! ஜனாதிபதி, பிரதமர், எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ஆகியோரின் சுதந்திரத்தின் வாழ்த்துச் செய்திகள். வெள்ளவத்தையில் சுற்றி வளைப்பு - நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர் யுவதிகள் கைது. கொட்டாஞ்சேனைச் சுற்றிவளைப்பில் கைதானோரில் 38 பேர் தொடர்ந்தும் தடுத்து வைப்பு. கொழும்பில் பொலிஸ் பதிவு நடைமுறையில் மாற்றம்... போன்றன முதற்பக்கத்தில் இருக்கப் போகின்றன. சுதந்திரமும் தமிழ் மக்களும் என ஆசிரியர் தலையங்கம் எழுதப்பட்டிருக்கலாம். உள்ளே இலங்கையின் தேசியக் கொடியில் சிறுபான்மையினத்தவர்களுக்கு உரிய முக்கியத்துவமளிக்கப்படவில்லையென யாராவது கட்டுரை யெழுதியிருக்கலாம்.

‘ஜம்பரை’யும், ரீ-ஷேட்டையும் அணிந்துகொண்டு ஒழுங்கை யால் காலி வீதியை நோக்கி நடக்கையில் வெய்யில் சுட்டெரித் தது. காலி வீதியின் இருமருங்கிலும் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை இராணுவ வீரர்கள் சுமார் பத்து மீற்றர் தூரத்துக்கொருவு ராய்ப் பரந்திருந்தனர். வீதியில் சன நடமாட்டம் வெகுவாய்க் குறைந்திருந்தது. இவனுக்குப் பயமாயிருந்தது. சுதந்திர தின வைபவத்தில் கலந்து கொள்ளும் முக்கியப் பிரமுகர்கள் இவ் வீதியால்தான் திரும்புவார்கள் போல...

“ஹாஹைத யன்னே?” இவன் நடக்கையில் இராணுவ வீரனொருவன் கேட்டான். இவனுக்குத் திக்கென்றது.

“மம கடையட்ட யன்னே” - குரல் தடுமாறுவது போலிருந்தது. உச்சரிப்பை வைத்து இவன் தமிழன்பதைக் கண்டு பிடித்துவிட்டானோ!

“ஐசி தென்ட.”

அரை மணித்தியாலமாய் இவனது தேசிய அடையாள அட்டை, பொலிஸ் பதிவுத் துண்டு, பல்கலைக்கழகப் பதிவுப் புத்தகம் என்பவற்றைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்து விசாரித்த இராணுவ வீரன் என்ன நினைத்தானோ, இவனைப் போக அனுமதித்தான். தப்பியது போதும் போல இருந்தது. தமிழன் என்பதற்காய் நடுவீதியில் வெய்யிலில் மறித்து விசாரிக்கிறானே!

லக்ஷ்மி பவன் மூடப்பட்டுக் கிடந்தது. பக்கத்து ‘ஹாட் வெயார் ஸ்ரோர்’சில வேலை செய்யும் றியாஸ் இவனைக் கண்டு ஓடிவந்து, முதல் நாளிரவு பொலிஸ் பதிவைப் புதுப்பிக்காத காரணத்தால் லக்ஷ்மி பவனில் வேலை செய்யும் இளைஞர்களைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய் பொலிஸ் நிலையத் தில் தடுத்து வைத்துள்ளதாகத் துயரத்துடன் சொன்னான்.

சங்கர், ரவி, விஜயன், சரவனைன்... என்று லக்ஷ்மி பவனில் வேலை செய்யும் மலையக இளைஞர்களை இவனறி வான். இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாய் இவர்கள் தானே இவனுக்கு இரவுணவு பரிமாறுகிறார்கள். வெறும் கடமைக் காய் உணவைப் பரிமாறாமல் நட்பாய், அன்பாய்ப் பரிமாறும் அவர்களை இவனுக்குப் பிடிக்கும். இவர்களை எப்போது விடுவிப்பார்கள்? இனி இவர்கள் வருடக் கணக்காய்ச் சிறைக் கம்பிகளுக்குப் பின்னால் வாட நேருமோ! ஒரே நாட்டில் வாழும் தமிழர்களை மட்டும் பதிவு செய்யும் பொலிஸ் நடைமுறையை நினைக்க வெறுப்பாயிருந்தது.

பெரிய தேசியக் கொடியொன்றை முன்னால் பறக்க விட்டபடி கல்கிசைப் பக்கமாய்ச் சென்ற பஸ் ஒன்றினுள் இளைஞர், யுவதிகள் சிங்களைப் பொப்பிசைப் பாடலொன்றைப் பாடியபடி நடனமாடிக்கொண்டிருந்தனர். சுதந்திரத்தின் விடுமுறையை அனுபவிக்க எங்கோ சுற்றுலா செல்கிறார்கள் போல...

இனிச் சாப்பாட்டுக்காய் கடைகளுக்கு அலைந்து தேவையில்லாமல் கைதாகிறதைவிட, காலையில் சாப்பிட்டு மிச்சம் வைத்த பாணைச் சாப்பிடுவது நல்லதென எண்ணியவனாய் அறையை நோக்கி நடந்தான்.

“சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லிம்கள் இணைந்து போராடிப் பெற்ற சுதந்திரம் நாட்டு மக்கள் அனைவருக்குமுரியது” என ஜனாதிபதி தனது சுதந்திர தின உரையில் குறிப்பிட்டதாய் கந்தசாமியரின் ‘ரீவி’யில் ஒலித்த மதியநேரச் செய்தியறிக்கை, இவனின் காதுகளில் விழுந்தது!

(அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இலக்கிய கலைச் சங்கம் நடத்திய சர்வதேசச் சிறுக்கைதைப் போட்டியில் ஆறுதல் பரிசு பெற்ற கதை.)

ஐவந்தி - 21
ஜூன் 2010

இவன்

இவன் பத்திரிகை படிப்பவர்களைப் பார்த்த படியேயிருந்தான். அவர்கள் இப்போதைக்கு அவற்றைக் கீழே வைப்பார்கள் எனத் தோன்றவில்லை. இவனைப் போலவே இன்னும் நான்கைந்து பேர் பத்திரிகை படிப்பவர்களையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். ஒரு ரெனில் வீரனைப்போல வெள்ளை நிற அரைக் காற்சட்டையும் ‘ரீஃஷ்ட்’டும் காலுறையும் சப்பாத்தும் அணிந்திருந்த வயோதிப்பொராருவர் வீரகேசரியில் வெளியான விளம்பர மொன்றைத் தனது தடித்த மூக்குக் கண்ணாடியினாடாகத் தொடர்ச்சியாகப் பத்து நிமிடங்களுக்கு மேலாகவே வெறுமனே பார்த்தபடியிருப்பது போல் இவனுக்குப் பட்டது. இவர் அந்தக் காலத்து ‘ரெனில்’ அல்லது ‘பட்மின்ரன்’ வீரராயிருப்பாரோ? தினக்குரலை வாசிக்கும் தொப்பியும் கண்ணாடியும் அணிந்தவர் வாசித்து முடித்ததும் அவரிடம் அதை வாங்கிக்கொண்டு வீரகேசரியை பண்டமாற்றுப்போல் கொடுப்பதுதான், ‘வெள்ளையும் வெள்ளையின் திட்டமாயிருக்க வேண்டும். இந்தத் தொப்பிக்காரக் கிழவர் இரவில் படுக்கப்போகும்போது கூட தொப்பியைக் கழற்ற மாட்டாரென்றே இவன் எண்ணிக்கொண்டான். மனுசன் எந்த நேரமும் இந்த நீலநிறத் தொப்பியுடன்தானே திரிகின்றார். மற்றவர்கள் காத்திருக்கத் தங்களுக்குள்ளேயே பத்திரிகைகளை மாற்றி மாற்றிப் படிக்கும் இந்தப் பழக்களை நினைக்க இவனுக்குச் சினமாயிருந்தது. பார்த்தால் பெரிய மனுஷர் போலிருக்கும் இவர்களின் சிறுமைத்தனத்தை என்ன வெறுப்பாயிருந்தது. இவர்களுடன் வாதிட்டுக் கதைக்க முடியாது.

இவர்கள் வயதில் மூத்தவர்கள். சமூகத்தில் மதிக்கப்படுவார்கள். காலை எட்டு மணிக்குப் பத்திரிகைகள் இடப்படுவதற்கு முன்னரோ இங்கு வந்துவிடுகிறார்கள். சங்கக் கட்டடத்தின் கீழ்த்தளத்திலிருக்கும் இந்தப் பத்திரிகைப் பகுதியின் கதவைத் திறந்துவிட்டு, பத்திரிகைகளை இவர்களின் கைகளில் கொடுத்து விட்டு சங்க உதவியாளன் தினமும் செல்கிறான். அரச சேவைகளில் இருந்து ஒய்வுதியம் பெறும் இவர்களுக்கு வெளிநாடுகளிலிருந்து பிள்ளைகள் பணம் அனுப்பிக் கொண்டிருக்க, காலையில் உடற்பயிற்சிக்காய்த் தினமும் நடந்து வந்து பத்திரிகைகள் படிக்கிறார்கள். தேவாரங்கள், திருவாசகங்களை மனனம் செய்வதுபோல பத்திரிகைச் செய்திகளை மனனம் செய்கிறார்களோ! செய்திகளை மட்டும் மனனம் செய்தால் போதாதா, இவர்கள் பத்திரிகையில் வெளியாகும் விளம்பரங்களுட்பட சகல விடயங்களையுமல்லவா மனனம் செய்கிறார்கள் போவிருக்கிறதே!

நேரத்தைப் பார்த்தான். எட்டு முப்பத்தைந்து ஆகியிருந்தது. மேலே நூலகமும் படிப்பகமும் திறப்படுவதற்கு இன்னும் நேர மிருந்தது. அதுவரை இந்தப் பழக்களின் முகங்களைப் பார்க்க விரும்பாதவனாய் எழுந்து வெளியே வந்தான். சங்க வளவில் இயங்கும் முன்பள்ளியை நோக்கி வர்ணச் சிருடையனிந்த சிறார்கள் உற்சாகமாய் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் உற்சாகம் தன்னிலும் தொற்றிக்கொண்டதாய் இவன் உணர்ந்தான்.

“குட மோனிங் அங்கிள்” – சிறுமியொருத்தி இவனைப் பார்த்துச் சொன்னபடி போனாள்.

“குட மோனிங்” – பதிலுக்கு இவனும் சொன்னான்.

இவனைப் பார்த்து ஒவ்வொரு நாளும் காலை வணக்கம் சொல்லும் இந்தத் துடித்துடிப்பான் சிறுமியின் பெயரைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென என்னிக்கொண்டான். தினமும் இவன் இங்கு வருவதனால்தான் இவர்களுக்குப் பழக்கப்பட்டவனாகிப் போனான்போல... இவன் பட்டப்படிப்பை ழூர்த்தி செய்து பல்கலைக்கழகத்தால் வெளியேறியபின் பிறந்த பிள்ளைகள் கூட முன்பள்ளிகளுக்குச் செல்லத் தொடங்கி விட்டார்களே!

நூலகத்தில் வேலை செய்யும் பெண்கள் இவனைப் பார்த்து விட்டுத் தங்களுக்குள் ஏதோ கதைத்துச் சிரித்தபடி போனார்கள். தன்னைப் பற்றித்தான் ஏதோ கதைக்கிறார்கள் என என்னிக்கொண்டான். ஏதோ அலுவலகமொன்றில் தொழில் பார்ப்பவனைப் போன்று தினமும் காலைவேளையில் ‘அயர்ன்’.

பண்ணிய ஆடைகள், சப்பாத்து அணிந்து காலையில் பத்திரிகை கள் படித்து, பின்னர் மேலே நூலகத்தில் ‘மினைக்கெட்டு’ மாலையில் சங்க மண்டபத்தில் நடைபெறும் கூட்டங்களைப் பார்த்துவிட்டுச் செல்லும் இவனைப்பற்றி, இப்போது பலரும் தானே இவனின் காதுபடவே கதைக்கிறார்கள்.

படிகளால் மேலேறி நூலகத்திற்குப் போனவன். ‘கவன்டரி’ விருந்த கொப்பியில் திகதியையும் நேரத்தையும் பெயரையும் எழுதி ஒப்பமிட்டான். அந்தக் கொப்பியில் தினமும் முதலாவ தாக் ஒப்பமிடுவது இவன்தான். இக்கொப்பியில் ஒப்பமிடும் போதெல்லாம், தன்னையொத்தவர்கள் இந்த நேரத்தில் அலுவலகங்களுக்குப் போய் ஒப்பமிட்டுத் தம் பணிகளை ஆரம்பித்திருக்க, தான் மட்டும் வேலை இல்லாமல் நூலகத் தில் காலையில் ஒப்பமிட வேண்டியுள்ளதே என எண்ணிக் கவலைகொள்வான். சஞ்சிகைப் பகுதிக்குள் போனவன், இந்தியத் தமிழ்ச் சஞ்சிகையொன்றுடன் ஓன்றிப்போனான். சிறுகதை, கவிதை என்பவற்றுடன் இவனுக்கு சிறுபிராயத்திலிருந்தே சடுபாடு உண்டு. இவனது அப்பா இவனுக்கு ஜான்கிராமன், சந்தர ராமசாமி போன்றோரின் புத்தகங்களை அறிமுப்படுத்தினார். அம்மா கல்கி, சாண்டில்யன் என்று வாசிப்பார். பல்கலைக்கழகச் சஞ்சிகையில் இவனது சிறுகதைகள் இரண்டு வெளியாகியிருந்தன. பல்கலைக்கழகங்களுக்கிடையே நடத்தப்பட்ட கவிதைப் போட்டி யொன்றில் கவிதையொன்று வெள்ளிப் பதக்கத்தைப் பெற்றது.

●

இவனென்ன வேலைக்குச் செல்ல விருப்பமில்லாமலா நாள் முழுதும் சங்க வளவுக்குள்ளேயே ‘மினைக்கெடு’கிறான்? இவனது பல்கலைக்கழக கல்வி பூர்த்தியாகி ஐந்து வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டன. பட்டமனிப்பு விழா முடிவடைந்த பின்னர் பண்டாரநாயக்கா ஞாபகார்த்த மாநாட்டு மண்டபத் தின் முன்னால், நீண்ட கறுப்புநிற அங்கி அணிந்து கையில் சான்றிதழைக் கொண்ட சுருளை ஏந்தியவாறு இவன் எடுத்துக் கொண்ட புகைப்படத்தை அப்பா பெரிதாக்கி, ‘பிரேம்’ போட்டு வீட்டுச் சுவரில் கொளுவி வைத்துள்ளாராம். வீட்டுக்கு வருவோர் போவோர் எல்லோருக்கும் மகன் முதல் வகுப்பில் சித்தியடைந்து விட்டானெனவும் அவனுக்கு நல்ல உத்தியோகம் கிடைக்கு மெனவும் பெருமையாய்ச் சொல்கிறாரென முன்பு அம்மா கடிதமெழுதியிருந்தா. வேலையொன்று கிடைப்பதற்கு கல்வித் தகுதி மட்டும் போதுமென்று இந்த அப்பா, இன்னும் அப்பாவித் தனமாய் எண்ணுகிறாரே!

இவன்து பல்கலைக்கழகப் பெறுபேறுகளைப் பார்த்துவிட்டு இவனுக்கு அங்கேயே உதவி விரிவுரையாளாய்ப் பதவி கிடைக்குமெனப் பலர் சொன்னார்கள். இவனும் விண்ணப்பித்து நேர்முகத் தேர்வுக்குச் சென்றான். இவன் பல்கலைக்கழகத்தில் முதலாம் வகுப்பில் சித்தியடைந்திருந்தான். ஆனால் இரண்டாம் வகுப்பில் சித்தியடைந்திருந்த மாணவியொருத்தியை உதவி விரிவுரையாளராய் நியமித்தார்கள். அவனுக்கு விரிவுரையாளர் முதல் உபவேந்தர் வரை செல்வாக்கிருந்தது. இவன் இனி இதற்காக நீதி கேட்டு நீதிமன்றுகளை நாட விரும்பவில்லை. அப்படி வழக்காடினாலும் நீதிமன்றத் தீர்ப்பு வரும்போது ஒய்வு பெறும் வயதை நெருங்கியிருப்பான்.

இவன் ஞாயிறு பத்திரிகைகள், வர்த்தமானி என்பவற்றை வாசித்து வேலைவாய்ப்பு விளம்பரங்களைத் தேடுகிறான்... தேடுகிறான்... தேடிக்கொண்டேயிருக்கிறான். பத்திரிகைகளில் வெளியாகும் விளம்பரங்களில் - மனமகன் தேவை விளம்பரம் தவிர்ந்த பெரும்பாலான விளம்பரங்களில் முன் அனுபவங்களை எதிர்பார்க்கிறார்கள். அப்படி முன் அனுபவம் எதிர்பார்க்காத விளம்பரங்களைப் பார்த்து வேலைகளுக்கு விண்ணப்பித்து இந்த ஐந்து வருடத்தினுள் இருபத்தைந்து - முப்பது நீளக் கடித வுறைப் 'பைக்கற்'களை முடித்துவிட்டான். பத்துக்கும் குறைவான நேர்முகத் தேர்வுகளுக்கே இவன் அழைக்கப்பட்டான். சில நேர்முகத் தேர்வுகளில் இவனிடம் தொழில் அனுபவமில்லை எனச் சொன்னார்கள். இன்னும் சிலவற்றில் சான்றிதழ்களைப் பார்த்துவிட்டு, கல்வித் தகுதி கூடிவிட்டதாம் - வேறு நல்ல வேலைகள் கிடைத்தால் இந்த வேலையை விட்டுவிட்டுப் போய்விடுவானெனச் சொன்னார்கள். வேலை கிடைப்பதற்குக் கல்வித் தகுதி மட்டும் போதாது, செல்வாக்கும் பணமும் தேவையென்ற உண்மை இவனுக்கு நான்கைந்து நேர்முகத் தேர்வுகளுக்குப் போய்வந்த பின்னர் புரிந்தது.

●

வேலையில்லாத தமிழ் இளைஞர்களுக்குக் கொழும்பில் தங்களது வீடுகளில் அறைகளை வாடகைக்குக் கொடுக்க எல்லோரும் தயங்குகிறார்கள். தேவையில்லாமல் பொலிஸ் நிலையம், நீதிமன்றம் என்று ஏறியிறங்க வேண்டிவருமெனப் பயப்படுகிறார்கள் போல... பழைய அறையைவிட்டு விலக வேண்டி வந்தபோது இவன் தரகருடன் போய் இருபது இருபத் தைந்து அறைகளைப் பார்த்தான். வீட்டு உரிமையாளர்கள் சிங்களவராயிருந்தாலென்ன தமிழராயிருந்தாலென்ன முஸ்லிங்

களாயிருந்தாலென்ன - வேலையில்லாத தமிழ் இளைஞருக்கு அறை கொடுப்பதில்லை என்பதில் ஒரே கருத்தையே கொண்டிருந்தார்கள். இலங்கையில் மூவினத்தவர்களும் ஒரே கருத்தைக் கொண்டிருக்கும் விடயம் இதுவொன்றுதானென இவன் என்னிக்கொண்டான். இறுதியில் வீட்டுத் தரகர் வியன்கேயின் ஆலோசனையின் பேரில், கொள்ளுப்பிட்டியில் வங்கியொன்றில் தொழில் புரிவதாய்ப் பொய் சொல்லி இரத்மலானையில் அறையொன்றை எடுத்திருந்தான்.

பொய் சொல்வது பாவமான காரியங்களில் ஒன்று. பொய் சொல்பவர்களுக்கு தண்டனை கிடைக்குமென சிறிய வகுப்பில் சமய பாடத்தில் படித்திருந்தான். ஆனால் இவ்வளவு விரைவாக வும் கடுமையாகவும் கிடைக்குமென இவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. இரவில் புத்தகங்களை வாசித்துவிட்டோ ஏதாவது எழுதிவிட்டோ காலையில் பிந்தி எழு முடியாது. வீட்டுக்கார பெர்னான்டோ அங்கிள் தினமும் அதிகாலையில் உடற்பயிற்சிக்காய் நடக்கப் போகும் முன்னர் இவனது அறைக்கதவைத் தட்டி,

“புத்த வடைட்ட யன்டோனேனே, நகின்ட” என்று எழுப்பி விட்டுப் போவார். இவனுக்கு உதவி செய்வதாக அவர் நினைக்கக் கூடும்.

பெர்னான்டோ அங்கிள் விமானப் படையில் உயரதிகாரியாயிருந்து ஓய்வு பெற்றவராம். அவரின் செயல்களில் ஒர் ஒழுங்கிருப்பதை இவன் அவதானித்திருக்கிறான். பெர்னான்டோ அங்கினுக்கு இவனுக்கு வேலை இல்லாத விடயம் தெரிய வந்தால் என்ன நடக்கும் என்பதை நினைக்கவே பயமாயிருந்தது. தான் வேலையில்லாது இருப்பது தெரியவரக் கூடாதென்பதில் வலு அவதானமாயிருக்கிறான். தினமும் காலையில் எழுந்து சவரம்செய்து குளித்து, ‘அயர்ண்’ செய்யப் பட்ட ஆடைகள் அணிந்து, ஷேட்டின் கையை மடிக்காமல் நீளமாய்விட்டு, ‘பிரீவ்கேஸ்’ ஒன்றைத் தூக்கியபடி அறையை விட்டு வெளியேறிவிடுகிறான்.

வீதிகளில் தெரிந்தவர்களைக் காண இவனுக்கு வெறுப்பாயிருக்கும். வெள்ளவத்தையில் காலி வீதியின் இருமருங்கு நடை பாதைகளிலும் செல்பவர்களில் பெரும்பாலானோர் இவனுக்கு அறிமுகமானவர்களாகவே உள்ளனர். ஒருவருடன் கதைத்து அவரை ஒருவாறு வெட்டிவிட்டு நடக்க முயல்கையில் மற்றவர் “ஹாய் பகீ...” என்றபடி இவனை மறிப்பார். இவருடன் கதைத்து

வெட்டிவிட்டு வெளிக்கிட மற்றவர்... இந்தத் தடைமுகாங்களைத் தாண்டுவதென்பது இராணுவத் தடை முகாங்களைத் தாண்டுவதிலும் கடினமாயுள்ளதாய் உணர்கிறான். இவனுக்கு முன்னால் இவனைப் பார்த்து அனுதாபப்படுவார்களைப் போல நடித்து விஷயங்களைத் தெரிந்துகொண்டு போகிறவர்கள், முதுகுக்குப் பின்னால் இவனைப்பற்றிக் கேலியாய்க் கதைப்பதை அறிவான்.

“இவன்ரை தகுதிக்கு நல்ல தொழில் கிடைக்கும், இவன் முயற்சி செய்கிறதில்லை, சும்மா வெளிக்கிட்டு ஊரை ஏமாத்திக் கொண்டு துரியிறான்.”

இவன் இப்போதெல்லாம் தனக்கு அறிமுகமானவர்களைக் கண்டால் அவர்களைக் காணாதவன்போல நிலத்தைப் பார்த்த படியோ, சுவர்களில் ஒட்டப்பட்டிருக்கும் விளம்பரங்களைப் பார்த்தபடியோ நடந்து செல்கிறான். ஆனால் அவர்கள் இவனை விடும்பாடாயில்லை. இவனைப் பார்த்து அவர்கள் கேட்கும் முதற் கேள்வி,

“எங்கை வேலை செய்யுறாய்?”

எப்படித்தான் இவனைக் காணும் எல்லோரும் ஒரே வினாவையே கேட்கிறார்கள் என இவனுக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கும். ‘எப்படிச் சுகமாயிருக்கிறாயா’ என்று கேட்காமல் வேலையைப் பற்றியே கேட்கும் இவர்களின் கன்னத்தைப் பொத்தி அறையலாமா என்றுகூட யோசித்திருக்கிறான். இயல்பாககவே மென்மையான சுபாவங்கொண்ட தான் எப்படி இப்போது இவர்களை அடிக்க வேண்டுமெனச் சிந்திக்கிறானென சில வேளைகளில் ஆச்சரியமாயிருக்கும். ஏமாற்றங்களும் விரக்தி களுந்தான் ஒருவனை வன்முறையாளாக மாற்றுகின்றனவோ?

இவனுடன் படித்துத் தட்டுத்தடுமாறிப் பல்கலைக்கழகத் தில் சாதாரண தரத்தில் சித்தியடைந்த, சில பாடங்களில் ‘குண்டிட்து’ அடுத்த வருஷம் சித்தியடைந்த பலர்கூட வங்கி, அரசு நிறுவனங்கள், தனியார் நிறுவனங்கள் என்று வேலை களுக்குப் போகிறார்கள். ‘ரை’ கட்டி தனி வாகனங்களில் திரியும் அவர்களைக் காணும்போது இவனுக்கு தன்மேலேயே எரிச்சல் எரிச்சலாய் வரும். வேலை எடுப்பதற்குத் திறமையாய்ப் படித்தால் மட்டும் போதாதா? அணைவும் செல்வாக்கும் தேவையா?

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பு இவன் காலி வீதியால் வெள்ளவத்தை பொலிஸ் நிலையத்திற்கு முன்பாக நடந்துபோன

போது, காண்மைபன் தனது பஜாரோவை நிறுத்தி இவனை 'பனானா லீவ்'க்கு கூட்டிடப் போனான். இருவரும் சாப்பிடும் போது தனக்கு இப்போது என்பதற்குக் கூடுதலாய்ச் சம்பளம் வருகின்றதாய்ச் சொன்னான். தனக்கு உதவியாய் வேலை செய்வதற்கு இருவர் தேவைப்படுவதாயும் மாதச் சம்பளமாய் இருபது கொடுக்கலாமெனவும் சொன்னான். இவனது சுயவிபரக் கோவையைத் தன்னிடம் தரச் சொல்லிக் கேட்டான். இவனுக்கு மனதில் சிரிப்பாயிருந்தது. பல்கலைக்கழகத்தில் மொக்கனா யிருந்து 'ரியுட்'களுக்கு விடையெழுத்த தெரியாமல் விரிவுரை யாளர்களிடம் சதா ஏச்ச வாங்கிப் பரீட்சைகளில் குண்டடித்து ஒரு வருடம் பிந்திச் சித்தியடைந்த காண்மைபன், முதலாம் வகுப்பில் சித்தியடைந்து, பொருளியலில் தங்கப் பதக்கம் பெற்ற இவனைத் தனக்கு உதவியாளனாய்த் தனது சம்பளத்தின் கால்வாசிச் சம்பளத்திற்கு வேலை செய்யுமாறு கேட்கிறானே. ஆட்களைப் பிடித்துக் காசைக் கொடுத்து வேலைக்குச் சேர்ந்த வுடன் காண்மைபன் போன்றவர்களுக்குப் பழசெல்லாம் மறந்து விடுகின்றனவா?

அம்மாவின் இப்போதைய கடிதங்கள், இரண்டாந்தரம் சாதாரண தரச் சோதினை சித்தியடைந்த சரவணமுத்து மாமா வின் மகன் சிவா இப்போது யாரையோ பிடித்து மாநகர சபை நூலகத்தில் வேலை செய்கிறான். உயர்தரத்தில் எல்லாப் பாடங்களிலும் சித்தியடையாத கடைக்காரக் கமலநாதனின் மகன் எம்.பியைப் பிடித்துக் கிராமிய வங்கியில் வேலை செய்கிறான்... போன்ற செய்திகளைச் சுமந்து வந்து இவனுக்கு வெறுப்பேற்றுகின்றன.

மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு நூலகத்திலிருந்து உருத்திரா மாவத்தை வழியாக மதிய உணவுக்காய் சைவக்கடையை நோக்கி நடந்தான். சைவ மங்கையர் வித்தியாலயத்திற்குள் விருந்து, இளாநீல் வர்ணச் சாறியணிந்து, கையில் பையொன்றுடன் குடை பிடித்தபடி சியாமளா வெளியே வந்தாள். இவன் அவனைக் கண்டுப் காணாதவன் போல வீதியின் மறுபக்கத்தைப் பார்த்தபடி நடந்தான். பல்கலைக்கழகத்தில் ஒன்றாய்ப் படித் தவள். இவனது நண்பர் வட்டத்தினுள் இவனும் ஒருத்தி. இவனும் இவனுடன் சேர்ந்து 'குருாப் ஸ்ராடிஸ்' செய்திக்கிறாள். பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் நாடகமொன்றில் இவனுடன் கூட நடித்துள்ளாள். இந்த இடைப்பட்ட ஐந்து வருடங்களில் தொடர்பு இல்லாது போயிற்று. இப்போது இவன் சைவ மங்கையரிலை படிப்பிக்கிறாள் போல...

“பகீ... என்ன இந்தப் பக்கம்... எப்படியிருக்கிறீங்கள்” என்று சியாமளா இயல்பாய்க் கேட்டது இவனுக்கு நெகிழ்வா யிருந்தது. இவன் தனது நிலையைச் சொன்னான். சைவமங்கைய ரில் பொருளியல் கற்பித்த ஆசிரியை திருமணமாகி வெளிநாடு சென்றுவிட்டாளாம். அந்தப் பதவி அப்படியே வெற்றிடமா யுள்ளதாம். அதிபருடன் கதைத்துப் பார்ப்பதாயும் இவனது சுயவிபரக் கோவையைத் தரும்படியும் கேட்டாள்.

●

வீடுகளுக்குச் சென்று தனிப்பட்ட வகுப்புக்கள் நடத்துவதை இவன் இப்போது தவிர்க்கவே விரும்புகிறான். வீடுகளுக்கு வகுப்புக்காய்ச் செல்லும்போது பிள்ளைகளின் தாயோ தகப்பனோ இவனிடம்,

“தம்பி உமக்கு இன்னும் வேலை கிடைக்கேலையோ... கொழும்பிலை வேலை எடுக்கிறதென்டால் நல்ல ‘இங்கிலீஷ் நொலேஜ்’ வேண்டும், எதுக்கும் உம்மடை ‘பயோ டேட்டா’வைத் தாரும். தம்பியிடம் கொடுக்கிறேன். அவனுக்கு நல்ல செல்வாக் கிருக்கு...” என்று சொல்வார்கள். கொழும்பில் வதியும் பெரும் பாலான தமிழர்கள் போல இவன் ஆங்கிலத்தையும் தமிழையும் கலந்து கதைப்பதில்லை. “திங்கட்கிழமை பின்னேரம் ஐந்து மணிக்கு அடுத்த வகுப்புக்கு வருவேன்” என்று இவன் சொன்னால், பிள்ளையின் தாயோ தகப்பனோ இவனிடம் ‘மாஸ்ரர் மண்டே ஈவினிங் பைவுக்கு வருவிங்களா?’ என்று திருப்பிக் கேட்பார்கள். வகுப்பில் வழிமையாக ‘எக்கொனமில்’ என்று கதைக்கும் பிள்ளைகள் கூட, நக்கலாய்ச் சிரித்துக் கொண்டு ‘பொருளியல்’ என்று இப்போதெல்லாம் கூறுவதை இவன் அவதானித்திருக்கிறான். இவனது உரையாடல்களை வைத்துத்தான் இவனுக்கு ‘இங்கிலீஷ் நொலேஜ்’ இல்லையென இவர்கள் நினைக்கிறார்கள் போல...

இவன் பல்கலைக்கழகத்தில் இங்கிலீஷ் மீடியத்தில் படித் தான் என்பதையோ, இவனது சில ஆயவுக் கட்டுரைகள் எக்கொணமிக்கா, எக்கொணமிக்ஸ் றிவியூ போன்ற சஞ்சிகைகளில் வெளியானதையோ இவர்களுக்குச் சொன்னால் நம்பவா போகிறார்கள்?

●

பேசாமல் ஊருக்குப் போய்விடுவோமா எனச் சிலவேளை களில் இவன் என்னுவதுண்டு. இங்கு தெரிந்தவர்கள் கேட்கும் அதே வினாவை அங்கு சொந்தங்கள் கேட்கும். இவனைப்

பார்த்து அம்மா யோசித்துக்கொண்டு திரிவா. அப்பா அந்தக் காலத்து அரச ஊழியர். வெளிப்படையாய் எதுவும் காட்டிக் கொள்ளமாட்டார். மனதில் கவலைப்படுவார். மகன் வேலை வெட்டியில்லாமல் இருக்கிறானே என மனம் பொருமுவார். படித்து வேலையில்லாது அலையும் இவனைப் பார்த்து தம்பி தங்கைகளுக்கு எப்படிப் படிப்பு வரும்? அண்ணா படித்துவிட்டு வேலையில்லாது அலைகிறான், நாங்கள் படித்து என்னத்தைக் கிழிக்கப் போகின்றோம் என்று எண்ணமாட்டார்களா?

ஊரில் இவனுடன் படித்துத் தரப்படுத்தலால் பல்கலைக் கழகத்துக்குள் நுழைய முடியாமல் போன நண்பர்களில் பலர் இப்போது ஆசிரியர் சேவை, ‘கிளரிக்கல்’ சேவை என வேலை செய்துகொண்டே வெளிவாரியாய்ப் படித்துப் பட்டதாரிகளாகி விட்டார்கள். சிலர் முதுமாணிக் கற்கைகளுக்கும் பதிவுசெய்து விட்டார்களாம். ஊருக்குப் போனால் வேலை இல்லாத இவனை அவர்கள் ஏனமாய்ப் பார்க்கமாட்டார்களா?

இவனுக்கு வேலை கிடைக்க முருகனை வேண்டி அம்மா கந்தசஷ்டி விரதம் இருந்து திருநீறு அனுப்பியிருந்தா. இவனுக்கு இன்னும் வேலை கிடைக்கவில்லையென்று இந்தத் தள்ளாத வயதில் கந்தசஷ்டி விரதம் இருக்கும் அம்மாவை நினைக்கக் கவலையாயிருக்கிறது.

நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னர் இன்று நல்லதொரு கவிதையை வாசித்த பரவசத்தை உணர்ந்தான். மலையாளக் கவிதையொன்றைத் தமிழில் அழகாக மொழிபெயர்த்திருந்தார்கள். அந்த மலையாளக் கவிஞரும் தன்னைப் போன்றே படித்துவிட்டு வேலையில்லாமல் அலைந்தவனாயிருக்க வேண்டும். கவிஞரின் உணர்வுகள் தன்னில் தொற்றிக்கொள்வதாக உணர்ந்தான். சஞ்சிகைகளைத் தொடர்ந்து வாசிக்கக் கண் வலித்து. இலேசாகப் பசித்தது. எழுந்து வந்து, நூலகக் ‘கவுண்டரி’ல் இருந்த பெண் ணிடம் இறுதியாக வெளியான வர்த்தமானியை வாங்கித் தட்டிப் பார்த்தான். இம்முறையும் வேலைவாய்ப்பு விளம்பரங்கள் அதிலிருக்கவில்லை. அடுத்த தேர்தல் நெருங்கத்தான் அரசு துறையில் வேலைவாய்ப்புகளுக்கு விளம்பரங்கள் செய்வார் கள் போல...

சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழா, கவிதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழா... எனச் சங்க மண்டபத்தில் நடைபெற வுள்ள விழாக்களின் விளம்பர அறித்தல் பிரசரங்களைக் கவுண்டரில் வைத்திருந்தார்கள். இவன் அவற்றை எடுத்து வாசித்துப்

பார்த்தான். கவிஞர் இனுவை இன்பனின் கவிதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழா, அன்று மாலை மண்டபத்தில் நடைபெற விருந்தது. அடுத்த நாள் மூத்த கல்வியாளரோருவருக்குச் சேவை நலம் பாராட்டு விழா... மணிவிழா, சிறுகதைத்தொகுதி வெளியீட்டு விழா... எழுத்தாளரோருவருக்குப் பிறந்தநாள் விழா... !

இப்போது பலர் தங்களுக்குத் தாங்களே விழாக்களை நடத்தி, தங்களுக்குப் பூமாலை சாத்தச் செய்து, பொன்னாடை போர்த்தச் செய்து - அவற்றினை வர்ணப் புகைப்படங்களாகப் பத்திரிகைகளில் பிரசரிக்கச் செய்து பார்த்து மகிழ்ச்சிரார்கள். எல்லோரும் கவிதை, சிறுகதை என்று சொல்லி ஏதோ எழுது கிறார்கள். கையில் காசிருந்தால் புத்தகங்களாய் அச்சடித்து வெளியிடுகிறார்கள்.

கவிஞர் இனுவை இன்பனை இவனுக்குத் தெரியும். பல்கலைக்கழகத்தில் இவனுக்கு ஒரு வருஷம் பிந்திப்படித்தான். இன்பநாதன் என்பது அவனுது பெயர். பல்கலைக்கழக மாணவர் களின் குடும்ப உறுப்பினர்கள் யாராவது இறந்தால் மாணவரிடம் காச சேர்த்து, மாணவர் ஒன்றியத்தால் அஞ்சலிப் பிரசரம் வெளியிடுவார்கள். அப்படிப் பிரசரங்கள் இரண்டுக்குக் கவிதை எழுதிய இன்பநாதன், முன்றாவது பிரசரத்தில், கவிதைக்கு அடியில் தனது ஊரையும் கவிஞர் என்ற பட்டத்தையும் சேர்த்து, தனது பெயரில் இருந்த நாதனை நீக்கி 'இனுவை இன்பன்' எனவும் எழுதித் தனக்குத்தானே பட்டம் சூட்டிக்கொண்டான். இன்பன் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு சிங்களப் பெண்ணைக் காதலித்தான். அவளை வர்ணித்து ஒரு கவிதை எழுதி மேசையில் வைத்துவிட்டுத் தேநீர் அருந்த அவளுடன் 'கன்னீலு'க்குச் செல்ல, யாரோ குறும்புக்கார மாணவனோருவன் அக்கவிதையைப் 'போட்டோக்கொப்பி' எடுத்துச் சுவரில் ஓட்டினான்.

“வடிவான் பெட்டை
கையில்லாச் சட்டை

...." என்று அந்தக் கவிதை ஆரம்பித்திருந்தது இவனுக்கு இப்போதும் நினைவில் நிற்கிறது. இன்பன் இப்போது யாரோ தமிழ்த் தொழிலதிபரின் மகளைத் திருமணம் செய்து, அவரின் நிறுவனத்திலேயே முகாமையாளனாய் இருப்பதை அறிந்திருந்தான்.

பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்ற பொங்கல் கவியரங்கொன் றில் இன்பன் பட்டுவேட்டி சால்வையுடன் மேடையில் தோன்றி, முன்பனியில் கற்ற நிலா நிலா வா! வா!! நில்லாமல் ஓடி

வா!” என்ற சிறுவர் பாடலை மாற்றி “தை மகளே தை மகளே வா! வா!, தயங்காமல் ஓடி வா...” என்று வாசிக்க, முன்னால் இருந்த மாணவனோருவன் “மலை மேல் ஏறி வா!, மல்லிகைப் பூக் கொண்டு வா!” என்று சத்தமிட்டதை நினைக்க இப்போதும் இவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

இன்பன் இந்த இரு கவிதைகளையும் கூட தொகுப்பில் சேர்த்திருப்பானா? மாலையில் வெளியீட்டு விழாவில், புத்தகம் வாங்குமொருவரிடம் வாங்கி ஒரு தடவை தட்டிப்பார்த்தால் தெரியப்போகின்றது.

சங்கத்தின் மாடிப்படிகளுக்கு அருகேயிருந்த சிமெந்து வாங்குகளில், காலையில் பத்திரிகை படித்த வெள்ளையும் வெள்ளையும் மற்றும் தொப்பிக்காரரும் வேறு இருவருமிருந்து கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பத்திரிகைகளில் மனனஞ்சு செய்த செய்திகளை ஒன்றாய்ச் சேர்ந்திருந்து பகுப்பாய்வு செய்கிறார்களோ! இவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அவர்களைத் தாண்டி சங்கத்தின் வெளிவாசலை நோக்கி நடந்தான்.

“இவன் நல்லாய்ப் படித்த பெடியனாம். இப்ப இலேசாய்த் தட்டிப் போட்டுது போல... நெடுகலும் சங்கத்துக்குள்ளேயே திரிகிறான். இடைக்கிடை தன்பாட்டில் சிரிக்கிறான்...”

அவர்கள் கதைத்தது இவனுக்கு மெதுவாகக் கேட்டது.

கலைமுகம் - 51
ஜில்லை - செப்ரெம்பர்

சூட்டத்தில் ஒருவன்

நிர்வாகசபைக் கூட்டம் நடைபெறும் 'கிளப்'பின் வாகனத் தரிப்பிடத்தில் கார்களும் பஜிரோக்களும் நிறைந்திருந்தன. தரிப்பிடத்தின் ஓரமாயிருந்த விறாந்தையில் 'ட்ரைவர்'மார் 'காட்ஸ்' விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். மாதாந்தம் இரண்டாவது புதன்கிழமையில் இவர்களும் சந்தித்துக்கொள்கிறார்கள்போல.

இவனுக்குக் களைப்பாகவிருந்தது. அலுவலகம் முடிவடைந்த பின்னர், மூன்று பஸ்களில் மாறிமாறி ஏறி, சன்னெரிசலில் வியர்வை பிசுபிசுக்க நசிந்து வந்து, வெள்ளவத்தைச் சந்தியில் இறங்கி, கடற்கரையில் உள்ள இந்தக் 'கிளப்'வரை நடந்து வருவதென்றால்... மற்றவர் களுக்கென்ன, 'ஏசி' பொருத்தப்பட்ட கார்களிலோ வான் களிலோ பஜிரோக்களிலோ அலுங்காமல் வந்து இறங்கி யிருப்பார்கள். கூட்டம் முடிந்த பின் குடித்துத் தள்ளாடி னால் அவர்களைத் தூக்கி வாகனங்களில் ஏற்றி வீடுகளில் இறக்கிவிட 'ட்ரைவர்'மார் 'காட்ஸ்' விளையாடியபடி காத்திருக்கிறார்களே! தங்களின் சொந்தக் கொம்பனிகளி விருந்தோ கறுவாத்தோட்ட, பம்பலப்பிடிடப் பக்கமா யுள்ள சொகுசு வீடுகளிலிருந்தோ நேரத்துடன் வந்திருப் பார்கள். அந்தக்காலத்தில் கல்லூரியில் வெள்ளைக் காரப் 'பாதர்'மாரிடம் கற்ற 'பங்கவாலிற்றி'யைத் தற் போதும் தாம் கடைப்பிடிப்பதை எண்ணித் தங்கள் 'ஷேர்ட்' கொலர்களை உயர்த்தி விட்டிருக்கலாம். இவனைப் போல அலுவலகம் முடிவடையும் வரை காத்திருந்து, நேரத்தைக் குறித்துத் தரும் இயந்திரத்தினுள் அட்டையைச் சொருகி ஒப்பமிட்டு, வெளியே வர வேண்டிய அவசியம் அவர்களுக்கில்லை.

இவன் உள்ளே நுழைந்தபோது, வழமை போலவே கூட்டம் தொடர்ச்சியிருந்தது. மில்ஸர் பிரான்சிஸ் கணக்கறிக்கையை வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். இவனுக்குத் தெரியத்தக்கதாய் மில்ஸர் பிரான்சிஸ்தான் கல்லூரியின் பழைய மாணவர் ஒன்றியக் கொழும்புக் கிளையின் பொருளாளராய்த் தொடர்ச்சியாய் இருக்கிறார். இவரென்ன ஆயுட்காலப் பொருளாளரோ? ஆயுட்காலப் பொருளாளர், ஆயுட்காலத் தலைவர், ஆயுட்காலச் செயலாளர் என்று ஒன்றியத்தின் அனைத்து முக்கிய பதவி களிலும் ஐம்பது வயதைத் தாண்டியவர்கள் தானே அமர்ந்திருந்து அழகு பார்க்கிறார்கள்!

மில்ஸர் அன்றனிப்பிள்ளையின் அருகில் வெறுமையாயிருந்த ஆசனத்தில் அமரப் போனவனிடம்,

“யங் மேன் யூ ஆ ஓல்வேஸ் லேட்” என்றபடி மில்ஸர் பாக்கியநாதர் கணக்கறிக்கையின் பிரதியையும் கையொப்ப மிடும் தாளையும் நீட்டினார்.

“தாங்ஸ் அங்கிள்.”

அந்த மண்டபத்தின் மேற்குப்புறம் சுவரில்லாமல் வெளியாய் இருந்தது. கூரையை அழகிய தூண்கள் தாங்கியிருந்தன. இவன் வெளியே பார்வையைச் செலுத்தினான். வென்மனலில் தென்னைகளுக்குக் கீழே மெல்லிய வெளிச்சத்தில் வட்ட மேசைகளில் சுற்றிவர இருந்த சிலர், மெதுவாய்க் கதைத்தபடி குடித்துக்கொண்டிருந்தனர். அருகிலிருந்த நீச்சல் தடாகங் களின் நீலநிறத் தண்ணீரில் ஆண்களும் பெண்களுமாய் நீந்திக் கொண்டிருந்தனர். ‘கிளாப்’பையும் கடற்கரையையும் பிரிக்கும் கம்பிவலை வேலி நீண்டிருந்தது. வேலிக்கப்பால் கருமையாய்த் தோன்றிய கடலின் மேனியில் இடையிடையே வெண்ணிறக் கோடுகளாய்த் தோன்றிய அலைகள் கரையை நோக்கி வந்தன.

மண்டபத்தில் பொருத்தப்பட்டிருந்த மின்குமிழ்கள் உமிழ்ந்த ஒளிக்கதிர்கள் கூட்டத்திலிருந்த பலரின் வழுக்கைத் தலைகளில் பட்டுத் தெறித்தன.

1. படுகதிர், தெறிகதிர், படுபுள்ளியிலுள்ள செவ்வண் இவை மூன்றும் ஒரே புள்ளியில் சந்திக்கும்.
2. படுகதிர் செவ்வணுடன் அமைக்கும் கோணமாகிய படுகோணம், தெறிகதிர் செவ்வணுடன் அமைக்கும் கோணமாகிய தெறிகோணத்திற்குச் சமனாகும்.

பத்தாம் வகுப்பில் 'சயன்ஸி'ல் ஞானப்பிரகாசம் மிஸ்ஸிடம் படித்த, ஒளித்தெறிப்பு விதிகள் இவன் நினைவுக்கு வந்தன. ஒப்பமான மேற்பரப்புக்கு மட்டுந்தான் இரண்டாவது விதி பொருந்துமென்றால் இவர்களின் வழக்கைத் தலைகள் ஒப்பமானவையா? இவனுக்கு இலேசாகச் சிரிப்பு வந்தது.

வரவு - செலவு அறிக்கையைப் புரட்டிப் பார்த்தான். ஒன்றியத்தால் இரண்டு வாரங்களுக்கு முன் 'ஹாட்டேல் ட்ரான்ஸ் ஏசியா'வில் நடத்தப்பட்ட 'கிறிஸ்மஸ் டினர் டான்ஸ்' வைபவத்தின் வரவு - செலவுகளை, மிஸ்ரர் பிரான்சிஸ் தானொரு ஓய்வுபெற்ற பட்டயக் கணக்காளர் என்பதை எல்லோருக்கும் நினைவுபடுத்தவோ என்னவோ, நவீன் கணக்கியல் முறைகளைப் பயன்படுத்தித் தயாரித்திருந்தார். அறுபது பக்கங்களைக் கொண்ட நூலாய் அவ்வறிக்கை ஆங்கிலத்தில் அமைந்திருந்தது. அறிக்கையின்படி பல ஆயிரம் ரூபா பலரிடமிருந்து வருமதியாயிருந்தது. அவற்றை வகுவித்தால் இலாபமாக ஆயிரத்து முன்னாறு ரூபா தேறும். இவனுக்கு அதிர்ச்சியாயிருந்தது. மடையர்கள்! குடியும் சாப்பாடும் கேளிக்கையும்தான் இவர்களுக்கு முக்கியமாகிப் போனவையா? இன்றுடன் இவ்வொன்றியத்திலிருந்து விலகிவிட வேண்டுமென்ற தீர்மானித்தான்.

ஆளுக்கு ஆயிரம் ரூபா சேர்த்துக் கொடுத்திருந்தாற்கூட அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு மாதத்திற்குச் சாப்பாடு கொடுத்திருக்கலாமே!

3

அன்பான பழைய மாணவர்களே!

என்று ஆரம்பித்திருந்த இவனது கல்லூரி அதிபரின் 'ஸமெயில்', யாழ்ப்பாணத்தை நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளுடன் இணைக்கும் பிரதான பாதை மூடப்பட்ட தற்காலச் சூழ்நிலையில், கல்லூரிச் சிறார்களில் பலர் போதிய உணவு உட்கொண்டு வராமையால் தினமும் வகுப்பறைகளில் மயங்கி விழுகிறார்கள். இதனால் அனைத்து மாணவர்களுக்கும் சமைத்த உணவு கல்லூரி யால் வழங்கப்படுகிறது. இதற்காக தினமும் ஜயாயிரம் ரூபா யளவில் செலவு செய்ய நேரிடுகிறது. கல்லூரியின் நிதிநிலைமையில் இத்திட்டத்தைத் தொடர்ந்து முன்னெண்டுப்பது இயலாத விடயம். எனவே, பூமிப் பந்தெங்கும் பரந்து வாழும் கல்லூரி யின் பழைய மாணவர்களே, உங்கள் சகோதரர்களுக்கு உணவளிக்க உதவிடுவீர் எனத் தொடர்ந்து,

இறைவன் உங்களை ஆசீர்வதிப்பாராக!
இறைபணியிலுள்ள வண.பிதா அன்றன் அருமைநாயகம்.

என நிறைவடைந்திருந்தது.

அன்றும் அலுவலகம் முடிவடைந்து, இவன் கூட்டத்திற்குப் போன்போது, அது ஆரம்பமாகியிருந்தது. பசியால் வாடும் கல்லூரி மாணவர்களுக்கு உதவி புரிய நிதி திரட்டுவதற்காய் ‘கிறிஸ்மஸ் டினர்’ ஒழுங்கு செய்வது பற்றிக் கலந்துரையாடினர். நடசத்திர ஹொட்டேல்களில் சாப்பிடுவதையும் குடிப்பதையும் தவிர வேறைதையும் பற்றிச் சிந்திப்பதற்குக்கூட இந்தப் ‘பழக்’ களுக்கு இயலாமலிப்பது பற்றி, இவனுக்கு வேதனையாயிருந்தது.

‘டினர் டான்ஸீ’த் தவிர்த்து, நிர்வாகக் குழுவிலிருப்பவர் களிடம் தலா இரண்டாயிரமும் பொதுக் குழுவிலிருப்பவர் களிடம் ஆயிரம் ரூபாயும் சேகரித்து அனுப்புவது சிறந்ததென இவன் சொன்னபோது, பலர் ஏனென்மாய்க் கிரித்தார்கள். ஓருவர்கூட இவனுக்கு ஆகரவாய்க் கடைக்கவில்லை.

‘டினர் டான்ஸீ’ன் மூலம் குறைந்தது ஐந்து இலட்சமாவது சேகரிக்கலாமெனவும், ஆட்களிடம் பணம் சேர்த்தால் இருபத் தையாயிரத்திற்குக் குறைந்த தொகையைத்தான் சேகரிக்கலா மென்றும், ஆங்கிலத்தில் மிஸ்ரர் பிரான்சிஸ் சொன்னார். புதிய தலைமுறையினர் நவீன பாணியில் சிந்தித்துச் செயற்பட வேண்டுமென்று, மிஸ்ரர் அலோசியஸ் இவனுக்கு இலவச அலோசனை கூறினார்.

‘டினர் டான்ஸீ’ன் நினைவாக சிறப்பு மலரொன்று வெளியிடுவதென்றும் அதிலே விளம்பரங்களைப் பிரசரிப்பதன்மூலம் பெருமளவு பணத்தைத் திரட்டலாமென்றும், மிஸ்ரர் அன்றனிப்பிள்ளை சொன்னார். நிர்வாகத்திலுள்ளவர்கள் சிறப்பு மலருக்கு ஆளுக்கு இரண்டு விளம்பரங்களையாவது சேகரித்துத் தந்து, மூவாயிரம் ரூபா பெறுமதியான ‘டினர் ரிக்கெட்டு’க்களில் பத்தினெண் விற்க வேண்டுமெனவும் தீர்மானித்துக் கூட்டம் கலைந்தது.

●

ஹொட்டேல் ‘ட்ரான்ஸ் ஏசியா’வின் ‘போல் றூம்’ கல்லூரி யின் வர்ணங்களைக் கொண்ட சோடனைகளாலும் பலூன் களாலும் எழிற்கோலம் பூண்டிருந்தது. மண்டபத்தின் நடுவில் பெரிய ‘கிறிஸ்மஸ் மரம்’ வர்ண விளக்குகளால் ஒளிர்ந்தது. அதனடியில் கிறிய குடிலில் பாலகன் யேசு.

வட்டமேசைகளில் தூய வெண்ணிறத் துணிகள் விரிக்கப் பட்டிருந்தன. அவற்றைச் சுற்றி ‘கோர்ட்’ அணிந்த ஆண்களும் விலையுயர்ந்த ஆடையணிந்த பெண்களும் அமர்ந்திருந்தார்கள். மேலைத்தேய இசை காற்றில் கலந்தொலித்தது.

“சைலன்ட் நெட், ஹோலி நெட்...” ஒரேமாதிரியான அழகிய ஆடையனிந்த சிறுவர் சிறுமியர் கிறிஸ்மஸ் மரத்தினடியில் நின்று ‘கரோல்’ கீதங்களை இசைத்தனர். ‘இன்ராநஷனல் ஸ்கூல்’களில் படிக்கின்ற மிஸ்ரர் பிரான்சிஸ், மிஸ்ரர் அலோசியஸ், மிஸ்ரர் அன்ரனிப்பிள்ளை... ஆட்களின் பேரப்பிள்ளைகள் போல - ஏழ்மைச் சூழலில் மாட்டுத் தொழுவத்தில் பிறந்த பாலகன் யேசுவை, நட்சத்திர ஹோட்டேலின் ஆடம்பரச் சூழலில் இக்குழந்தைகள் வரவேற்றுப் பாடுகிறார்களே! அவர் வருவாரா? அவர்களுக்கு அருகிலிருந்த குடிலை எட்டிப் பார்த்தான். பலருக்கும் அலங்காரப் பொருள்போல் ஆகிவிட்ட பாலகன் யேசு, மந்தைகள் சூழ நிற்க கன்னிமரியாளின் மடியில் உறங்கியிருந்தார். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள இவனின் கல்லூரியில் பசியால் மயங்கி விழும் சிறார்களின் நினைவு மனதில் வந்தது.

ஜூரோப்பாவிலிருந்து மறைபணியாற்ற வந்த துறவிகளால், ஒன்றரை நூற்றாண்டுக்கு முன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கல்லூரி. பச்சைப் பசேலென்ற புல்வெளி நிறைந்த மைதானத்தில் கடற்கரைப் பக்கமிருந்து குபுகுபுவெனச் சோளகக் காற்று வீசும். கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நிற்கும் கட்டடங்கள், ஒங்கி வளர்ந்த மலை வேம்புகள், எட்டு வருடங்களுக்கு முன் இவன் கற்ற கல்லூரி. இவன் மட்டுமா அங்கு கற்றான்? உலகம் போற்றும் பலர்கூட அங்குதானாமே கற்றார்கள். இன்று அங்கு உணவுக்கு வழியின்றி பசியால் மயங்கி விழும் சிறார்கள்... அவர்களுக்கு உணவளிக்க பழைய மாணவரிடம் உரிமையுடன் கையேந்தும் கல்லூரி அதிபர்.

மேசைகளில் மதுப்போத்தல்கள் நிறைந்திருந்தன. இளம் பெண்களைக் கொண்ட நடனக் கோஷ்டியொன்று பாண்ட இசைக்கேற்ப நடனமாடியது. இந்த ‘டான்ஸ் குறுப்’பைத் தனது அலுவலகச் சிங்கள நண்பர் மூலமாய் ‘சீப்’பாய்ப் பிடித்ததாக மிஸ்ரர் பாக்கியநாதர், பெருமை பொங்க இவனிடம் சொன்னார். ஓ! மிஸ்ரர் பாக்கியநாதருக்கும் பல இடங்களிலும் செல்வாக்கு இருக்கிறது போல.

மிஸ்ரர் அன்ரனிப்பிள்ளையும் மிஸ்ரர் லோரன்சும் தங்கள் பருத்த ‘வண்டி’களைத் தூக்கியபடி, நடனக் கோஷ்டிக்கு அருகிற சென்று நடனமாடியது இவனுக்குச் சிரிப்பாயிருந்தது. பரிசாரகர்கள் வெற்றுப் போத்தல்களை எடுத்து புதிய போத்தல் களை மேசைகளில் வைத்தனர். சிலர் பெரிதாய் தங்களுக்குள் ஜோக் சொல்லிச் சிரித்தனர்.

பாலகன் யேசுவின் வருகையை மதுவருந்திக் களிக்கின்ற னரோ? மூன்றாம் வகுப்பில் ‘முதல் நன்மை’ பெறுவதற்கு ஆயத்தப்படுத்திய காலங்களில் கண்ணாடியணிந்த ‘சிஸ்ர’ரின் பிரம்புக்குப் பயந்து பாடமாக்கிய பத்துக் கட்டளைகளை, ஒவ்வொன்றாக மனதில் சொல்லிப் பார்த்தான். அவற்றுடன் ‘மதுவருந்தாமல் இருப்பாயாக!’ என்பதனையும் சேர்த்துத் திருச்சபை பதினொரு கட்டளைகளாக்கினால், இவர்கள் மதுவருந்தாமல் விடுவார்களோ?

பெரும்பாலான ஆண்கள் குடித்தபடி பழைய கதை களைப் பேசியபடியிருக்க, சிறார்களும் பெண்களும் சாப்பிடத் தொடங்கியிருந்தனர்.

பல விதங்களில் சமைக்கப்பட்ட இறைச்சி வகைகள், மீன் வகைகள், நூடில்ஸ், இடியப்பம், பிரியாணி, பிரைட் றைஸ்... இன்னும் இவனுக்குப் பெயர் தெரியாத உணவு வகைகளால் ‘ஃபூஃவே’ நிறைந்திருந்தது.

கிறிஸ்மஸ் மரத்தினடியில் ஆண்களும் பெண்களுமாய் சோடியாய் இசைக்கேற்ப நடனமாடினர். மின்விளக்குகள் பல்வேறு வர்ன ஒளிகளை உமிழ்ந்தன.

பசியால் மயங்கி விழும் சிறார்களுக்கு உணவளிக்கக் குடித்து விருந்துண்டு நடனமாடிப் பணம் சேர்க்கிறார்களே! இக்கூட்டத்தில் தானுமொருவன் என்ற நினைப்பெழ, தன் மீதே இவனுக்கு வெறுப்பாயிருந்தது. நூடில்ஸைக் கரண்டியால் எடுத்தவன் அதை வாயினுள் வைக்காமல் மீன்டும் கோப்பையினுள் இட்டான்.

4

“யங் மேன் வாட் ஆ யூ திங்கிங்” என்று மிஸ்ரர் அன்றனிப்பிள்ளை இவனைப் பார்த்துக் கேட்டபோது, சிந்தனைகள் கலைய அவரைப் பார்த்துப் புன்னகைத்துச் சபையை நோக்கினான்.

மிஸ்ரர் பிரான்சிஸ் கணக்கறிக்கையை வாசித்து முடித்த களைப்பில் மேசைகளில் இருந்த ‘மினரல் வோட்டரை’க் குடித்தார். ‘கிளப்’பின் பணியாள் மேசைகளில் போத்தல் களையும் கிளாஸ்களையும் அடுக்கத் தொடங்கினான்.

வருமதியாகவுள்ள மிகுதிப் பணத்தை உடனடியாய்ச் சேகரிக்க வேண்டுமெனவும், இலாபமாய்க் கிடைக்கக்கூடிய

ஆயிரத்து முந்நாறு ஞபாவுக்கான ‘செக்’கை மறுநாளே பதிவுத் தபால்மூலம் அதிபருக்கு அனுப்பி வைப்பதாகவும், தலைவர் அலோசியஸ் மகிழ்ச்சி பொங்கச் சொன்னார். கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் கருகோஷம் செய்தனர்.

இவனுக்கு தொடர்ந்தும் அங்கிருக்கப் பிடிக்கவில்லை. வெறுப்பாயிருந்தது. இவர்கள் இனிக் குடித்துக்கூத்தாடி வீடுகளுக்குத் திரும்பும் வரை இவனும் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால், இளைய தலைமுறையினரிடம் ஒத்துப் போகும் தன்மை, சமூக இசைவாக்கம் என்று... பல விடயங்கள் அற்றுப் போய்விட்டதாக ஆங்கிலத்தில் புலம்புவார்கள்.

இவன் தலையை மேற்குத் திசையை நோக்கித் திருப்பி நீச்சல் தடாகங்களை வேடிக்கைப் பார்க்கத் தொடங்கினான்.

(அமரர் செம்பியன் செல்வன் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி 2010இல் ஆறுதல் பரிசுபெற்ற சிறுகதை)

ஞானம்
செப்ரெம்பர் 2010

மரநாய்கள்

அந்தக் கிராமத்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்திருந்த குடும்பங்களில் சில திரும்பி வீடுகளுக்கு வந்து இரண்டு மூன்று நாட்கள் ஆசியிருந்தன. பல வீடுகள் பூட்டியபடி யிருந்தன. ஷல்கள் வந்து விழுந்ததால் அநேக வீடுகள் சேதமடைந்திருந்தன. வீதிகளினாடாகவும் தோட்டங்களினாடாகவும் செல்லும் மின்கம்பிகள் அறுந்து தொங்கின. தோட்டங்களினாடாகச் சென்ற ‘செயின் புளக்’கள் வாழைகளை அழித்திருந்தன. எஞ்சிய வாழைகளை கட்டாக்காலி கால்நடைகள் அழித்து விட்டிருந்தன. வீதிகளின் ஓரங்களில் கைவிடப்பட்ட காவலரண்கள் தென்பட்டன. மதில்கள் சிலவற்றில் ‘ஹிந்தி’ வாசகங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன. இராணுவ முற்றுகைக்குள் அகப்பட்டிருந்த அந்தக் கிராமத்தில் மயான் அமைதி நிலவிற்று. ஊரின் மத்தியில் அமைந்திருந்த பாடசாலையில் முகாமிட்டிருந்த படையினர் தோட்டங்களினாடும் வீதிகளினாடும் அடிக்கடி ரோந்து நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டனர்.

அம்மாதான் அந்தக் கோழியை வாங்கி வந்தா. திருநெல்வேலி கோழிப் பண்ணையில் ஆமிக்காரர் அடிக்கடி போய்க் கோழிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு போறாங்களாம். கோழிகளுக்கு சாப்பாடு கொடுப்பதும் பிரச்சினையாயிருக்காம். பண்ணையை மூடிவிடப் போகிறார்களாம். கோழி நாற்பது ரூபாயாம், சும்மா நாளில் என்றால் எழுபத்தைந்து ரூபாய்க்கும் வாங்க ஏலாதாம் . . .

முதுகுப்புறத்தில் இருக்கள் கொட்டுன்றுபோய் சிறுகாயத் துடன் நின்ற கோழியைக் கோபி ஆவலாய்ப் பார்த்தான். அதன் கொண்டைப் பூவிலிருந்த காயத்திலிருந்து இரத்தம் வடிந்தபடியிருந்தது. பண்ணையில் நிற்கும்போது சாப்பாடில் லாமல் கொத்துப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதன் வெண்ணிற இறுகுகள் அழுக்குப் படிந்து பழுப்பு நிறமாகியிருந்தன. கோழியின் இரு கால்களையும் இணைத்து சீலைத் துண்டொன்றால் கட்டியிருந்தார்கள்.

கோபி கோழியின் காயங்களுக்குக் காகச் செட்டையால் நல்லெண்ணெய் தடவினான். கோழியை இருகரங்களாலும் ஏந்தியபடி கிணற்றிப்பக்கம் போனவன், மழை நீரால் நிரம்பியிருந்த பழைய கிடாரத்தினுள் கோழியைக் குளிப்பாட்டி னான். குளிரினால் நடுங்கிக்கொண்டிருந்த கோழி உதறியது. அதன் கால்கள் இணைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்த சீலைத் துண்டை அவிழ்த்த கோபி, ஒற்றைக்காலில் சீலைத்துண்டைக் கட்டி அதனுடன் நீளமான கயிற்றை இணைத்து, கிணற்றியில் நின்ற மாதுளையில் கட்டினான். சிறிது அரிசியை எடுத்துக் கோழியின் முன்பாக இட்டான்.

வீட்டின் பின்புறத்தில் ‘செயின்புளக்’கால் பிரிக்கப்பட்டிருந்த வாழைத் தோட்டத்தின் வேலியைச் சீராக்கிக் கொண்டிருந்த தமயனிடமும் தகப்பனிடமும் ஓடிச் சென்று,

“அம்மா கோழி வாங்கித் தந்தவ” என்று கத்திவிட்டுக் கிணற்றியை நோக்கித் திரும்பி ஓடினான். அவனுடைய கோழியைத் துரத்திவிட்டு வேறொரு கோழி அரிசியைத் தின்றுகொண்டிருந்தது. கல்லால் ஏறிந்து அதைத் துரத்தியவன், தன்னுடைய கோழியைப் பிடித்து அரிசியைத் தின்ன விட்டுப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

●

கால்நடைகள் கடித்திருந்த வாழைகளைத் தமயன் குறுக்காக வெட்டிவிட்டிருந்தான். அவைகளில் இருந்து குருத்துக் கள் கிளம்பியிருந்தன. பிரிக்கப்பட்ட வேலிக்குக் ‘கதிகால்’கள் இட்டுச் சீராக்கியிருந்தார்கள். கோழியின் காயங்கள் மாறி யிருந்தன. பழுப்பு நிறமாயிருந்த கோழியின் இறுகுகள் இப்போது பால் நிறமாகியிருந்தன. தோட்டத்து வாய்க்காலைக் கிளரிக் கொண்டு நின்ற கோழியை கோபி ஆவலாகப் பார்த்தான். முந்தநாள்தான் அடுப்பை மூன்று தரம் சுற்றிவிட்டுக் கோழியை

அவிழ்த்து விட்டிருந்தான். அப்படிச் செய்தால்தான் கோழி தொலையாதாம். கோழி படுப்பதற்காக முந்தநாட் பின்னேரம் முருங்கையில் ஏற்றிவிட்டிருந்தான். நேற்றுப் பின்னேரம் கோழி முருங்கையில் ஏறுவதற்கு முயன்று தாவித்தாவிக் கீழே விழுந்தது. கோபி பலகைத் துண்டோன்றை முருங்கையில் சாத்திவிட்டிருந்தான். அதில் ஏறிய கோழி முருங்கையில் ஏறியது. நேற்று இரவு கோழி மரத்தில் ஏறியதை தமயன், தாய், தகப்பன் எல்லோரிடமும் நிறைய நேரம் சொன்னான். பள்ளிக்கூடம் தொடங்கட்டும் முரளி, அகிலன், சுரேஸ்... எல்லோரிடமும் கோழியைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். பள்ளிக்கூடம் தொடங்குவதெப்போ? அங்கு ஆமிக்காரர் ‘காம்ப்’ போட்டு விட்டாங்களோ?

தூரத்தில் நாய்கள் பலமாகக் குரைத்தன. ஆமிக்காரர் நடந்து திரிகிறாங்கள் போல... முன்பு என்றால் வீதிகளில் ஆமிக்காரரின் வாகனங்கள் செல்லும்போது இவன் கைகாட்டி வான். அவர்களும் திருப்பிக்காட்டுவார்கள். அப்போதெல் லாம் தமயன் இவனைத் தடுப்பான். அவங்கள் பொல்லாதவங்கள் என்று சொல்வான்.

கோயிலடியில் அகதியாய்ப் போயிருந்தபோதுதான் தமயன் சொன்னது இவனுக்குப் புரிந்தது. குமரையா அப்பு, பள்ளிக்கூடத்திற்குப் பக்கத்தில் கச்சான் விற்கும் ஆச்சி, இவனது வகுப்பு விஜயனின் தகப்பன் எல்லோரையும் அவங்கள்தானாம் சுட்டுக் கொலை செய்துவிட்டு ‘ரயர்’ போட்டுக் கொளுத்தின வங்கள். தோட்டங்களுக்குள்ளால் ‘செயின்புளக்குகளில் சென்றது இவங்கள்தானாம்.

நாய்கள் குரைக்கும் சத்தம் கிட்டவாகக் கேட்டது. இவனது ‘பப்பி’யும் குரைக்கத் தொடங்கியது. தோட்டத்தின் பின்புற மிருந்து இராணுவத்தினர் வந்துகொண்டிருந்தனர். தலைப்பாகை அணிந்திருந்த ஒருவன் இவனது தோளில் கையை வைத்துக் ‘தம்பி’ என்று விட்டுச் சென்றான். அவர்கள் போகும் போது கிணற்றியில் நின்ற மாதுளையில் ஆஞ்சகொரு பழமாகப் பிடுங்கிக்கொண்டு போனார்கள். முதல்நாள் ஆசையாக ஒரு பழத்தைப் பறிக்கச் செல்ல தாய் அவை கோவில் தேவைக்காக விடப்பட்டவை எனக் கூறி இவனைத் தடுத்தது நினைவிலாடியது.

கோழி முட்டையிடத் தொடங்கியிருந்தது. முட்டைகளை ஒவ்வொன்றாகச் சேர்த்த கோபி தாயிடம்,

“கோழியை அடைக்கட்டுவோமா” என்று கேட்டான்.

தாய்க்குச் சிரிப்பு வந்தது. தாய் சிரித்தபடி,

“பண்ணைக் கோழி அடை கிடவாது, அதின்டை முட்டை குஞ்சு பொரிக்காது...” என்று சொன்னார்.

“இந்த முட்டைகளைச் சேர்த்து பிறந்த நாளுக்கு கேக் அடிப்பம்.” கோபி சொன்னான்.

படலையைத் திறந்தபடி வந்த பெரியம்மா தனது மகனுக்கு நேற்று சந்தியில் ஆழிக்காரர் அடித்துப் போட்டார்களாம். ‘புக்கை’ கட்டியிருக்காம். கோழிச் சூப் செய்து கொடுத்தால் நல்லது என்று சொன்னார். கோபியின் தாய் இவனின் கோழி யைக் கொடுப்பமா என்று கேட்க, இவன் பெரிதாக அழுதான். இவன் ஆசைப்படுகின்ற கோழி தனக்கு வேண்டாம் என்றபடி பெரியம்மா திரும்பிப்போனார்.

இரவு ஒன்பது மணியிருக்கும், பக்கத்து வீட்டுக் கோழிகள் கத்தும் ஒலி பெரிதாகக் கேட்டது.

“மரநாய் போல இருக்கு தம்பி, ஒருக்காப் பார்ப்பம்.” தாய் சொன்னா.

கோபியும் தமயனும் வெளியில் வந்து பார்த்தனர். வேலிப் பொட்டுக்குள்ளால் மரநாயொன்று முருங்கையை நோக்கி வருவது மங்கிய நிலவொளியில் தெரிந்தது. அதன் கணகள் பச்சையாகப் பளபளத்தன. தமயன் அருகில் கிடந்த அலவாங்கைத் தூக்கி மரநாயை நோக்கி வீசினான். மரநாய் ஓலமிட்டபடி ஓடியது. அலவாங்கு அதற்குக் குத்தியிருக்க வேண்டும். மரநாயிலிருந்து வழிந்த இரத்தம் நிலத்தில் ஊறிக்கிடந்தது.

“இனி மரநாய்ப் பிள்ளையர் இந்தப் பக்கம் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கமாட்டார், எறி நல்லாப் பட்டிட்டுது” - தாய் சொன்னா.

“காட்டிலை இருக்கிறதை விட்டிட்டு ஊருக்கை வந்தால் அவருக்கு எறி விழும்” - தமயன் சொன்னான்.

கோபி விளக்கைப் பிடித்துக் கோழியைப் பார்த்தான். அது பயத்தால் இறக்கைகள் படப்படப்படக் கடந்தியபடியிருந்தது.

“பிடித்து உள்ளுக்கு அடைக்கட்டோ அண்ணா...” கோபி கேட்டான்.

“வேண்டாம், மரநாய் இனி இந்தப் பக்கம் தலைகாட்ட மாட்டுது” தமயன் சொன்னான்.

ஹரெல்லாம் ஆமிக்காரர் கோழிகளைப் பிடிக்கிறாங்களாம். முதல்நாள் பக்கத்து வீட்டில் இரு கோழிகளைப் பிடித்தவங்கள்.

நாய்களின் குரைப்பு தூரத்தில் கேட்டது. இவன் கடக்க்கையில் எடுத்துக்கொண்டு கோழியைப் பிடிக்கப் போனான்.

“வளவுகளுக்குள்ளை போறவங்கள் கடகத்தோடை கோழியைக் கொண்டு போடுவாங்கள், நீ திறந்துவிடு அது எங்கையாலும் ஒடும்” என்று சொன்னவாறு தமயன் தோட்டப் பக்கம் போனான். கோபி கோழியை விட்டுவிட்டு முன்பக்கம் சென்றான்.

படலையைத் திறந்துகொண்டு இராணுவத்தினர் வந்தனர். அவர்களில் வீசிய மதுநெடி இவனுக்குக் குமட்டியது. தலைப் பாகை அணிந்த இராணுவ வீரன் முன்னால் வந்தான். அவன் கையில் உரப்பையொன்றிருந்தது. உரப்பைக்குள் கோழிகள் இருக்க வேண்டும். உரப்பையின் அடிப்பக்கத்தால் இரத்தம் கசிந்தது. அவனின் பின்னால் வந்தவனின் கையில் தடியொன் ரிருந்தது. மூன்றாவதாக வந்தவன் கையிலிருந்த அரிசியை நிலத்தில் கொட்டி,

“வா... வாவா... வாவா...” என்று கத்தினான். எங்கோ நின்ற கோழி அரிசியை நோக்கி விரைந்து வந்தது. கோபிக்கு நெஞ்சு ‘பக் பக்’ என அடித்தது. தடியுடன் நின்ற இராணுவ வீரன் தடியால் ஓங்கி ஏறிந்தான். அவனின் இலக்குத் தவற வில்லை. கோழி கத்தியபடி உயரே எழுந்து பின்னர் கீழே விழுந்து துடித்தது. தலைப்பாகை அணிந்திருந்தவன் கோழியைத் தூக்கி உரப்பையினுள் இட்டுக்கொண்டு நடந்தான்.

கோபி விம்மி விம்மி அழுதான்.

“கோபி அழவேண்டாம்... பண்ணையிலை வேறை கோழி வாங்கித்தாறன்” – தாய் சொன்னா. இவன் சமாதானம் ஆகாத வனாய்த் தகப்பனை நோக்கி ஒடினான்.

“உனக்கு ஒரு சோடி முயல் வாங்கித் தாறன்... கோழி எண்டாத்தான் அவங்கள் பிடிப்பாங்கள்...”

இவன் அழுதுகொண்டு தொட்டப்பக்கம் போனான்.

“அண்ணா, கோழியைப் பிடித்துக்கொண்டு போட்டாங்கள்...” வாழூக்களுக்குப் பாத்தி கட்டிக்கொண்டிருந்த தமயன் மன்வெட்டியைக் கீழே போட்டுவிட்டு நிதானமாகச் சொன்னான்,

“மரநாய்களைத் துரத்த வேண்டும்.”

ஓன்றும் புரியாதவனாக கோபி அழுகையை அடக்கிக் கொண்டு கண்ணீரினாடு தமயனின் முகத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தான். அது தெளிவாக இருந்தது. இவனுக்குப் புரிய இன்னும் சிறிது காலம் போதும்!

சமுநாதம்
29 ஜூன் 1993

பின்னுடை

தேவமுகுந்தனின் சிறுகதைகளை இப்பொழுது தான் முழுமையாகப் படித்தேன். இவர் 1990களின் தொடக்கத்தில் எழுதத் தொடங்கியிருக்கிறார். கடந்த சமார் இருபது ஆண்டுகளில் பத்துக் கதைகள்தான் எழுதி யிருக்கிறார். இவரது முதல் கதை ‘மரநாம்கள்’ 1993இல் அச்சில் வெளிவந்திருக்கிறது. ஏனைய ஒன்பது கதை களும் 2008 முதல் 2011வரை நான்கு ஆண்டுகளில் எழுதப்பட்டன. இடைப்பட்ட சமார் பதினெண்து ஆண்டு களில் இவர் கதைகள் எவ்வயம் எழுதவில்லை. குறுகிய காலத்தில் குறைவாக எழுதினாலும், புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்த இலங்கைத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளுள் குறிப்பிடத்தகுந்த ஒருவராகத் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டவர் இவர் என்பதை இத்தொகுதி உறுதிப்படுத்துகின்றது.

தேவராசா முகுந்தன் என்ற சொந்தப் பெயர் கொண்ட தேவமுகுந்தன் தன் பெரும்பாலான கதைகளை நிர்மலன் என்ற புனைபெயரிலேயே எழுதியிருக்கிறார். இவர் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் எனினும், கடந்த சமார் இருபது ஆண்டுகளாகக் கொழும்பிலேயே வாழ்ந்துவருகிறார். இலங்கைத் திறந்த பல்கலைக்கழகத்தில் கல்விகற்று, தேசிய கல்வி நிறுவகத்தில் செயற்றிட்ட அதிகாரியாகப் பணியாற்றி, அங்கு பணியாற்றிய காலத்திலேயே அரசாங்க புலமைப் பரிசில் பெற்று மலேசியாவில் பட்ட மேற்படிப்பை முடித்து, தற்போது திறந்த பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வித் துறையில் விரிவுறையாளராகப் பணிபுரிகிறார். இவரது பெரும்பாலான

கதைகள் கொழும்பையே களமாகக் கொண்டிருப்பதை இப்பின்னனியில் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. ‘மரநாய்கள்’ மட்டும் யாழ்ப்பாணத்தைக் களமாகக் கொண்டது. ‘இரட்டைக் கோபுரம்’ மலேசியப் பின்னனியில் இலங்கையரின் அனுபவத்தைப் பேசுகிறது. ஏனைய கதைகளின் பிரதான களம் கொழும்புதான்.

1980க்குப் பிந்திய இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் பிரதான கருப்பொருள் இனமுரண்பாடும் யுத்த அவலமும் தான். இனமுரண்பாட்டால் பிளவுண்ட இலங்கையின் யுத்தச் சூழல் தனிமனிதர்களின் வாழ்வை, அவர்களின் உணர்வுகளை, நடத்தையை எவ்வாறெல்லாம் பாதித்திருக்கின்றது என்பதைத் தான் கடந்த முப்பது ஆண்டுகாலப் பகுதியில் எழுந்த மிகப் பெரும்பாலான படைப்புகள் பேசுகின்றன. அதிலும் குறிப்பாக, யுத்தத்தின் சூழந்தைகளான முகுந்தன் போன்ற புதிய தலை முறையினரின் எழுத்தில் இதுவே முனைப்பாக வெளிப்படுகின்றது. இவர்கள் இன உறவின் கூத்துதை அன்றி, இனப் பினாவின் குருத்தையே அனுபவித்தவர்கள். இவர்களின் படைப்புகள் அந்த அனுபவத்தின் வெளிப்பாடுகளாக அமைவது தவிர்க்க முடியாதது.

முகுந்தனின் முதலாவது கதையான ‘மரநாய்கள்’ யுத்தத்தினால் சிதைந்து, ராணுவம் முகாமிட்டிருந்த யாழ்ப்பாணக் கிராமம் ஓன்றின் அன்றாட வாழ்க்கையைச் சிறுவன் கோபியின் அனுபவத்தின் ஊடாகப் பேசுகின்றது. அந்தக் கிராமத்தில் யுத்தத் தால் இடப்பெயர்ந்திருந்த மக்களில் சிலர் வீடு திரும்பி அழிபாடு களைத் திருத்தி வாழ்க்கையை மீண்டும் ஆரம்பிக்கத் தொடங்குகிறார்கள். ராணுவம் பள்ளிக்கூடத்தில் முகாமிட்டுள்ளது. ராணுவம் கோழிகளைப் பிடித்துச் செல்வதால் அண்மையிலிருந்த கோழிப் பண்ணை மூடப்பட நேர்கிறது. குறைந்த விலைக்குக் கோழிகளை விற்கிறார்கள். கோபியின் அம்மா ஒரு கோழி வாங்கிவருகிறார். அவன் அதை ஆசையோடு வளர்க்கிறான். இரவில் கோழியைப் பிடிக்க வரும் மரநாயை அண்ணன் தூர்த்தியடிக்கிறான். ஆனால் ராணுவம் ஊரெல்லாம் கோழிகளைப் பிடிக்கத் தொடங்குகிறது. ஒருநாள் வீடு வீடாகப் போய் கோழி பிடித்துவரும் ராணுவத்தினர் கோபியின் கண்முன்னாலேயே அவனது கோழியை அடித்துக் கொன்று உரப்பையில் போட்டுத் தூக்கிச் செல்கிறார்கள். கோபி அழுதுகொண்டு தோட்டத்தில் நின்ற அண்ணனிடம் சொல்கிறான். கதை இவ்வாறு முடிகிறது:

வாழைகளுக்குப் பாத்தி கட்டிக்கொண்டிருந்த தமயன் மன் வெட்டியைக் கீழேபோட்டுவிட்டு நிதானமாகச் சொன்னான்,

“மரநாய்க்களைத் துரத்த வேண்டும்.”

ஒன்றும் புரியாதவனாக கோபி அழகையை அடக்கிக் கொண்டு கண்ணீர்னாடு தமயனின் முகத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான். அது தெளிவாக இருந்தது. இவனுக்குப் புரிய இன்னும் சிறிது காலம் போதும்.”

இக்கதையில் ‘மரநாய்க்கன்’ ராணுவத்துக்குக் குறியீடாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. ராணுவத்தின் முற்றுகைக்கு உட்பட்ட கிராமத்தில் உரிமையும் சுதந்திரமும் அற்ற மக்களின் வாழ்வை யும் அவர்கள் மனதில் கொடிப்பு ஏறிவருவதையும் இக்கதை யதார்த்தமாகச் சித்திரிக்கின்றது. யாழ்ப்பாண யுத்தச் சூழலை மையமாகக்கொண்டு தேவமுகுந்தன் எழுதிய கதை இது ஒன்றுதான்.

இவரது பெரும்பாலான கதைகள் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வெளியே, யுத்தம் காரணமாக இன உறவு பிளவுண்ட தலை நகர் கொழும்பில், சிங்கள நடுத்தர வர்க்கத்தினரின் சந்தேகப் பார்வைக்கு மத்தியில் தமிழர்கள் எதிர்நோக்கிய அன்றாட வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள் பற்றியே பேசுகின்றன.

இனமுரண்பாடும் மோதலும் உச்சத்தில் இருந்த யுத்த காலத்தில் கொழும்பிலும் பிற பிரதேசங்களிலும் பொது மக்களை, குறிப்பாகச் சிங்களவர்களைப் பெருமளவில் பாதித்த புலிகளின் தொடர்ச்சியான குண்டு மற்றும் தற்கொலைத் தாக்குதல்கள் காரணமாக பொலிஸ், ராணுவக் கெடுபிடிகளும் கைதுகளும் அதிகரித்தன. எந்தக் கணத்தில், எங்கு, எது நடக்குமோ என்ற பீதி எல்லோர் மனதிலும் கவிந்திருந்தது. உத்தரவாதம் அற்ற வாழ்க்கைச் சூழல் எல்லோரையும் உலுக்கிக்கொண்டிருந்தது. புலிகள் யார், பொதுமக்கள் யார் என்று வேறுபிரித்தறிய முடியாத நிலையில் தமிழர்கள் அனைவரும் சந்தேகத்துக்கு உள்ளாகினர். அரசின் நடவடிக்கை களும் ஊடகப் பிரச்சாரமும் இதைக் தீவிரப்படுத்தின. புலிகளின் அரசியலுக்கு இது அவசியமாக இருந்தாலும், குறிப்பாக, தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை இது மரண விளையாட்டாகவே அமைந்தது. தனிப்பட்ட கோபதாபங்களின் அடிப்படையில் தெரிவிக்கப்படும் ஒரு பொய்த்தகவல்கூட ஒருவரின் கைதுக் கும், சித்திரவதைக்கும், சிறைவாழ்வுக்கும் அல்லது மரணத் துக்கும்கூடக் காரணமாகும் ஆபத்து எப்போதும் இருந்தது. தனிமனித உரிமைகள் செல்லாக் காசாகிய நிலைமையே யதார்த்தமாயிற்று. சிங்களத் தேசிய வாதம் தமிழ் வெறுப்பை

ஊட்டி வளர்ப்பதற்கும், தமிழ்த் தேசியவாதம் சிங்கள வெறுப்பை ஊட்டி வளர்ப்பதற்கும் இது நல்லப் பசனையாயிற்று.

இந்த யதார்த்தத்தை ஸுமத்துக் தமிழ் இலக்கியம் எவ்வாறு கையாண்டது என்பது ஒரு முக்கியமான கேள்வி. மிகப் பெரும் பாலான ஏழுத்தாளர்கள் தமிழ்த் தேசியவாத நோக்கு நிலையிலிருந்தே இதைப் பார்த்திருக்கிறார்கள் என்பதே எனது அவதானிப்பு. தேவமுகுந்தன் இதற்கு விலக்கல்ல என்பதையே இத்தொகுப்பில் உள்ள பல கதைகள் உணர்த்துகின்றன. அவருடைய கதைகள் மிக வவுவாக இந்த அனுபவத்தைப் பேசுகின்றன. பெரும்பாலான கதைகள் அவருடைய சொந்த அனுபவத்தைப் பேசுகின்றனவோ என்று எண்ணத் தூண்டும் வகையில் உண்மைக்கு நெருக்கமாகத் தோன்றுகின்றன.

‘சிவா’ இத்தொகுப்பிலுள்ள மிக உருக்கமான கதைகளுள் ஒன்று. அவன் ஒரு பல்கலைக்கழக மாணவன். மிகுந்த திறமை சாலி. சிங்கள மாணவர்களுடனேயே மிக நெருங்கிப் பழகு கிறான். ஒரு சிங்கள மாணவியைக் காதலிக்கிறான். ஆனால் ஒரு நாள் இருவு பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வீடு செல்லும் வழியில் சுந்தேகத்தின் பேரில் சோதனைச் சாவடியில் அவன் கைதுசெய்யப்படுவதோடு எல்லாமே மாறுகிறது. வாயில் காவலன் உட்பட நெருங்கிப் பழகிய சிங்கள மாணவர்கள் எல்லோரும் தமிழ் மாணவர்கள்மீது சுந்தேகப்படுகிறார்கள். பல்கலைக்கழகத்துக்குள் பொலிஸ் புகுந்து தமிழ் மாணவர் களை எல்லாம் விசாரணைக்காக அழைத்துச் செல்கிறது. சிவா ஆறுவருடங்கள் சிறையில் இருந்து குற்றம் ‘நிருபிக்கப் படாமல் சித்திரவதைக்கு உள்ளான வடுக்களுடன் வெளியே வருகிறான். நண்பர்களிடமிருந்து தனிமைப்படுகிறான். பின்னர் (மீண்டும் கைதுசெய்யப்பட்டு) காணாமல்போய்விடுகிறான்.

சிவாவுடன் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒன்றாகப் படித்த நண்பன் முரளிதான் கதைசொல்லி. ஆறுவருடங்கள் சிறையிலிருந்து மீண்ட சிவாவை ஒரு கல்யாண வீட்டில் சுந்திப்பதுடன் கதை தெர்டங்குகிறது. பின்னர் முரளி பழைய சம்பவங்களை நினைவுகூர்கிறான். இறுதியில் சிவா மீண்டும் காணாமல் போனது பற்றி ஒரு நண்பன் சொன்ன தகவலுடன் கதையை முடிக்கிறான் முரளி. எனினும் கதை நமக்குள் அத்துடன் முடிவதில்லை. இன மோதலில் பலிக்கடாக்களாகிப்போன ஏராளமான அப்பாவி சிவாக்களின் கதைகள் நம்முள் தொடர்கின்றன.

‘இடைவெளி’, ‘ஒரு சுதந்திர நாள்’ ஆகிய இரு கதை கண்ணும் ‘சிவா’வுடன் இணைத்துப் பார்க்கலாம். ‘இடைவெளி’ கதையில் வரும் ஜெகன் கொழும்பில் ஒரு அலுவலகத்தில் பணிபுரிகிறான். சக சிங்கள ஊழியர்களுடன் நட்புடன் பழகு கிறான். எனினும் அலுவலகத்தில் தமிழ்ப் பத்திரிகை வாங்கிப் போடுவது தொடர்பாகவும் சனாமி நிவாரணத்துக்குச் சேர்க்கும் பணத்தைத் தமிழ்ப் பிரதேசத்துக்கும் கொடுக்க வேண்டும் என்பது தொடர்பாகவும் சக ஊழியர்களுடன் உரிமைப் போராட்டம் நடத்தி ‘யங்கரவாதி’ என்ற பட்டமும் பெறுகிறான். அவன் அலுவலகத்துக்கு லீவி போட்ட ஐந்து நாட்களில் மூன்று நாள் கொழும்பில் குண்டுவெடிப்புகள் நிகழ்கின்றன. அவனது லைவையும் குண்டுவெடிப்பையும் தொடர்புடைத்தி அலுவலகத் தில் பலர் அவனைச் சந்தேகிக்கிறார்கள். கடைசியாகக் குண்டு வெடித்த அன்று அவன் தன் குழந்தையை நவலோக ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோயிருந்தான். அவன் வெளியே வந்தபோது சீதியில் வாகனங்கள் எதுவும் இல்லை. ஓட்டோவுக் காக அவன் அங்கும் இங்கும் ஓடித்திரிந்ததை அவனுடன் வேலைசெய்யும் யாரோ கண்டிருக்கிறார்கள். மறுநாள் பொலிஸ் காரர்கள் அலுவலகத்துக்கு வந்து விசாரணைக்காக ஜெகனை அழைத்துச் செல்வதோடு கதை முடிகிறது.

கொழும்பில் வாடகை அறையில் வாழ்ந்துகொண்டு பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கும் பாடிப்பானை மாணவன் ஒருவனின் சுதந்திர தின அனுபவத்தைக் கூறுகின்றது ‘ஒரு சுதந்திர நாள்’ என்ற கதை. சுதந்திர தினத்தில் தமிழர்கள் சுதந்திரம் இல்லாமல் வாழும் முரண்தான் கதைப்பொருள். பாதுகாப்புக் கெடுபிடி காரணமாகப் பகலுணவுக்குச் செல்லும்போது அவன் பரிசோதனைக்கு ஆளாவது, அவன் வழக்கமாகச் சாப்பிடும் லக்ஷ்மி பவன் மூடிக்கிடப்பது, பொலிஸ் பதிவு புதிப்பிக்கப் படாத்தால் அங்கு வேலைசெய்த மலையை இளைஞர்களைப் பொலிஸ் அங்கிச் சென்ற செய்தி, பெரிய தேசியக் கொடியைப் பிடித்தவாறு சிங்கள இளைஞர்களும் யுத்திகளும் பொப்பிசை பாடியவாறு பஸ்சில் சுற்றுலாச் செல்வது, இனியும் சாப்பாட்டுக்கு அலைந்து ஆபத்தில் மாட்டிக்கொள்ளாது அறையில் இருக்கும் பாணைச் சாப்பிடலாம் என்று அவன் அறைக்குத் திரும்பு வது என்று கதை விரிந்து முடிகிறது. சிங்களவர்களுக்கே சுதந்திரம், தமிழர்களுக்குச் சுதந்திரம் இல்லை என்பதைக் கதை அழுத்திக் கூறுகின்றது.

‘இரட்டைக் கோபுரம்’ மலேசியப் பின்னணியில் அமைந்தாலும் தொனிப்பொருளைப் பொறுத்தவரை மேற்குறிப்பிட்ட

முன்று கதைகளுடனும் உறவுடையது எனலாம். சனில், வால், மூரளி மூவரும் அரசாங்கர் புலமைப் பரிசில் பெற்று மலேசியா வில் உயர்கல்வி கற்பவர்கள். ஒரே வாடகை வீட்டில் சமைத்துச் சாப்பிட்டு மிகுந்த நட்புடன் வாழ்பவர்கள். மலேசிய இலங்கைய ரான் சுப்பிரமணியத்துடன் அவர்களுக்கு நெருங்கிய நட்பு ஏற்படுகின்றது. சிங்களவர், தமிழர் என்ற முரண்பாடுகள் எவையும் அவர்களை எவ்வகையிலும் பாதிக்கவில்லை. அப்படி ஒரு அன்னியோன்யம். திடீரென சனிலின் குழந்தை பேராதனை மருத்துவமனையில் இறந்ததாகத் தகவல் வருகிறது. சனிலின் தம்பி முரளியிடம்தான் தகவல் சொல்கிறான். உடனே அண்ணனை ஊருக்கு அனுப்பிவைக்கும்படிக் கேட்கிறான். சனி லிடம் தகவலைச் சொல்லி அவனைத் தேற்றி விமான நிலையத் துக்கு அழைத்துவருகிறார்கள். சுப்பிரமணியம்தான் தன்னுடைய செலவில் பயணச் சீட்டு வாங்கித் தன்னுடைய காரில் கூட்டி வருகிறார். விமானம் இரண்டு மணிக்குக் கொழும்புக்குப் போகும், அங்கிருந்து சனிலின் மச்சான் அவனைக் கண்டிக்கு அழைத்துச் செல்வான். ஆனால் அது நடக்கவில்லை. அன்றைக்குக் கொழும்புக்கான விமானங்கள் எல்லாம் ரத்துச் செய்யப்பட்டுவிட்டன. கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்தைப் புலிகள் தாக்குவதாகச் செய்தி தெரிவிக்கப்படுகின்றது. தன் பயணம் தடைப்பட்ட ஆக்திரத்தில் ‘பற தெமினு’ எனச் சனில் திட்டுகிறான். கதை இவ்வளவுதான். முரளியால் சனிலைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அவன் தனக்குள் இப்படிச் சொல்லிக்கொள்கிறான்: ‘என் காதுகளை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. சனில் ஏன் ‘பற தெமினு’ என்று ஏக்கிறான்? அவனின் பயணம் தடைப்பட்டதற்கு நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும். அவனின் துயர் எங்களிலும் பரவியுள்ளபோது ஏன் எங்களைத் திட்டுகிறான்?’ முரளிக்கு இது புரியாவிட்டாலும் இன முரண்பாடு மனித நடத்தையை எவ்வாறெல்லாம் பாதிக்கின்றது என்பது இதன்மூலம் நமக்கு நன்கு புரிகின்றது.

இதுவரை நாம் பார்த்த நான்கு கதைகளிலும் சிங்களவர் பற்றிய ஒரு எதிர்மறையான கருத்துநிலை வெளிப்படுவதைக் காணலாம். பாதிக்கப்பட்டவர்களின் நோக்குநிலையில் இருந்து நாம் இவற்றைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

‘கண்ணீரினாடே தெரியும் வீதி...’ இனமோதல், யத்தம் தொடர்பாக நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டிய ஒரு கதை என்று நினைக்கிறேன். மோதலில் சம்பந்தப்பட்ட இரு சாராரின் துயர அனுபவமும் ஒரேசமயத்தில் இக்கதையில்

பேசப்படுகின்றது. ஜயசிக்குறு படைநடப்பு காலப் பின்னனியில் கதை சொல்லப்படுகிறது. கதைசொல்லி ஒரு பல்கலைக்கழக மாணவன். கொழும்பில் கல்கிசையில் வாடகை அறையில் குடியிருக்கிறான். அவனது குடும்பம் யாழ்ப்பானத்திலிருந்து இடம்பெயாந்து கிளிநோச்சியில் குடியிருக்கிறது. அப்பா கனடா வில். தம்பி நகுலன் இயக்கத்தில் சேர்ந்துவிட்டான். ஒரு நாள் பள்ளிக்குப் போனவன் திரும்பிவரவில்லை. அவனுடைய சைக்கிள்தான் திரும்பிவருகிறது. அவன் தானாக இயக்கத்தில் சேர்ந்தானா அல்லது பலாத்காரமாகச் சேர்க்கப்பட்டானா என்பதைக் கதைசொல்லி சொல்லவில்லை. தம்பி இயக்கத்தில் சேர்ந்ததனால்தான் கதைசொல்லியின் குடும்பம் யாழ்ப்பானம் திரும்பிச் செல்ல முடியவில்லை என்று நாம் யூகிக்கலாம். கிளிநோச்சியிலிருந்து அம்மா அவனுக்குக் கடிதம் எழுதிய தினால் அவன் இரண்டு முறை அறை மாறுவேண்டி இருந்தது. கனடாவிலிருந்து அப்பா அனுப்பும் காசை வங்கிமுலம் கிளிநோச்சிக்கு அனுப்புவதற்கு அவன் வங்கி முகாமையாளரின் அவசியமற்ற விசாரணைக்கெல்லாம் உட்பட வேண்டியிருக்கிறது.

கல்விசாரா ஊழியர்களின் வேலைநிறுத்தத்தால் பல்கலைக்கழகம் மூன்று மாதமாக மூடிக்கிடக்கிறது. யாழ்ப்பானம், மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை ஆகிய இடங்களைச் சேர்ந்த அவனது பல்கலைக்கழக நண்பர்கள் எல்லாரும் னர் போய் விட்டார்கள். அவனால் கிளிநோச்சிக்குப் போக முடியாது. அதனால் கொழும்பில் தங்கியிருக்கிறான். ஒரு தூக்கமற்ற இரவில் கதைசொல்லி இக்கதையைச் சொல்கிறான். கதை இவ்வாறு தொடங்குகிறது:

“நான்கைந்து மாதங்களாய் இதேமாதிரித்தான் இரவில் ஒழுங்காகத் தாங்க முடிவதில்லை. காலிவிதியைக் கிழித்து விரையும் அம்புலன்ஸ் வண்டிகளின் அவல ஓலிகள் என்னைத் திடுக்கிட்டு விழிக்கச் செய்கின்றன. பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கும் விமான நிலையத்திற்குமிடையே அவலக் குரலெழுப்பியபடி அம்புலன்ஸ் வண்டிகள் ஓடி விரைகின்றன. கல்கிசைச் சந்தியிலிருக்கும் மலர்ச்சாலைக்குச் சடலங்களை ஏற்றியபடி வரும் இராணுவ டிரக் வண்டிகள் அவற்றை அங்கு இரக்கிவிட்டுச் செல்கின்றன. அவ்வண்டிகளின் முன் இருக்கைகளில் இராணுவ வீரர்கள் துயர்படிந்த முகத்தினராய் அமர்ந்திருப்பர். நகரெங்கும் வெண்கொடிகள் காற்றில் படபடக்கின்றன. நான் தங்குகிற அறையிருக்கும் கல்கிசை மார்க்கட்டுக்கு முன்னாலுள்ள

வீதியிற்கூட இரு வீடுகளில் வெள்ளைக் கொடிகளைப் பறக்க விட்டுள்ளார்கள். அவ்வீட்டு முகப்புகளில் இராணுவச் சீருடை தரித்த இளைஞர்களின் பெரிய வர்ணப் புகைப்படங்களை வைத்துள்ளார்கள். அவற்றைப் பார்க்க அவர்களுக்கு என்னிலும் பார்க்க இரண்டு மூன்று வயது குறைவாய் இருக்கும்போலிருந்தது. இன்று மாலை அவ்வீடுகளுக்குப் போய்க் கதைத்து விட்டும் குடித்துவிட்டும் வந்த எனது அறையின் சொந்தக்காரர் குழுது அங்கிள், சடலங்கள் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் மூலம் மல்லாவியிலிருந்து வவுனியா வந்துவிட்டனவென்றும் இன்று இரவு வீடுகளுக்கு வந்து நாளையின்டைக்கு இறுதிக் கிரியை கள் நடைபெறுமென்றும் சொல்லியிருந்தார். சொல்லும்போது அவர் குரல் தழுதழுத்தது. அவருக்குத் தெரியப் பிறந்து வளர்ந்து இறந்த பிள்ளைகள்... அவர் தூக்கி வளர்த்த பிள்ளைகள் அவர்கள்..."

தூக்கமற்ற அந்த அதிகாலையில் அவனுடைய அறைக் கதவு தட்டப்படுகிறது. போலிஸ் விசாரணைக்கு வந்துள்ளதோ என்ற தயக்கத்துடன் கதவைத் திறக்கிறான். வந்தவன் அறை நண்பன் நிக்�ஸன். அவசரமாக அவனை வெள்ளவத்தைக்கு அழைத்துச் செல்கிறான். அவனது அப்பா அவனை அவசரமாக ரெலிபோன் எடுக்கச் சொன்னதாகச் சொல்கிறான். 'கோப்பாயில் நகுலன் செத்திட்டானாம்' என்று அப்பா சொல்லி அழுகிறார். 'பொடி பெரியாஸ்பத்திரியில் இருக்காம்' என்று சொல்கிறார். கதை பின்வருமாறு முடிகிறது:

எனக்குத் தலை சுற்றுமாப்போல இருக்கு. நிக்�ஸன் என்னைப் பிடித்தபடி கொமினிகேசனின் கண்ணாடிக் கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு வெளியே வருகிறான். நகுலனின் உடல் அநாதையாய் ஆஸ்பத்திரிச் சவச்சாலையில் இப்ப கிடக்கும். உடலில்லாமல் கிளிநோச்சியில் செத்த வீடு நடக்கும்.

நாளைக்கு வீட்டுக்காரர் குழுது அங்கிளோடை வீட்டுக்குப் பக்கத்திலை நடக்கப்போகின்ற செத்தவீடுகளுக்குப் போக வேண்டும்.

கண்ணீரினாடே வீதி தெரிகிறது.

வெண்புறாக்களாய் சீருடையணிந்த பாடசாலைப் பிள்ளைகளை ஏற்றிய வாகனங்கள் காலிவீதியில் ஊர்கின்றன. அந்த வாகனங்களை விலத்தியபடி அவலக் குரலையுப்பி அம்புலன்ஸ் வண்டிகள் தெற்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கி விரைகின்றன. வானம் வேறு அழுது தொலைக் கின்றது."

கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் இனமோதல், யுத்த அனுபவங்களைக் கருவாகக்கொண்டு எழுதப்பட்டச் சிலச் சிறந்த சிறுகதைகளுள் இதுவும் ஒன்று என்பது என் கணிப்பு. சிங்களவர், தமிழர் என்ற பேதம் இன்றி யுத்த அவலம் எல்லோர்மீதும் கவிந்திருப்பதை எவ்விதுப் பாசாங்கும் இன்றி இக்கதை யதார்த்தமாகச் சொல்லுகின்றது. இத்தொகுப்பி ஒன்றள தேவமுகுந்தனின் மிகச் சிறந்த கதை என்றும் நான் இதைக்கான் சொல்லுவேன். இனமூரண்பாட்டுக் காலகட்டத் தில் ஒரு எழுத்தாளனிடம் நாம் எதிர்பார்க்கக்கூடிய அறும் இக் கதையில் பிரகாசமாகத் தெரிகிறது. ‘சிவா’, ‘இடைவெளி’, ‘இரட்டைக் கோபுரம்’ போன்ற கதைகளில் வெளிப்படையாகத் தெரியும் சிங்களவர்களைப் பற்றிய ஒரு எதிர்மறைப் பார்வை இக்கதையில் இல்லை என்பது எனக்கு மிகுந்த ஆறுதல் தருகின்றது.

‘வழிகாட்டிகள்’, ‘கூட்டத்தில் ஒருவன்’ ஆகிய இரு கதைகளும் இனமூரண்பாட்டைப் பின்னணியாகக் கொண்டவை எனினும் பிரச்சினையை வேறு ஒரு தளத்தில் அனுகூகின்றன. இன மோதல் தழுவில் சமூகப் பிரக்ஞையற்ற உயர் வர்க்கத் தமிழர் சிலரின் நடத்தையைக் கிண்டலோடு விமர்சிக்கும் கதைகளாக இவற்றைக் கருதலாம். பிரச்சார வாடை சற்றுத் தூக்கலாக உள்ள மிகைப்படுத்தலாக இக்கதைகள் அமைகின்றன.

முகுந்தனின் கதைகள் எல்லாம் ஒரு வகையில் சுய அனுபவ வெளிப்பாடுகளாகக் கருதக்கூடியவையே எனினும் ‘இவன்’ என்ற கதை சுய அனுபவச் சாயலைச் சுற்றுக் கூடுதலாகப் பெற்றிருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. பல்கலைக்கழகத் தில் படித்து முதல் வகுப்பில் சித்தியடைந்தும் பல ஆண்டுகளாக வேலையற்றிருக்கும் ஒரு பட்டதாரியின் அனுபவத்தைக் கதை விபரிக்கிறது. வேலையற்ற ஒரு தமிழ் இளைஞர் கொழும்பில் வாழ்வதிலுள்ள பிரச்சினைகளையும் அது சித்திரிக்கின்றது. பணமும் செல்வாக்கும் உடைய, தன்னைவிடப் படிப்பிலும் திறமையிலும் குறைந்த தனது தமிழ் நண்பர்கள் நல்ல தொழிலில் இருப்பதையும் தான் வேலையற்று அலை வதையும் கதைசொல்லி விரிவாக விபரிக்கிறான். ஒருவகையில் சற்று மிகைப்படுத்தலாகத் தோன்றினாலும் கதைசொல்லும் முறையில் இத்தொகுப்பில் உள்ள நல்ல கதைகளுள் இதையும் ஒன்றாகக் கருதலாம்.

‘சின்ன மாமா’ இத்தொகுப்பிலுள்ள ஒரு வித்தியாசமான கதை. போர்ச் தழுவோடு நேரடியான தொடர்பற்றது. சாதியில்

தன்னெவிட உயர்ந்த ஒருத்தியைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்தபின் தன் குடும்பத்தை முற்றிலும் புறக்கணித்த ஒரு பிரபல எழுத்தாளரைப் பற்றியது கதை. ஒரு எழுத்தாளனின் போலி வாழ்க்கையை அம்பலப்படுத்துவது என்பதற்குமேல் சொல்லும் முறையில் கதை சிறப்பாக அமைந்துள்ளது.

பொதுவாகவே தனது எல்லாக் கதைகளிலும் தான் ஒரு நல்ல கதைசொல்லி என்பதை தேவமுகுந்தன் நிருபித்திருக்கிறார். கொழும்புச் சூழலை, அதன் சமூக-புவியியல் வரை படத்தைச் சிறப்பாக வரைந்திருக்கிறார். பத்துக் கதைகளில் அரை வாசிக் கதைகளாவது நல்ல கதைகள் என்ற தகுதியைப் பெறுகின்றன. அந்த வகையில் புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களுள் தேவமுகுந்தனும் முக்கிய இடம்பெறுகிறார் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

கடந்த முப்பது ஆண்டுகால இனமுரண்பாடு, மோதல், யுத்தம் பற்றிய பிரச்சினைகளை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் எவ்வாறு கையாண்டுள்ளது என்ற கேள்வியை நான் இங்கு மீண்டும் எழுப்ப விரும்புகிறேன். பெரும்பாலும் இவை பாதிக்கப் பட்டவர்களின் குரலாக, சார்புநிலைப்பட்டவையாகவே காணப் படுகின்றன. சிங்கள மேலாதிக்கம், ராணுவ ஒடுக்குமுறை, அரசப்பயங்கரவாதம் பற்றிய விபரிப்புகளாகவே அவை பெரிதும் வெளிப்பட்டுள்ளன. அது ஒருவகையில் தவிர்க்க முடியாதது என்று வாதிடலாம். அது ஒருவகையில் நியாயமாகவும் தோன்ற லாம். எனினும், விடுதலைப் போராட்டம் என்ற பெயரில் விடுதலை இயக்கங்கள் கட்டவிழ்த்துவிட்ட அடக்குமுறை களையும், கொலைகளையும், பயங்கரவாதத்தையும் அதன் விளைவுகளையும் பற்றிப் பேசாத இலக்கியம் ஒருபக்கச் சார்பானது என்பதையும் நாம் அழுத்திக் கூற வேண்டும்.

இந்தியப் பிரிவினையின்போது இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் பல இலட்சக்கணக்கில் கொல்லப்பட்டதையும் புலம்பெயர்ந்த தையும் பின்னணியாகக்கொண்டு சாதத் ஹசன் மண்டோ, கே.ஏ. அப்பாஸ் போன்றவர்கள் அதற்கு வெளியே இருந்து அவற்றின் அபத்தத்தைப் பற்றி எழுதியவற்றை நான் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். எழுத்தாளனின் அற உணர்வுக்கு நாம் அவற்றை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். தமிழில் அத்தகைய எழுத்து மிகவும் குறைவாகவே காணப்படுகின்றது. தேவமுகுந்தனின் ‘கண்ணீரினுாடே தெரியும் வீதி...’ கதையை அவ்வகையிலேயே நான் முக்கியமானதாகக் கருதுகிறேன்.

இது தொடர்பாக சுதாராஜின் ‘உயிர்க்கசிவ’ சிறுகதைத் தொகுதிக்கு நான் எழுதிய முன்னுரையில் குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்தோடு இக்குறிப்பை முடிக்க விரும்புகிறேன்:

“சோபாசக்தி, சக்கரவர்த்தி ஆகிய புலம்பெயர்ந்த எழுத் தாளர்கள் போல் யுத்தச் தழைலில் விடுதலை இயக்கங்களின் வன்முறை, மனித உரிமை மீறல் போன்ற கருப்பொருட்களை மையமாகக் கொண்ட கதைகளை எழுதியவர்களை ஈழத்தில் மிக அரிதாகவே காண முடியும். அதற்கான சுதந்திரம் அவர் களுக்கு இருக்கவில்லை. கோவிந்தன் என்ற புனைபெயரில் இயக்கங்களின் வன்முறையை அம்பலப்படுத்தி ‘புதியதோர் உலகம்’ நாவலை எழுதிய நோபேட் விடுதலைப் புலிகளால் பின்னர் கொல்லப்பட்டார். செல்வி அவ்வாறு கொல்லப்பட்ட ஒரு பெண் கவிஞர். இப்பின்னணியில் சுதாராஜ் போன்றவர் களின் மௌனத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும். யுத்தத் துக்குப் பிந்திய தழைலில் இந்த மௌனத்துக்கு விடுதலை கிடைக்கும் என்று நாம் எதிர்பார்க்கலாம்.”

இந்த எதிர்பார்ப்புடன் தேவமுகுந்தனுக்கு எனது பாராட்டு களும் வாழ்த்துகளும்.

பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான்,
manuhman@gmail.com

குறுகிய காலத்தில்
குறைவாக எழுதினாலும்,
புதிய தலைமுறையைச் சோந்த
இலங்கைத் தமிழ்ப்
பண்பொளிகளுள் குறிப்பிடத்
அனுந்த ஒருவராகத் தன்னை
நிலைநிறுத்திக்கொண்டவர் இவர்
எனபதை இத்தொழுதி
உறுதிப்படுக்குகின்றது.
பொதுவாகவே தனது எல்லாக்
க்கைத்தகளிலும் தான்
ஒரு நல்ல க்கைசிலால்லி
எனபதை தேவமுகுந்தன்
நிருபித்திருக்கிறார். சிகாமும்புச்
தழலை, அதன் சமூக-பவிபியல்
வரைபடத்தைச் சிறப்பாக
வரைந்திருக்கிறார்.
புதிய தலைமுறையைச் சோந்த
எழுத்தாளர்களுள்
தேவமுகுந்தனும் முக்கிய
இடமிப்பறகிறார் எனபதில்
ஐயமில்லை.

பேராசிரியர் எம். ஏ. நீர்மான்

விலை ரூ. 75

விலை ரூ. 75
பதிப்பகம்

ISBN 978-93-81969-21-2

9789381969212